

Raad voor Vreemdelingen- betwistingen

Jaarverslag
2009 - 2010

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Jaarverslag **2009 - 2010**

Voorwoord van de eerste voorzitter	7
SYNOPSIS	8

Deel 1 Voorstelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Hoofdstuk 1 De Raad als administratief rechtscollege

1. Ontstaansgeschiedenis	14
2. Bevoegdheden en rechtspleging	14
2.1. Een administratief rechtscollege	14
2.1.1. <i>De rechtsmacht</i>	14
2.1.2. <i>Volheid van rechtsmacht (VRM)</i>	15
2.1.3. <i>Annulatiebevoegdheid en accessoire bevoegdheden</i>	17
2.2. Rechtspleging: essentiële kenmerken van de rechtspleging	17

Hoofdstuk 2 Projectverwezenlijkingen van de Raad

1. Missie en visie	20
1.1. Missie	20
1.2. Visie	20
2. Gerealiseerde projecten	21

Hoofdstuk 3 Organisatie

1. Algemene structuur	24
2. Verticale diensten: kamers	24
3. Horizontale diensten: griffie en algemene diensten	25
3.1. Griffie	25
3.1.1. <i>Eigenlijke griffie</i>	25
3.1.2. <i>Onthaal en expeditie</i>	26
3.1.2.1. Onthaal	26
3.1.2.2. Expeditie	26
3.1.3. <i>Tolken</i>	28
3.2. Algemene diensten	28
3.2.1. <i>Personeel & Organisatie</i>	28
3.2.2. <i>Budget en Beheerscontrole</i>	30

Hoofdstuk 4 De Raad in cijfers

1. Input	32
1.1. Totaal aantal beroepen	32
1.2. Aantal beroepen in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en in de versnelde procedure	33
2. Output	34
2.1. Totaal aantal arresten	34
2.2. Arresten per dictum	35
3. Werkvolume hangende zaken	36
3.1. Historische achterstand Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV)	36
3.2. Werkvolume hangende beroepen bij de Raad	36
4. Gemiddelde behandelingstermijn van een beroep bij de Raad	38

Deel 2 De rechtspraak van de Raad**Hoofdstuk 1 De procedure voor de Raad**

1. Algemeen	42
2. Overzicht van de belangrijkste wetswijzigingen	42
2.1. Aanpassing van de termijn	42
2.2. Ratio Legis	43
2.3. Gewijzigde bepalingen	43
3. Toegang tot de rechtspraak van de Raad	44

Hoofdstuk 2 De grote lijnen van de rechtspraak

1. De arresten van de algemene vergadering	46
1.1. RvV 20 oktober 2009, nr. 32 902, nr. 32 903: bevoegdheid steller van de akte – ontvankelijkheid niet-voorzien processtukken – vermeldingen PV terechtzitting	46
1.2. RvV 2 maart 2010, nr. 39 684, nr. 39 685, nr. 39 686, nr. 39 687: rechtsmacht RvV en bevoegdheid als annulatierechter	47
1.3. RvV 26 maart 2010, nr. 40 963, nr. 40 964, nr. 40 965: Dublin II-verordening – Griekenland – artikel 3 EVRM	49
1.4. RvV 24 juni 2010, nr. 45 395, nr. 45 396, nr. 45 397: nieuwe gegevens – niet-voorzien processtukken – vaststelling van het land van bescherming	51
2. Ontvankelijkheid	54
2.1. Rechtsmacht van de Raad	54
2.2. Voorwerp van het beroep	55
2.3. Primaire ontvankelijkheid	55
2.3.1. Belang – benadeling	55
2.3.2. Procesbekwaamheid	57
2.3.3. Beroepstermijn	57
2.4. Procedurele ontvankelijkheid	58
2.4.1. Verplichte vermeldingen in het verzoekschrift	58
2.4.1.1. Uiteenzetting van de feiten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen	58
2.4.1.2. Middel	58
2.4.1.3. Woonplaatskeuze in België	59
2.4.2. De taal van de rechtspleging	59
3. Grondrechten	60
4. Annulatie	62
4.1. Toegang tot het grondgebied en kort verblijf	62
4.2. Bevel om het grondgebied te verlaten	63
4.3. Machtiging tot verblijf	64
4.3.1. Machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet	64
4.3.2. Machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet	66
4.4. Bijzondere categorieën van verblijf	67
4.4.1. Samenwoonstcontrole	67
4.4.2. Het begrip “ten laste”	67
4.4.3. Duurzame en stabiele relatie	68
4.4.4. Beëindiging van het voorwaardelijk verblijfsrecht: aanvangsdatum van het voorwaardelijk verblijfsrecht	68
4.4.5. Beëindiging van het voorwaardelijk verblijfsrecht en huiselijk geweld	69
4.4.6. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet	69
4.4.7. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet	70
4.4.8. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet: Dublin	70
4.4.9. Artikel 58 van de Vreemdelingenwet: studenten	71
4.4.10. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet: nieuwe gegevens	71

5. Volle rechtsmacht	71
5.1. Procedure	71
5.1.1. <i>Bewijslast</i>	71
5.1.2. <i>Samenvoegen van dossiers</i>	72
5.1.3. <i>Waarde van de vragenlijst bepaald in artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet</i>	73
5.1.4. <i>Injunctierecht van de minister of van zijn gemachtigde</i>	73
5.2. Definitie van het begrip “vluchteling”	74
5.2.1. <i>De criteria van het Vluchtelingenverdrag</i>	74
5.2.2. <i>Vervolg</i>	74
5.3. Subsidiare bescherming	75
5.3.1. <i>Bevoegdheid</i>	75
5.3.2. <i>Reëel risico</i>	75
5.3.3. <i>Ernstige schade</i>	76
5.4. Begrippen die gemeenschappelijk zijn voor beide statuten	78
5.4.1. <i>Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet: internationale bescherming</i>	78
5.4.1.1. Actoren van bescherming	78
5.4.1.2. Binnenlandse bescherming	78
5.4.2. <i>Uitsluiting van internationale bescherming</i>	79
5.4.2.1 Bescherming van Palestijnse vluchtelingen: toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag	79
5.4.2.2. Toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag	80
5.4.2.3. Intrekking van het beschermingsstatuut	81
Samenstelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen	83
Organogram van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen	84
Lijst met afkortingen	85
Handleiding bij de cd-rom	85
Overzicht figuren	86
Colofon	87
Notities	88

Voorwoord van de eerste voorzitter

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is toe aan zijn derde volledig gerechtelijk jaar sinds zijn oprichting op 1 juni 2007. Dit is het derde jaarverslag dat ik u mag aanbieden. Het behelst de activiteiten van de Raad voor de periode van 1 september 2009 tot 31 augustus 2010.

Bij het vervullen van zijn wettelijke kernopdracht – het rechtspreken – werd de Raad geconfronteerd met een serieuze stijging van het aantal beroepen in het asielcontentieux. Dit vroeg een aantal organisatorische bijstellingen, hetgeen heel wat aanpassing en een flinke dosis inzet vergde van de magistraten en de medewerkers om tijdig kwalitatieve arresten uit te spreken.

In het kader van de missie en de visie van de Raad werden enkele belangrijke projecten gerealiseerd zoals telewerk, de werklasmeting en de evaluatie van magistraten.

Toch steeg het aantal uitgesproken arresten ook dit jaar met zo'n zeven procent en kwam het totaal aantal uit op 16 257 arresten. Hiervan werden er twaalf in algemene vergadering gewezen. De Raad hecht veel belang aan de eenheid van zijn rechtspraak. Bovendien doet de Raad er alles aan om zijn rechtspraak openbaar en toegankelijk te maken. Sinds 1 november 2010 worden trouwens bijna alle arresten van de Raad op diens nieuwe website gepubliceerd.

Een gedetailleerde selectie van de rechtspraak van de Raad vindt u net zoals de vorige jaren op de cd-rom die toegevoegd is aan het jaarverslag.

Rest mij nog u veel leesgenot toe te wensen.

Geert Debersaques

Eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

SYNOPSIS

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgericht bij wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege die zijn werkzaamheden aanvatte op 1 juni 2007. Dit is reeds het derde jaarverslag van de Raad en het bespreekt het gerechtelijke jaar 2009-2010.

Dit verslag is onderverdeeld in twee grote delen. Het eerste deel betreft een algemene voorstelling van de Raad, het tweede deel geeft een overzicht van de rechtspraak van de Raad.

Het eerste deel omvat op zijn beurt vier grote hoofdstukken.

Het eerste hoofdstuk betreft de procedure en de bevoegdheden van de Raad. De Raad kent twee procedures, namelijk een procedure in volle rechtsmacht (VRM) en een annulatieprocedure (ANN). In de procedure volle rechtsmacht neemt de Raad kennis van de beroepen tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In de annulatieprocedure behandelt de Raad de beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De belangrijkste kenmerken van de procedure voor de Raad zijn dat deze autonoom, schriftelijk, formeel en tegensprekelijk is.

In het tweede hoofdstuk worden de projectverwezenlijkingen van de Raad toegelicht. Zij worden gerealiseerd in het licht van de visie en de missie van de Raad. De Raad wil immers uitgroeien tot een center of excellence, waarbij de Raad tijdig en kwaliteitsvol rechtspreekt. De Raad wil zo bijdragen tot een daadwerkelijk rechtsbescherming en vertrouwen inboezemen voor al zijn klanten en belanghebbenden. De projecten die gerealiseerd en geoptimaliseerd zijn tijdens het afgelopen gerechtelijke jaar zijn telewerk, werklastmeting en de evaluatie van magistraten.

In het derde hoofdstuk worden de organisatie van de Raad en meer bepaald zijn verticale en horizontale diensten voorgesteld. De verticale diensten bestaan uit vijf kamers die de beroepen in volle rechtsmacht of in annulatie behandelen. De taken van de coördinatoren, attachés en griffiers van elke kamer worden er nader omschreven. Vervolgens worden de horizontale diensten, bestaande uit de griffie en de algemene diensten, ontleed.

In het vierde hoofdstuk komen de cijfers aan bod die bepalend zijn voor de werking van de Raad. 13 372 beroepen werden tussen 1 september 2009 en 31 augustus 2010 bij de Raad ingediend. In de procedure volle rechtsmacht waren dit 6 712 beroepen, hetgeen een stijging is van meer dan een derde ten opzichte van het vorige gerechtelijk jaar. In de annulatieprocedure zijn de ingediende beroepen met een kwart gezakt naar 6 660 beroepen. In het afgelopen gerechtelijke jaar wees de Raad 16 257 arresten, hetgeen een stijging van zeven procent betekent ten opzichte van het jaar voordien (15 084). Ten slotte wordt stilgestaan bij het werkvolume en de gemiddelde behandelingstermijn van de Raad.

Het tweede deel van het jaarverslag geeft een overzicht van de rechtspraak van de Raad.

In het eerste hoofdstuk wordt stilgestaan bij de procedure voor de Raad en de belangrijkste wetswijzigingen op dat vlak. De Raad hecht veel belang aan de openbaarheid en toegankelijkheid van zijn rechtspraak. Daarom geeft hij een representatieve staalkaart die op een cd-rom is geplaatst en die is toegevoegd aan dit jaarverslag. Bovendien kunnen de arresten teruggevonden worden op zijn nieuwe website: www.rvv-cce.be.

In het tweede hoofdstuk stelt de Raad de grote lijnen van de rechtspraak voor. Aan de hand daarvan wordt betracht de belangrijkste trends af te leiden en enkele opvallende problemen te duiden. Deze rechtspraak ligt in menig opzicht in het verlengde van de rechtspraak van de Raad van State en van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Raad moest echter op bepaalde punten vernieuwen tegenover zijn voorgangers, hetzij omdat het materiële vreemdelingenrecht hem daartoe dwong, hetzij omdat procesrechtelijke wijzigingen daartoe hebben geleid. Deze voorstelling behandelt eveneens de evoluties van de rechtspraak van de Raad.

DEEL 1

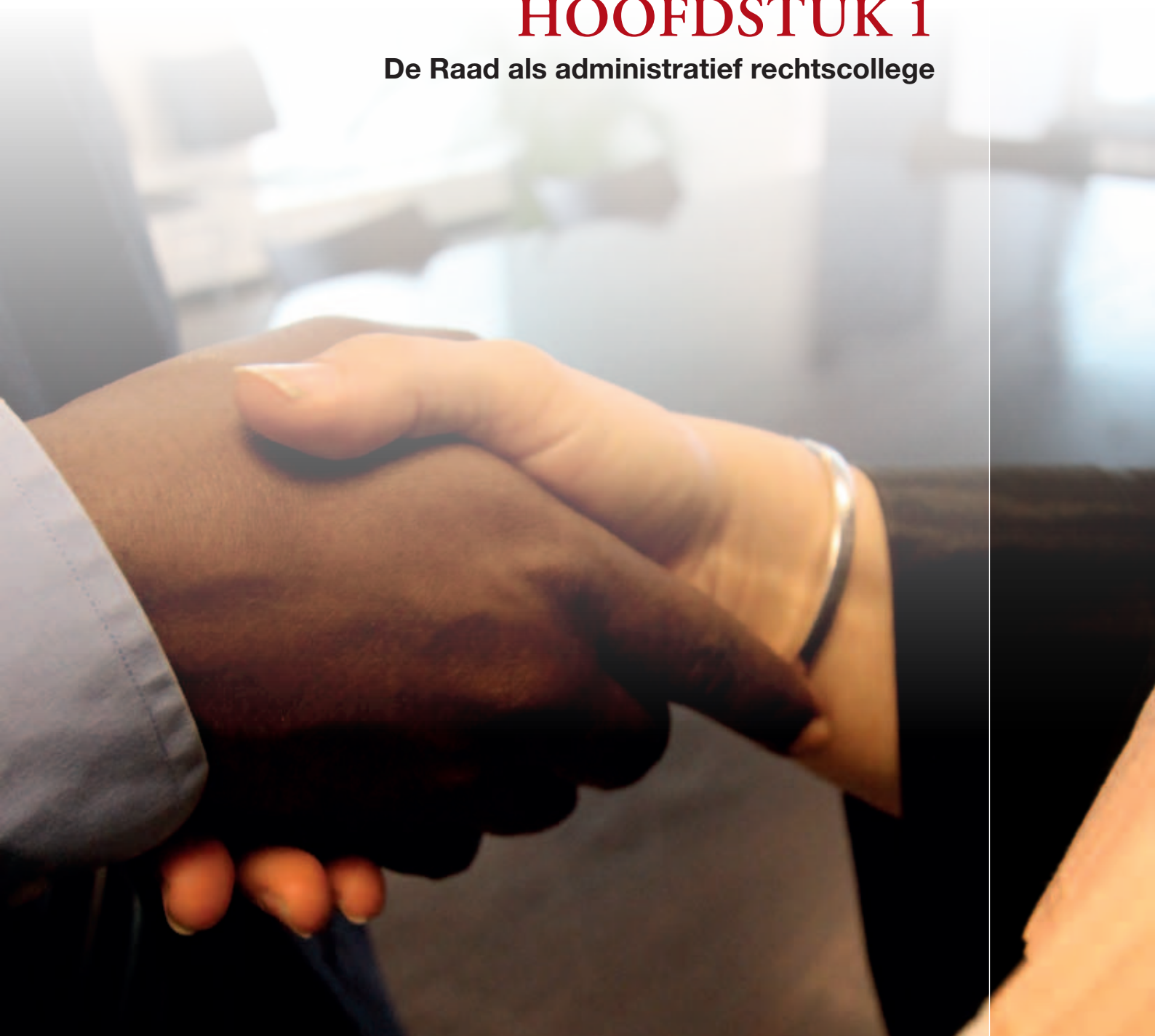

Voorstelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

HOOFDSTUK 1

De Raad als administratief rechtscollege

1. Ontstaansgeschiedenis

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is opgericht bij wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen¹. Deze wet kwam tot stand ten gevolge van het wetsontwerp ingediend bij de Kamer van volksvertegenwoordigers op 10 mei 2006². De Raad vatte zijn werkzaamheden officieel aan op 1 juni 2007³.

De belangrijkste reden voor deze diepgaande hervorming was de globale gerechtelijke achterstand in het vreemdelingencontentieux, voornamelijk bij de Raad van State, maar ook bij de thans opgeheven Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV) waarvan de Raad de historische achterstand erfde. Vanaf zijn ontstaan stond de Raad voor twee belangrijke uitdagingen: enerzijds diende de Raad een contentieux te verwerken dat in 2003-2004 82 % van de beroepen voor de Raad van State vertegenwoordigde en anderzijds diende hij de historische achterstand van de VBV weg te werken.

2. Bevoegdheden en rechtspleging

2.1. Een administratief rechtscollege

2.1.1. De rechtsmacht

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een onafhankelijk administratief rechtscollege, hetgeen door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd bij arrest nr. 95/2008 van 27 mei 2008.

De rechtsmacht van de Raad is omschreven in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet" genoemd):

"§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in art. 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

¹ Wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, B.S. 6 oktober 2006, 53.468.

² Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2179/001, 5.226.

³ Koninklijk besluit van 27 april 2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot vaststelling van de datum bedoeld in artikel 231 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, B.S. 21 mei 2007, 27.343.

De opdracht van de Raad houdt dus in dat deze als enige uitspraak doet over:

- 1 beroepen tot toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus (volle rechtsmacht);
- 2 beroepen tot nietigverklaring tegen overige individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (annulatie).

Daarnaast publiceert de Raad ook een staalkaart van zijn rechtspraak (art. 39/65 van de Vreemdelingenwet en art. 20 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV))⁴.

2.1.2. Volheid van rechtsmacht (VRM)

“Volheid van rechtsmacht” betekent, volgens de memorie van toelichting⁵, dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. Hierbij heeft de Raad de bevoegdheid tot hervorming of tot bevestiging van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ongeacht het motief waarop deze de bestreden beslissing heeft gebaseerd.

Een korte toelichting bij de begrippen “vluchteling” en “subsidiaire bescherming” is hier gepast.

Vluchteling (asiel):

Het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953⁶, omschrijft in art. 1 A.2 wat verstaan dient te worden onder het begrip “vluchteling”:

“(persoon die) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Deze definitie is eveneens opgenomen in art. 2, c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Deze bepaling is omgezet in het Belgische recht (art. 48/3 van de Vreemdelingenwet). Ongeacht de vraag of het Verdrag van Genève rechtstreeks van toepassing is in het Belgische recht, hetgeen bepaalde rechtspraak van de Raad van State betwist, maakt deze definitie deel uit van het interne recht.

⁴ Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, B.S. 28 december 2006, 75.381.

⁵ Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2.479, pp. 95-98. Het is ingeburgerd dat gesproken wordt van volheid van rechtsmacht, maar in werkelijkheid wordt volheid van bevoegdheid bedoeld.

⁶ B.S. 4 oktober 1953, 6.262.

Subsidiaire bescherming:

De richtlijn 2004/83/EG voert een nieuwe beschermingsgrond in, namelijk de subsidiaire bescherming.

Het begrip wordt als volgt omschreven in artikel 2, e:

“een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in art. 15,(...)”

Artikel 15 van deze richtlijn omschrijft “ernstige schade” als volgt:

- “a) doodstraf of executie; of*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het raam van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Deze bepalingen zijn ondertussen omgezet in het interne recht (art. 48/4 van de Vreemdelingenwet).

België kent, net zoals de overige landen van de Europese Unie, sinds 1 oktober 2006 de subsidiaire bescherming toe.

Zoals reeds is aangehaald, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “bevestigen” of “hervormen”. Deze begrippen betekenen dat de Raad de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan “toekennen” of “weigeren” aan een verzoeker die beroep heeft ingediend tegen een ongunstige beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Binnen de door de Vreemdelingenwet gestelde grenzen kan ook de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beroep indienen (art. 39/56, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Indien de Raad niet beschikt over voldoende gegevens om te hervormen of te bevestigen, dient hij de bestreden beslissing te vernietigen in plaats van zelf op onderzoek te gaan of dit te bevelen. Er is hier sprake van een annulatiebevoegdheid die de Raad heeft in het raam van de uitoefening van deze volle rechtsmacht. Op die manier verwijst de Raad de zaak terug naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

Het bij de Raad ingediende beroep in volle rechtsmacht is van rechtswege schorsend. Dit houdt in dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd (art. 39/70 van de Vreemdelingenwet).

2.1.3. Annulatiebevoegdheid en accessoire bevoegdheden

De annulatiebevoegdheid van de Raad is omschreven in het artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de Raad, bij wijze van arresten, als annulatierechter uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Deze annulatiebevoegdheid houdt in dat de Raad de bevoegdheid heeft de bestreden rechtshandelingen te vernietigen, met andere woorden die onwettige rechtshandelingen te doen verdwijnen (*ex tunc en erga omnes*) uit de rechtsorde. De Raad herstelt aldus de rechtsorde, maar spreekt zich niet uit over een geschonden (subjectief) recht van de verzoekende vreemdeling. De Raad beoordeelt enkel de wettigheid van de bestreden administratieve rechtshandeling. De vernietigingsgronden of vormen van onwettigheid zijn uitdrukkelijk bepaald in de Vreemdelingenwet.

In de regel is het annulatieberoep niet schorsend. Voor een daadwerkelijke rechtsbescherming kan de verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (met of zonder voorlopige maatregelen) vorderen. Dit zijn de accessoire bevoegdheden bij het annulatieberoep.

De beslissingen die op grond van de Vreemdelingenwet worden genomen en waartegen bij de Raad een annulatieberoep kan worden ingediend, zijn voornamelijk:

- 1° de beslissingen van niet-inoverwegingneming van asielaanvragen ingediend door een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie (art. 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet);
- 2° de beslissingen van de minister of zijn gemachtigde in zogenaamde Dublin-zaken (vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van een asielaanvraag);
- 3° de beslissingen van de minister of zijn gemachtigde om een latere asielaanvraag niet in aanmerking te nemen (art. 51/8, tweede lid van de Vreemdelingenwet);
- 4° de beslissingen van de minister of zijn gemachtigde in de andere geschillen (toegang / verblijf / vestiging / immigratie *sensu lato*);
- 5° de intrekkingbeslissingen en de beslissingen van impliciete weigering.

Deze beslissingen komen grotendeels overeen met de bijlagen bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁷.

2.2. Rechtspleging: essentiële kenmerken van de rechtspleging

De procedure in volle rechtsmacht en de annulatieprocedure vertonen enkele gemeenschappelijke kenmerken.

1° **Autonome** administratieve rechtspleging

Autonome administratieve rechtspleging impliceert dat de procedure volgens haar eigen regels verloopt en dat, behoudens andersluidende teksten, de in het Gerechtelijk Wetboek bepaalde regels niet van toepassing zijn.⁸

⁷ Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 27 oktober 1981, 13.740.

⁸ RvS 8 oktober 2008, nr. 186.908.

De wetgever wenst eveneens uitdrukkelijk dat de procedure die geldt voor de Raad zo veel mogelijk aansluit bij die voor de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak. Dit maakt dat de gecoördineerde wetten op de Raad van State en de door vaste rechtspraak van de Raad van State vastgestelde interpretatie ervan als het gemeen recht functioneren voor wat de procedureregeling voor de Raad betreft.

2° De **leiding** van de rechtspleging

De leiding van de rechtspleging behoort toe aan de Raad en wordt niet, zoals in het burgerlijk procesrecht, aan de partijen overgelaten.

Dit houdt o.a. in dat:

- de mededeling van processtukken (beroepen, memories...) via de griffie gebeurt en niet rechtstreeks tussen partijen onderling;
- de Raad bevoegd is om rechtstreeks briefwisseling te voeren met de partijen en gerechtigd is alle nodige inlichtingen bij hen op te vragen.

3° De **schriftelijke aard** van de rechtspleging

De rechtspleging bij de Raad verloopt hoofdzakelijk schriftelijk. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen op de zitting mondeling formuleren, maar kunnen geen andere middelen aanvoeren dan deze die ze in hun processtukken (beroepen of nota's) hebben uiteengezet. In de volle rechtsmacht-procedure is het de partijen, binnen de door de Vreemdelingenwet gestelde grenzen, wel toegelaten "nieuwe gegevens" aan te brengen (art. 39/76 van de Vreemdelingenwet⁹). De partijen dienen mee te werken aan de procesvoering en moeten op de terechtzitting aanwezig of vertegenwoordigd zijn.

4° De **formele vereisten** van de rechtspleging

Een beroep wordt met een verzoekschrift aanhangig gemaakt.

Het verzoekschrift moet voldoen aan enkele bij wet of koninklijk besluit vastgelegde vormvereisten.

Het formele karakter van de procedure blijkt eveneens uit regels over de briefwisseling met de Raad en de wijze van verzending van de processtukken:

- alle processtukken aan de Raad worden toegezonden bij aangetekend schrijven (met als belangrijkste uitzondering de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waar dit per fax of per bode kan gebeuren);
- de stukken uitgaande van de Raad worden eveneens aan de partijen verzonden bij aangetekend schrijven, tenzij onder meer in procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waar dit per fax kan.

5° De **tegensprekelijkheid** van de procedure

Zowel tijdens de schriftelijke fase van het geding als op de zitting kunnen partijen (respectievelijk schriftelijk of mondeling) op elkaars opmerkingen antwoorden.

6° Geen **onderzoeksbevoegdheid**

De Raad heeft geen onderzoeksbevoegdheid, wat werd bevestigd door rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak¹⁰.

9 Zie infra deel 2.

10 Zie infra deel 2.

HOOFDSTUK 2

Projectverwezenlijkingen van de Raad

In het afgelopen gerechtelijk jaar verwezenlijkte de Raad diverse projecten in het licht van zijn visie en missie.

1. Missie en visie

1.1. Missie

Elke organisatie – en dus ook de Raad – is een instrument om een bepaalde opdracht (de missie) uit te voeren en te realiseren na een concrete visieontwikkeling. Een expliciete en duidelijke verwoording van de missie en de visie is nodig om de gekozen koers te houden in een voortdurend veranderende omgeving in het algemeen en in het vreemdelingencontentieux in het bijzonder.

Op grond van het wettelijk statuut van de Raad wordt zijn missie als volgt omschreven:

Als administratief rechtscollege biedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij het uitoefenen van zijn wettelijke opdracht, die inhoudt dat hij als enige uitspraak doet over beroepen tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (volle rechtsmacht) en over beroepen tot nietigverklaring tegen overige persoonsgerichte beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daadwerkelijke rechtsbescherming binnen de door de regelgeving gestelde termijnen en waakt hij er over dat een staalkaart van zijn rechtspraak wordt gepubliceerd.

1.2. Visie

De visie geeft aan op welke wijze de organisatie idealiter deze missie zal realiseren. De Raad heeft de volgende visie ontwikkeld:

De Raad wil uitgroeien tot een “center of excellence” die binnen de wettelijk bepaalde termijnen zijn missie vervult en aldus wezenlijk bijdraagt tot een daadwerkelijke rechtsbescherming in het migratie- en asielcontentieux en die het vertrouwen van de stakeholders geniet.

De visie wordt hieronder verder geanalyseerd:

1. De wil uit te groeien tot een center of excellence

In het raam van zijn wettelijke opdracht heeft de Raad in zijn rechtsprekende functie een *unique selling position* (USP). Vanuit deze unieke positie wil de Raad uitgroeien tot de referentie inzake rechtsbescherming voor zijn belangrijkste stakeholders, die mettertijd wil uitgroeien tot een organisatie die in het denken en handelen van alle betrokken partners als referentiepunt inzake de rechtsbescherming van de vreemdeling ten aanzien van het bestuur wordt beschouwd.

De Raad beseft dat, door zich dit hoge doel te stellen, hij in zijn expertise op alle vlakken ernstig moet investeren: uitbouwen en vergroten van kennis, competenties en methodes. Hij moet m.a.w. een zeer groot professionaliteitsgehalte behalen om deze positie te verdienen. Uiteraard is het behalen van deze status geen doel op zich, maar de uiting van het engagement van het management en van de medewerkers van de Raad om daadwerkelijke rechtsbescherming te bieden.

2. Binnen de wettelijke termijnen zijn opdrachten vervullen

De wetgever heeft in de regelgeving duidelijke termijnen opgelegd waarbinnen de geschillen dienen afgehandeld te worden. Hoewel dit termijnen van orde zijn, spreekt het voor zich dat de rechtzoekende een snelle en efficiënte werking van de Raad verwacht: hij wil vlot en resultaatgericht geholpen worden, niet gehinderd door lange wachttijden en trage werking. Tijdig rechtspreken is een cruciaal element om te bepalen of er wel sprake is van een daadwerkelijke rechtsbescherming. Het respect voor de wettelijke en/of redelijke termijnen moet bijgevolg centraal staan in het beleid van de Raad.

3. Op een kwaliteitsvolle wijze

De klant heeft geen andere keuze dan zich tot de Raad – de monopoliehouder – te richten ter beslechting van zijn migratie- of asielgeschil. Dit impliceert dat van de Raad een hoogwaardige kwaliteitsvolle rechtspraak wordt verwacht die in overeenstemming is met de (inter)nationale standaarden betreffende het rechtspreken zoals die blijken uit de rechtspraak van de hogere ((inter)nationale en communautaire) rechtscolleges.

4. Die wezenlijk bijdraagt tot een daadwerkelijke rechtsbescherming in het migratie- en asielcontentieux

Streven naar kwaliteit én efficiëntie gaan hand in hand: hoe hoger het kwaliteitsniveau van de (juridische) opdrachten en werkzaamheden is, hoe meer kans dat er tijd wordt gewonnen. De Raad wil de dingen goed doen (zero defect) en dit op de snelst mogelijke wijze.

5. Die het vertrouwen van de stakeholders geniet

De Raad ambieert een natuurlijke autoriteit te krijgen t.o.v. de *stakeholders*, dankzij de kwaliteit en de snelheid van zijn dienstverlening. In die zin wil de Raad een bepaalde uitstraling verwerven waardoor de *stakeholders* de rechtspraak van de Raad zullen gebruiken in de ontwikkeling van hun eigen standpunten en besluitvorming. Deze rechtspraak zal tevens als referentiepunt gelden voor een adequate afhandeling van bestuursgeschillen.

2. Gerealiseerde projecten

In uitvoering van het beleidsplan realiseerde de Raad in de loop van het afgelopen gerechtelijk jaar 2009-2010 een aantal projecten die moeten bijdragen tot een betere werking. De belangrijkste van deze projecten worden hieronder toegelicht.

De organisatie van de griffie werd volledig herdacht. Tot december 2009 was de griffie georganiseerd per taalrol. Om de know-how van de medewerkers in beide procedures (volle rechtsmacht en annulatie) te optimaliseren en om een uniforme werkwijze binnen beide procedures te bevorderen, opteerde de Raad ervoor om de griffie te organiseren volgens procedure in plaats van volgens taalrol. Verder werd gestreefd naar een brede inzetbaarheid van de griffiemedewerkers binnen één van de procedures via jobrotatie. De griffiemedewerkers kunnen bij de uitvoering van hun taken een beroep doen op permanent geactualiseerde draaiboeken en procesbeschrijvingen, die een gedetailleerde omschrijving van de verschillende procedurestappen bevatten. Deze nieuwe werkorganisatie resulteert in een efficiëntere werking van de griffie wat tevens het verloop van de rechtspleging ten goede komt.

Ter ondersteuning van deze reorganisatie werden voor de medewerkers van de griffie taalcursussen Frans en Nederlands op maat georganiseerd. Deze praktijkgerichte taalcursussen werden gemoduleerd aangeboden in functie van het niveau van de betrokken medewerkers en hebben bijgedragen tot een vlottere samenwerking tussen de personeelsleden van de griffie en aldus tot het welslagen van de reorganisatie van de griffie.

Telewerk: in januari 2009 startte de Raad het project telewerk op om de medewerkers de mogelijkheid te bieden om werk en privé beter te combineren zonder afbreuk te doen aan de efficiëntie en effectiviteit. De mogelijkheid om te telewerken bestond reeds voor de magistraten. Het project had tot doel de mogelijkheden te analyseren om telewerk ook in te voeren voor de attachés tewerkgesteld in de kamers. Om de haalbaarheid van telewerk voor de attachés van de kamers te analyseren en voorafgaandelijk de impact op de werking van de Raad te kunnen inschatten, werd in een eerste fase een beperkt proefproject opgestart. Na een gunstige evaluatie van het proefproject besloot het management van de Raad om de mogelijkheid tot telewerk algemeen in te voeren voor attachés die één jaar in dienst zijn en voldoen aan de vereiste competenties. De medewerkers die telewerken hebben op afstand een beveiligde toegang tot de gegevensbank van de Raad. Het project kende een groot succes en op 31 augustus 2010 deden naast de 36 rechters ook 57 attachés aan telewerk.

Werklastmeting: tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 organiseerde de Raad, in samenwerking met het Instituut voor de Overheid van de K.U.Leuven, een project werklastmeting. Het instituut reikte vanuit academisch onderzoek een methodiek aan om een werklastmeetsysteem te ontwikkelen en dit proces te begeleiden. De Raad stond in voor de ontwikkeling van het meetinstrument en de aanlevering van de meetresultaten. De doelstellingen van het project waren:

- de actuele personeelsbehoefte aan magistraten voor de Raad kwantificeren;
- een haalbare gemiddelde werklast voor een magistraat in kaart brengen;
- een methodiek aanreiken om de werklast in de toekomst te bepalen;
- voorstellen formuleren om de efficiëntie van de werkprocessen te optimaliseren.

Op basis van tijdsregistratie en tijdschatting zijn aldus prestatienormen bepaald en organisatieaanbevelingen geformuleerd.

Evaluatie van de magistraten: de artikelen 39/28 en 39/29 van de Vreemdelingenwet voorzien in een periodieke evaluatie van de rechters in vreemdelingenzaken. De wet bepaalt dat de Koning, op voorstel van de eerste voorzitter de beoordelingscriteria vaststelt die variëren naargelang het ambt of het mandaat. Met dit doel werd in 2009 een werkgroep met kamervoorzitters en magistraten opgestart die een functiebeschrijving alsook een competentieprofiel en beoordelingscriteria voor de rechter in vreemdelingenzaken ontwikkeld heeft. Deze criteria kunnen in drie grote groepen worden opgedeeld: de persoonlijkheid, de wijze van ambtsuitoefening en de organisatorische capaciteiten van de magistraat. Zowel de kwaliteit van het geleverde werk als de kwantiteit zijn criteria waarmee rekening werd gehouden.

Op basis van de beoordelingscriteria werden planningsgesprekken gehouden, waarbij de prestatiedoelstellingen en persoonlijke ontwikkelingsdoelstellingen voor de komende evaluatieperiode werden besproken en vastgesteld.

HOOFDSTUK 3

Organisatie

In dit hoofdstuk wordt de algemene structuur van de Raad toegelicht, alsook de werking en het takenpakket van de diverse diensten.

1. Algemene structuur

De samenstelling van de Raad is bij wet bepaald (art. 39/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet). Deze omvat de rechters, de griffie, de beheerder en het administratief personeel.

De Raad telt wettelijk tweeëndertig leden, zijnde een eerste voorzitter, een voorzitter, vier kamervoorzitters en zesentwintig rechters in vreemdelingenzaken (art. 39/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Het aantal rechters in vreemdelingenzaken werd tijdelijk verhoogd met één Nederlandstalige en één Franstalige rechter door de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen betreffende asiel en immigratie¹¹ en nogmaals met drie Nederlandstalige en drie Franstalige rechters door de wet van 23 december 2009 houdende diverse bepalingen inzake migratie en asiel¹² zodat het totale aantal rechters steeg van 26 naar 34.

Deze kaderverhoging strekt ertoe de achterstand in de behandeling van de beroepen in te halen. Zij geldt voor drie gerechtelijke jaren en kan met twee jaren verlengd worden na goedkeuring van een plan tot inhaling van de achterstand.

De griffie wordt geleid door de hoofdgriffier die wordt bijgestaan door acht griffiers (art. 39/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Voormelde wet van 23 december 2009 verhoogde het aantal griffiers van 8 tot 10.

Bij de Raad zijn er een beheerder en administratief personeel (art. 39/4, derde lid van de Vreemdelingenwet).

De Raad is ingedeeld in verticale diensten (de kamers) en horizontale diensten (de griffie en de algemene diensten).

2. Verticale diensten: kamers

De Raad omvat zes kamers, waarvan één wordt voorgezeten door de voorzitter (I), twee kennis nemen van de zaken in het Nederlands (II en IV), twee van de zaken in het Frans (III en V) en één van de tweetalige zaken (VI).

De eerste, vierde en vijfde kamer behandelen bij voorrang de beroepen in volle rechtsmacht, de tweede en derde kamer de annulatieberoepen.

Elke kamer bestaat uit een kamervoorzitter, minstens twee rechters in vreemdelingenzaken, een coördinator, attachés-juristen en één of meerdere griffiers.

De **kamervoorzitter** oefent een adjunct-mandaat uit. Zijn mandaat is als volgt omschreven in artikel 39/6, § 3 van de Vreemdelingenwet:

¹¹ Wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen betreffende asiel en immigratie, B.S. 19 mei 2009.

¹² Wet van 23 december 2009, houdende diverse bepalingen inzake migratie en asiel, B.S. 31 december 2009.

“§ 3. De kamervoorzitter oefent een mandaat uit. Hij neemt de leiding van en is belast met de organisatie van de kamer. Hij brengt hierover geregeld verslag uit bij de eerste voorzitter of voorzitter naar gelang het geval. De kamervoorzitter waakt er over dat de eenheid van de rechtspraak wordt gevrijwaard en neemt de nodige maatregelen om hierin te voorzien. Wanneer hij oordeelt dat, om de eenheid van de rechtspraak in de kamer te verzekeren, een zaak met drie rechters dient te worden behandeld, beveelt hij de verwijzing naar een aldus samengestelde zetel. Hij deelt onverwijld aan de eerste voorzitter en voorzitter de zaken mee die, naar zijn mening, door de algemene vergadering dienen te worden behandeld ten einde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.”

De **rechters in vreemdelingenzaken** oefenen de rechtsprekende functie uit. Ze zijn, onder voorbehoud van hetgeen is bepaald in artikel 39/29 van de Vreemdelingenwet, voor het leven benoemd. Zij oefenen hun ambt uit met respect voor de principes van onafhankelijkheid en onpartijdigheid bij het rechtspreken.

De **coördinator** staat de kamervoorzitter bij in zijn coördinatiewerkzaamheden van de kamer. Hij verdeelt de beroepen onder de rechters, treedt op als functionele chef van alle attachés in de kamer en ondersteunt de kamervoorzitter bij het bewaken van de eenheid van rechtspraak.

De rechters worden bijgestaan door **attachés** die meestal jurist zijn. Deze doen voorstellen voor de behandeling van de zaak en schrijven onder verantwoordelijkheid van de rechter ontwerparresten. Zij kunnen ook optreden als toegevoegd griffier, onder meer in de uitoefening van de wachtdienst.

Eén of meerdere **griffiers** staan eveneens de kamervoorzitter bij. Zij zijn belast met de administratieve voorbereiding en afhandeling van de beroepen, nemen deel aan de terechtzitting en de wachtdienst en volgen alle procedurevoorschriften op.

3. Horizontale diensten: griffie en algemene diensten

3.1. Griffie

De griffie staat onder leiding van de hoofdgriffier die een adjunct-mandaat bekleedt. De griffie bestaat uit vier diensten die elk een eigen takenpakket hebben: de griffie, het onthaal, de tolkendienst en de expeditie.

3.1.1. Eigenlijke griffie

De griffie neemt verschillende uitvoerende administratieve taken waar:

De taken van de griffie zijn veelvoudig:

- de beroepen ontvangen en registreren in de gegevensbank;
- administratief organiseren van de voorafgaande maatregelen (bv. uitwisselen van memories) zodat het beroep in staat is voor behandeling;
- het opmaken van de zittingsrollen voor de terechtzittingen;
- het opmaken van de beschikkingen en oproepingen voor de terechtzittingen;
- het opmaken van de visa arresten;
- de verwerking van de arresten;
- beheer van het klassement;
- de verwerking van de cassatieberoepen tegen arresten van de Raad;
- algemene administratieve taken ter ondersteuning van de Raad, zoals de depersonalisatie van de arresten, verzorgen van de frontoffice, klachtenbeheer, enz.;
- up-to-date houden van de interne dossieropvolgingsdatabank.

3.1.2. Onthaal en expeditie

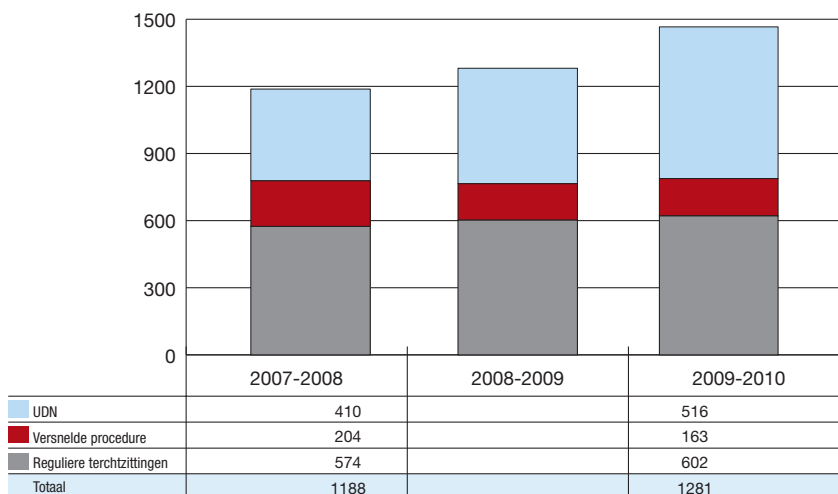
De griffie staat ook in voor het onthaal van de partijen en verwerkt de inkomende en uitgaande post.

3.1.2.1. Onthaal

Het onthaal van de Raad is ononderbroken open elke werkdag van 8 uur 30 tot 16 uur, uitgezonderd op donderdag, wanneer het tot 18 uur open is. Tijdens de openingsuren kunnen de rechtsplegingsdossiers ter plaatse worden geraadpleegd.

Tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 ontving de Raad ongeveer 30 350 personen (de partijen, advocaten, tolken, bezoekers,...). Ten opzichte van het gerechtelijk jaar 2008-2009 betekent dit een stijging van 17%, vergeleken met het gerechtelijk jaar 2007-2008 is dit een stijging van 50%.

Algemeen totaal terechtzittingen.

Fig. 1: totaal aantal terechtzittingen

Wat hier opvalt, is de progressieve stijging van het totaal aantal zittingen. Voor het gerechtelijk jaar 2008-2009 was dit te verklaren door de stijging van het aantal reguliere zittingen. Voor het gerechtelijk jaar 2009-2010 was dit voor het grootste deel te verklaren door de toename van het aantal zittingen in uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1.2.2. Expeditie

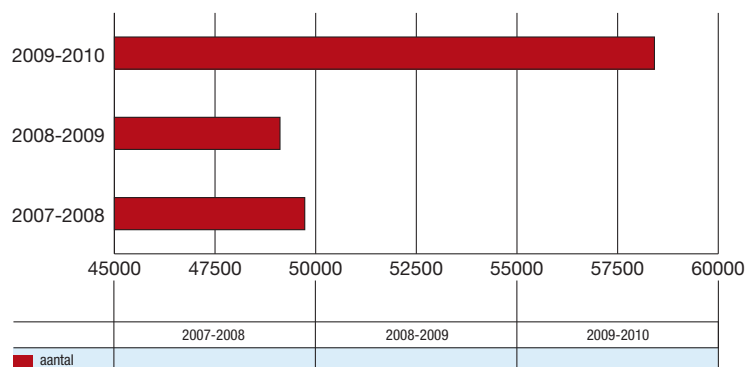
Een tweede taak van de onthaalmedewerkers is de inkomende en uitgaande post verwerken. Dit betekent dat alle inkomende poststukken worden gesorteerd, geregistreerd en bezorgd aan de bevoegde diensten binnen de Raad.

Totaal aantal inkomende poststukken: 58 415.

INKOMENDE POST

Totaal aantal inkomende poststukken in het gerechtelijke jaar 2009-2010: 58 415.

Deze tabel geeft een vergelijking met de voorgaande jaren.

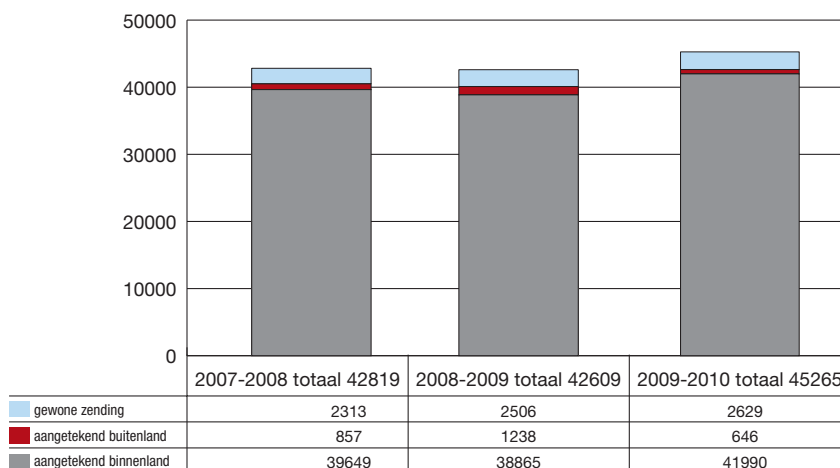

Fig. 2: inkomende post

UITGAANDE POST

Totaal aantal uitgaande poststukken in het gerechtelijk jaar 2009-2010: 45 265.

Deze tabel geeft een vergelijking met de voorgaande jaren.

Fig. 3: uitgaande post

Opmerkelijk is dat het aantal aangetekende brieven naar het buitenland met 52% is gedaald. Dit komt doordat beroepen ingediend tegen weigeringsbeslissingen van visum- en verblijfsaanvragen vanuit het buitenland niet meer zo vaak moeten worden geregulariseerd, in tegenstelling tot het gerechtelijk jaar 2008-2009.

3.1.3. Tolken

Wanneer een verzoekende partij in het verzoekschrift vraagt om in een bepaalde taal gehoord te worden, roept de tolkdienst tijdig een tolk op. De tolk vervult zijn taak als neutraal tussenpersoon en tolkt de vragen en antwoorden tussen de voorzitter en de verzoekende partij.

Veel gevraagde tolktalen zijn het Russisch, Armeens, Peul, Albanees en Koerdisch.

De tolkdienst heeft een bestand van 240 tolken, die samen ongeveer 125 verschillende talen beheersen. De tolken werken op zelfstandige basis en zijn niet in dienst van de Raad. Zij worden hiervoor vergoed volgens tarieven die bij ministerieel besluit werden vastgelegd.

Statistische gegevens van 1 september 2009 tot 31 augustus 2010:

	Nederlandstalige kamers	Franstalige kamers	Totaal van de 5 kamers
Aantal dagen waarop zitting plaatsvond met aanwezigheid van tolken °	168	143	235
Aantal tolken die werden opgeroepen	692	682	1374
Gemiddeld aantal tolken/dag°°	4,1	4,7	5,8

Fig. 4: overzicht prestaties tolken

° Inclusief versnelde procedures.

°°Aantal tolken/dag werd berekend op basis van het aantal dagen waarop een zitting plaatsvond waar een tolk aanwezig moest zijn.

3.2. Algemene diensten

De algemene diensten staan onder leiding van de beheerder, die een adjunct-mandaat bekleedt. De algemene diensten staan ten dienste van de hele Raad. Deze omvatten de dienst Personeel & Organisatie, de dienst Budget en Beheerscontrole, de dienst Informatie- en Communicatietechnologie, de communicatiedienst, de dienst Logistieke Ondersteuning en de juridische dienst.

Permanent overleggen met de overige diensten en netwerken zijn fundamenteel om richting te geven aan de verdere uitbouw en de beleidskeuzes van de algemene diensten.

3.2.1. Personeel & Organisatie

De dienst Personeel & Organisatie (P&O) van de Raad ondersteunt het management en de medewerkers van de Raad op administratief vlak en voert het personeelsplan uit. De dienst fungeert als eerste aanspreekpunt voor de medewerkers van de Raad en vindt zelf ruggensteun bij de stafdienst P&O van de FOD Binnenlandse Zaken.

De Raad organiseert zelf de selectieprocedures voor de werving van magistraten en griffiers. Tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 vervoegden 4 magistraten en 1 griffier de Raad.

Het administratief personeel van de Raad wordt ter beschikking gesteld door de FOD Binnenlandse Zaken. De selectie van contractanten gebeurt door de Raad. De selectie van de statutaire ambtenaren gebeurt op basis van een vergelijkend examen dat door Selor wordt georganiseerd. De Raad neemt actief deel aan de selectie, onder meer via een vertegenwoordiging in de jury en door het opstellen van examenvragen.

Van de 28 stagiairs van niveau A die in het gerechtelijk jaar 2008-2009 hun stage aanvatten, werden er 26 benoemd in het gerechtelijk jaar 2009-2010. Voor 2 stagiairs werd de stage verlengd, 1 medewerker van niveau B begon zijn stage.

Voor de administratief assistenten (niveau C) werd in de loop van het gerechtelijk jaar 2008-2009 een statutaire selectie opgestart en afgerond. 1 Nederlandstalige stagiair en 5 Franstalige stagiairs begonnen hun stage tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010. 11 Franstalige en 9 Nederlandstalige administratief assistenten werden benoemd.

Het aantal statutaire personeelsleden is in absolute cijfers gestegen ten opzichte van het vorige gerechtelijk jaar, maar is in verhouding tot het totale aantal personeelsleden gedaald. Dit is het gevolg van de beslissingen van de ministerraad van 3 juli 2009 en van 26 juni 2009, waardoor de Raad onmiddellijk kon starten met de aanwervingsprocedures voor bijkomend personeel om de asielaanvragen versneld te kunnen behandelen. Voor de Raad werd voorzien in bijkomende administratieve ondersteuning van 12 attachés en 4 administratief assistenten door middel van tijdelijke contracten tot 30 november 2010. De Raad tracht ook actief aanwezig te zijn op de arbeidsmarkt door deel te nemen aan jobbeurzen en door het ontvangen van stagiairs gedurende de zomermaanden. Zo liepen er gedurende het afgelopen gerechtelijk jaar 9 studenten stage op de Raad.

De samenstelling van het personeel dat bij de Raad tewerkgesteld is, ziet er op 31 augustus 2009 als volgt uit (met inbegrip van de magistraten en griffiers):

Eerste voorzitter	1
Voorzitter	1
Kamervoorzitter	4
Rechter	29
Toegevoegd rechter	2
Hoofdgriffier	1
Beheerder	1
Griffier	6
Adviseur	3
Attaché	104
Administratief deskundige	4
ICT deskundige	2
Administratief assistent	64
Administratief medewerker	11
Technisch medewerker	1
Medewerker keuken/schoonmaak	6
Totaal	240

Fig. 5: overzicht samenstelling personeel van de Raad (magistraten inbegrepen)

Verhouding contractanten en statutairen

Contractanten	Statutairen	Totaal
85	155	240
35%	65%	

Fig. 6: verhouding contractanten en statutairen van het personeel van de Raad

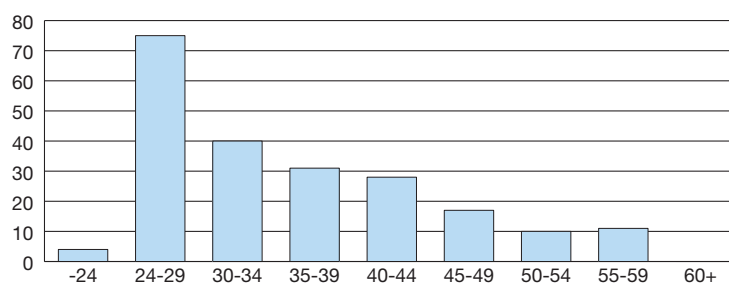
Er werken meer vrouwen dan mannen bij de Raad en dit in een jonge, dynamische werkomgeving, zoals de volgende cijfers duidelijk aangeven.

Indeling personeel per geslacht:

GESLACHT	TOTAAL	PERCENTAGE
Vrouw	138	64%
Man	77	36%
	215	100%

Fig. 7: overzicht indeling personeel per geslacht

Indeling per leeftijdscategorie:

Fig. 8: overzicht indeling personeel per leeftijdscategorie

Uit deze grafiek blijkt duidelijk het jonge karakter van de Raad: de gemiddelde leeftijd van de werknemers van de Raad bedraagt 34 jaar.

Het absentieïsme (aantal werkdagen dat verloren gaat door ziekte), bedroeg 3,3%, wat minder is dan het gemiddelde absentieïsme van de FOD Binnenlandse Zaken, dat 4,08% bedraagt.

3.2.2. Budget en Beheerscontrole

De werkingsmiddelen worden toegekend op basis van de werklust van de Raad en bedroegen 2 291 000 euro voor het jaar 2010.

Daarnaast bedroeg het personeelskrediet 11 862 000 euro.

HOOFDSTUK 4

De Raad in cijfers

92-94

Hieronder worden de belangrijkste statistische gegevens van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor het gerechtelijk jaar 2009-2010 gepubliceerd, voorzien van een korte uitleg.

Legende: Σ = som, $\bar{x}$ = gemiddelde, **VRM** = volle rechtsmacht, **ANN** = annulatie, **F** = in het Frans, **N** = in het Nederlands, **D** = in het Duits, **DVZ** = Dienst Vreemdelingenzaken, **UDN** = uiterst dringende noodzakelijkheid, **VP** = Versnelde procedure

1. Input

1.1. Totaal aantal beroepen

		Annulatie en schorsing				Procedure volle rechtsmacht			Σ
		D	F	N	Σ	F	N	Σ	
2007-2008	Σ 2007-2008	6	7 935	4 218	12 159	2 471	2 456	4 927	17 086
	$\bar{x}$ 2007-2008	1	661	351	1 013	206	205	411	1 424
2008-2009	Σ 2008-2009	11	5 188	3 724	8 924	2 802	2 289	5 091	14 015
	$\bar{x}$ 2008-2009	1	432	310	744	234	191	424	1 168
2009-2010	September	1	255	242	498	287	170	457	955
	Oktober	0	250	187	437	283	144	427	864
	November	1	195	225	421	258	238	496	917
	December	0	221	254	475	260	193	453	928
	Januari	0	213	244	457	220	272	492	949
	Februari	0	275	315	590	143	122	265	855
	Maart	0	371	403	774	303	222	525	1 299
	April	1	329	303	633	342	245	587	1 220
	Mei	1	275	287	563	778	260	1 038	1 601
	Juni	0	287	251	538	562	272	834	1 372
	Juli	1	332	296	629	405	271	676	1 305
	Augustus	0	309	336	645	283	179	462	1 107
	Σ 2009-2010	5	3 312	3 343	6 660	4 124	2 588	6 712	13 372
	$\bar{x}$ 2009-2010	0	276	279	555	344	216	559	1 114

Fig. 9: algemeen overzicht van de input per contentieux en per taalrol

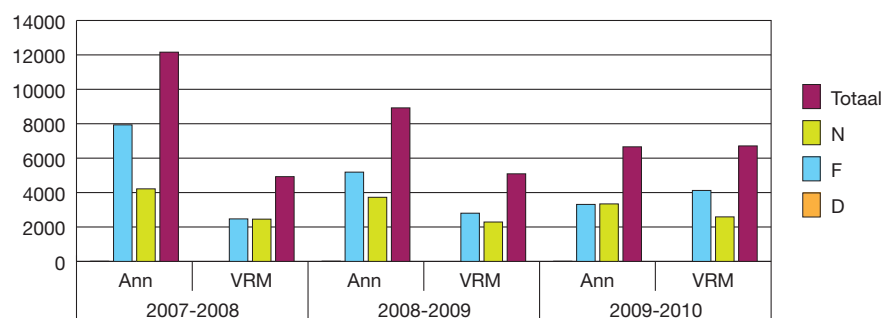

Fig. 10: algemeen overzicht van de input per contentieux en per taalrol

- Bovenstaande figuren geven een overzicht van het aantal beroepen dat bij de Raad werd ingediend, onderverdeeld per contentieux, alsook per taal van de procedure.

1.2. Aantal beroepen in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en in de versnelde procedure

		Uiterst dringende noodzakelijkheid				Versnelde procedure		
		F	N	D	Σ	F	N	Σ
2007-2008	Σ 1/01/2008 - 31/08/2008	116	141	0	257	73	70	143
	$\bar{x}$ 1/01/2008 - 31/08/2008	15	18	0	32	9	9	18
2008-2009	Σ 2008-2009	185	216	1	402	82	55	137
	$\bar{x}$ 2008-2009	15,4	18	0	33,5	6,8	4,6	11,4
2009-2010	September	20	18	0	38	8	4	12
	Oktober	20	21	0	41	2	1	3
	November	18	47	0	65	4	5	9
	December	21	38	0	59	11	9	20
	Januari	18	35	0	53	7	7	14
	Februari	17	34	0	51	4	11	15
	Maart	41	56	0	97	11	13	24
	April	21	38	0	59	12	4	16
	Mei	19	34	0	53	6	7	13
	Juni	22	26	0	48	9	7	16
	Juli	22	26	0	48	5	10	15
	Augustus	21	27	0	48	9	5	14
	Σ 2009-2010	260	400	0	660	88	83	171
	$\bar{x}$ 2009-2010	22	33	0	55	7	7	14

Fig. 11: beroepen onderverdeeld volgens procedure

- Deze tabel geeft een overzicht van het aantal beroepen dat werd behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid of volgens de versnelde procedure en dit onderverdeeld per taal van de procedure.

2. Output

2.1. Totaal aantal arresten

		Procedure volle rechtsmacht			Annulatie en schorsing				Σ
		F	N	Σ	D	F	N	Σ	
2007-2008	Σ 2007-2008	3 245	3 131	6 376	0	3 658	3 569	7 227	13 603
	$\bar{x}$ 2007-2008	270	261	531	0	305	297	602	1 134
2008-2009	Σ 2008-2009	2 619	2 602	5 222	4	5 536	4 321	9 862	15 084
	$\bar{x}$ 2008-2009	218	217	435	0	461	360	822	1 257
2009-2010	September	217	370	587	0	494	300	794	1 381
	Oktober	214	250	464	0	475	422	897	1 361
	November	321	430	751	0	430	261	691	1 442
	December	288	467	755	4	377	253	634	1 389
	Januari	534	269	803	4	377	199	580	1 383
	Februari	583	265	848	1	339	250	590	1 438
	Maart	709	302	1 011	1	479	261	741	1 752
	April	585	241	826	0	466	326	792	1 618
	Mei	518	238	756	0	392	340	732	1 488
	Juni	326	224	550	0	525	316	841	1 391
	Juli	377	178	555	0	182	207	389	944
	Augustus	222	72	294	0	85	291	376	670
	Σ 2009-2010	4 894	3 306	8 200	10	4 621	3 426	8 057	16 257
	$\bar{x}$ 2009-2010	408	276	683	1	385	286	671	1 355

Fig. 12: aantal arresten onderverdeeld per contentieux en per taalrol

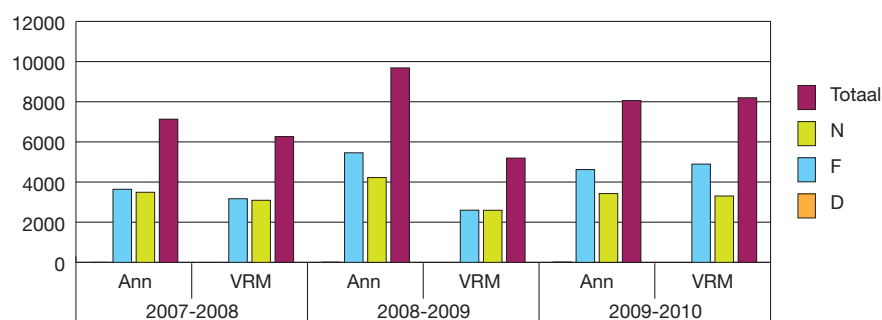

Fig. 13: algemeen overzicht van het aantal arresten per contentieux en per taalrol

- Bovenstaande figuren geven een overzicht van het aantal arresten dat door de Raad werd gewezen, onderverdeeld per contentieux en per taalrol.

2.2. Arresten per dictum

Eindarresten per dictum in volle rechtsmacht	F	N	Σ	%
Weigering vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus	1 988	2 520	4 508	91
Toekenning vluchtelingenstatus (art.48/3)	126	16	142	3
Toekenning subsidiaire beschermingsstatus (art.48/4)	21	33	54	1
Vernietiging beslissing CGVS (art. 39/2, §1, 2de lid en 39/2, §2)	213	28	241	5
Σ	2 348	2 597	4 945	100

Fig. 14: eindarresten per dictum in volle rechtsmacht tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 (uitgezonderd technische arresten)

- De tabel geeft een gedetailleerd overzicht van de eindarresten per dictum in volle rechtsmacht, uitgezonderd de arresten gewezen met toepassing van artikel 55 en de arresten gewezen na intrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn beslissing (beslissingen die verkeerdelijk werden ondertekend door een adjunct).

Eindarresten per dictum in annulatie	F	N	D	Σ	%
Verwerping	4 209	3 232	10	7 451	91,7
Annulatie	418	252	0	670	8,3
Σ	4 627	3 484	10	8 121	100

Fig.15: eindarresten per dictum in het annulatiecontentieux tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010

- Voor deze analyse worden alle eindarresten in aanmerking genomen. Er zijn geen groepen “technische” arresten die een vertekend beeld van de resultaten zouden kunnen geven.

Eindarresten volgens samenstelling zetel	D	F	N	Σ
Kamer alleenzetelend rechter	10	9 452	6 682	16 144
Kamer met 3 rechters	0	57	44	101
In algemene vergadering	0	6	6	12
Tweetalige kamer	0	0	0	0

Fig. 16: eindarresten naar gelang van de samenstelling van de zetel

- Deze tabel omvat alle eindarresten die werden gewezen tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010:
  - 16 144 arresten werden gewezen door een kamer met een alleenzetelend rechter;
  - 12 arresten werden gewezen in algemene vergadering;
  - 101 arresten werden gewezen door een kamer met drie rechters.

3. Werkvolume hangende zaken

3.1. Historische achterstand Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBV)

DATUM	VBV N	VBV F	Σ	%
31/05/2007	2 689	7 538	10 227	100
31/08/2008	1 275	5 702	6 977	68
31/08/2009	1 013	4 654	5 667	55
31/08/2010	147	3 823	3 970	38

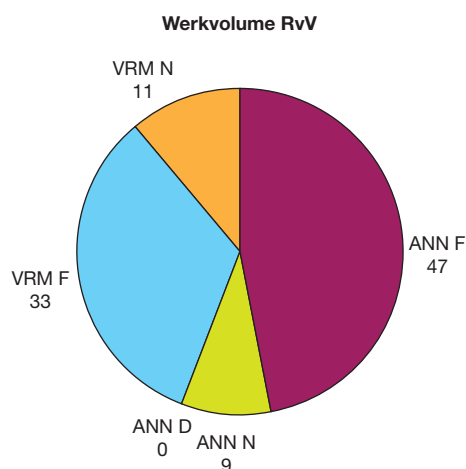
Fig. 17: vermindering van de historische achterstand van de VBV-dossiers die op 31/08/2010 nog hangende zijn bij de Raad

- De Raad startte zijn werkzaamheden officieel op 1 juni 2007 en nam de hangende beroepen van de VBV over (10 227).
- Deze tabel omvat het aantal beroepen van de historische achterstand van de VBV die bij de Raad hangende waren in 2007, 2008, 2009 en 2010. Het aantal beroepen is telkens onderverdeeld per taal van de procedure. De laatste kolom geeft het percentage hangende beroepen weer ten opzichte van het totaal aantal beroepen dat van de VBV werd overgenomen op 31/05/2007.

3.2. Werkvolume hangende beroepen bij de Raad

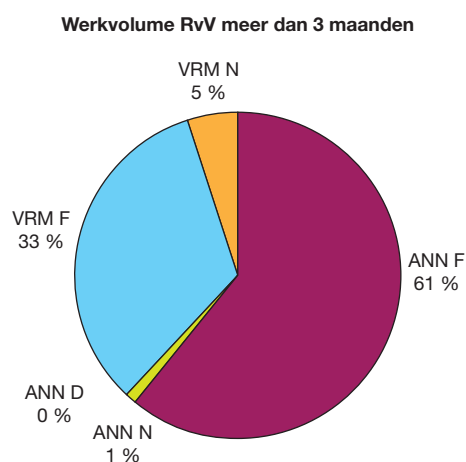
			31 augustus 2009		31 augustus 2010	
Werkvolume beroepen Raad	Annulatie en schorsing	Duits	12	0%	4	0%
		Frans	5 389	55%	4 133	47%
		Nederlands	853	9%	745	9%
		Σ	6 254	64%	4	56%
	Procedure volle rechtsmacht	Frans	2 747	28%	2 817	33%
		Nederlands	887	9%	964	11%
		Σ	3 634	36%	3 781	44%
	Σ		9 888		8 663	
Werkvolume beroepen Raad	Annulatie en schorsing	Duits	12	0%	4	0%
		Frans	4 401	65%	3 252	61%
		Nederlands	127	2%	44	1%
	Σ		4 540	67%	3 300	62%
open > 3 maanden	Procedure volle rechtsmacht	Frans	2 020	30%	1 743	33%
		Nederlands	256	4%	291	5%
		Σ	2 276	33%	2 034	38%
	Σ		6 816		5 334	

Fig. 18: totaal werkvolume hangende beroepen Raad (zonder historische achterstand VBV)

Fig. 19: totaal werkvolume hangende beroepen Raad (zonder historische achterstand VBV) op 31/08/10

- Bovenstaande figuren omvatten alle beroepen die bij de Raad werden ingediend vanaf 1 juni 2007 waarvoor nog geen eindarrest werd gewezen aan het eind van elk gerechtelijk jaar, onderverdeeld per contentieux en per taal van de procedure.

Fig. 20: totaal werkvolume hangende zaken RvV (zonder historische achterstand VBV) op 31/08/10

- Bovenstaande figuren omvatten alle beroepen die bij de Raad werden ingediend vanaf 1 juni 2007 waarvoor nog geen eindarrest werd gewezen en waarvoor de eindtermijn van drie maanden verstreken is aan het eind van elk gerechtelijk jaar (art. 39 van de Vreemdelingenwet), onderverdeeld per contentieux en per taal van de procedure.

4. Gemiddelde behandelingstermijn van een beroep bij de Raad

VRM	Beroepen 2009-2010	Gemiddelde termijn
F	1 599	99,9
N	1 619	82,5
Σ	3 218	91,2

Fig. 21: gemiddelde behandelingstermijn van de beroepen in volle rechtsmacht ingediend en afgesloten tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010

ANN	Beroepen 2009-2010	Gemiddelde termijn
D	2	111,5
F	1 645	91,7
N	2 589	64,2
Σ	4 236	74,9

Fig. 22: gemiddelde behandelingstermijn van de beroepen in annulatie ingediend en afgesloten tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010

- Deze figuren bevatten de gemiddelde behandelingstermijn van de beroepen die werden ingediend en afgesloten tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 in volle rechtsmacht en in annulatie, uitgedrukt in dagen en onderverdeeld per taal van de procedure.

Termijn		2009 - 2010
Volle rechtsmacht	Frans	283
	Nederlands	106
	$\bar{x}$	216
Annulatie en schorsing	Duits	259
	Frans	275
	Nederlands	81
	$\bar{x}$	192

Fig. 23: gemiddelde behandelingstermijn van alle behandelde beroepen, onderverdeeld volgens de procedure en de taal van de procedure

De gemiddelde behandelingstermijn in annulatie bedraagt 192 dagen. Deze termijn is gestegen ten opzichte van het gerechtelijk jaar 2008-2009 (van 143 dagen naar 192 dagen). Dit is het gevolg van een aanzienlijke stijging van de behandelingstermijn in de Franstalige annulatieprocedure (van 177 dagen naar 275 dagen). Omgekeerd is het zo dat de behandelingstermijn in de Nederlandstalige annulatieprocedure gedaald is van 101 dagen naar 81 dagen.

De behandelingstermijn in de Franstalige procedure is gestegen omdat een deel van de achterstand weggewerkt is. Van de 4 621 arresten die in de Franstalige annulatieprocedure werden gewezen, kwamen er 1 149 arresten (of 25%) uit de achterstand. De Nederlandstalige kamer behandelde voornamelijk de recente beroepen volgens het "last in first out"-principe (lifo), aangezien de achterstand van deze kamer grotendeels weggewerkt was. Hieruit blijkt dat wanneer de Raad enkel de recente beroepen behandelt, de wettelijke behandelingstermijnen worden nageleefd.

De gemiddelde behandelingstermijn in volle rechtsmacht bedraagt 216 dagen. Deze termijn is gestegen ten opzichte van het gerechtelijk jaar 2008-2009 (van 136 dagen naar 216 dagen). Deze significante stijging wordt verklaard door het feit dat het lifo-principe niet de prioriteit was gedurende het eerste deel van het gerechtelijk jaar 2009-2010. De Raad heeft voorrang gegeven aan 2 346 beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen die foutief ondertekend waren en die tot een vernietigingsarrest hebben geleid.

DEEL 2

De rechtspraak van de Raad

HOOFDSTUK 1

De procedure voor de Raad

1. Algemeen

De procedure voor de Raad wordt bepaald door de Vreemdelingenwet en het PR RvV.

De algemene bepalingen, die zowel gelden voor de procedure in volle rechtsmacht als voor de annulatieprocedure, zijn vervat in de artikelen 39/56 tot en met 39/68 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 30 van het PR RvV.

De procedure in volle rechtsmacht is nader geregeld in de artikelen 39/69 tot en met 39/77 van de Vreemdelingenwet.

Voor de annulatieprocedure zijn de artikelen 39/78 tot en met 39/85 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 31 tot en met 50 van het PR RvV van toepassing.

Schematisch overzicht van de procedure:

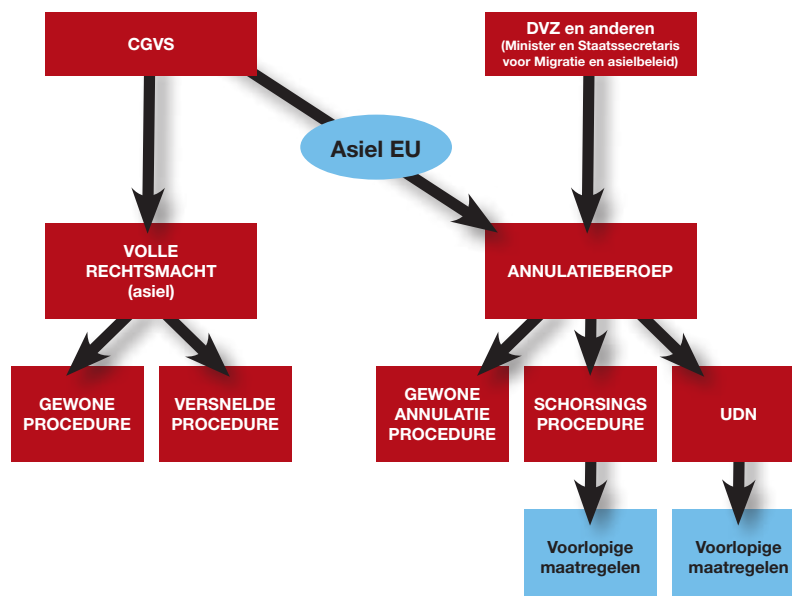

Fig. 24: overzicht van de procedures voor de Raad

2. Overzicht van de belangrijkste wetswijzigingen

De belangrijkste wetswijzigingen hebben hoofdzakelijk betrekking op de termijnen van verweer in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1. Aanpassing van de termijn

De wet van 29 december 2009¹³ heeft de verweertijd waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, op vijftien dagen gebracht voor alle gevallen (met uitzondering van de versnelde procedure¹⁴ en de annulatieprocedure) en zo het verschil tussen de termijn van acht dagen en de bestaande termijn van vijftien dagen in de procedure volle rechtsmacht afgeschaft.

¹³ Wet van 23 december 2009 houdende diverse bepalingen inzake migratie en asiel, B.S. 31 december 2009.

¹⁴ Zie art. 39/77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2. Ratio Legis

In zijn arrest van 28 mei 2009¹⁵ oordeelde de Raad van State dat de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheden te buiten is gegaan door in zijn eigen naam een beslissing te ondertekenen. Uit de memorie van toelichting van de wet¹⁶ blijkt dat de verlenging van de verweertermijn dringend noodzakelijk was, omdat dit arrest een werkoverlast voor de commissaris-generaal zou veroorzaken, gelet op de talrijke nieuwe beslissingen die de commissaris-generaal diende te nemen.

Een andere reden voor de verlenging van deze termijn is de rechtsonzekerheid die de situatie zoals de vóór de inwerkingtreding van deze wijzigingen bestond, kon teweegbrengen. Zo kon de commissaris-generaal de verweertermijn van acht dagen op vijftien dagen brengen wanneer de verzoeker nieuwe gegevens in zijn verzoekschrift aanbracht. Het kwam echter in fine de Raad toe om te oordelen of de gegevens van het verzoekschrift al dan niet als “nieuwe gegevens” moesten worden beschouwd. Een nota ingediend met toepassing van het oude artikel 39/72, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, buiten de termijn van acht dagen maar binnen de termijn van vijftien dagen, kon uit de debatten worden geweerd krachtens artikel 39/59, §1, derde lid van voormelde wet. Bijgevolg had de beoordeling door de commissaris-generaal ter zake een precair en voorlopig karakter¹⁷.

Omwille van deze redenen achtte de wetgever het redelijk te besluiten “dat een verweertermijn van acht dagen (in volle rechtsmacht) te kort [was] om het administratief dossier nuttig en zorgvuldig samen te stellen en de nota met opmerkingen in te dienen rekening houdend met de door de verzoekende partij opgeworpen middelen¹⁸”.

2.3. Gewijzigde bepalingen

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd en brengt de termijn waarover de commissaris-generaal beschikt, op vijftien dagen voor alle gevallen (met uitzondering van de versnelde procedure en de annulatieprocedure).

Het tweede lid van deze eerste paragraaf werd geschrapt. Dit bepaalde dat “indien de vreemdeling in zijn verzoekschrift nieuwe gegevens aanbrengt, dan wordt de in het eerste lid bepaalde termijn op vijftien dagen gebracht”.

Het eerste lid bepaalt voortaan: “De verwerende partij bezorgt de griffier binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen”.

In artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, waarin het verloop van de annulatieprocedure wordt bepaald, werd de verwijzing naar artikel 39/72, § 1, eerste lid geschrapt.

Hiermee samengaand werd een tweede lid ingevoegd dat het volgende bepaalt: “De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen”.

Tot slot werd artikel 39/59 van diezelfde wet eveneens gewijzigd. Dit artikel maakt deel uit van de gemeenschappelijke bepalingen die de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen regelen en heeft dus zowel betrekking op de beroepen in volle rechtsmacht als op de annulatieberoepen. Aangezien de nieuwe verweertermijn die door artikel 39/72 aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt toegekend, enkel geldt voor de beroepen in volle rechtsmacht, was het niet meer mogelijk nuttig te verwijzen naar voormeld artikel in de annulatieprocedure. Daarom verwijst artikel 39/59, zowel voor het toesturen van het administratief dossier door de verwerende partij als voor het indienen van een nota met opmerkingen door diezelfde partij, op meer algemene wijze naar de “vastgestelde termijn”.

¹⁵ RvS 28 mei 2009, nr. 193.616.

¹⁶ Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake migratie en asiel, Memorie van Toelichting, Parl. St., Kamer, gewone zitting 2009-2010, nr. 2305/001, p.3.

¹⁷ Zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in Migratie- en Migrantenrecht, deel 12, La Charte, 2007, p. 407.

¹⁸ Ontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake migratie en asiel, Memorie van Toelichting, Parl. St., Kamer, gewone zitting 2009-2010, nr. 2305/001, p.5.

3. Toegang tot de rechtspraak van de Raad

Volgens artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sinds de start van zijn werkzaamheden op 1 juni 2007 het *“administratief rechtscollege dat als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Sinds meer dan drie jaar is de Raad dus, onder toezicht van zijn cassatierechter, met name de Raad van State, de enige rechter tot wie elke vreemdeling zich kan richten om een bestuurshandeling aan te vechten betreffende zijn toegang tot het grondgebied, zijn verblijf, zijn vestiging of zijn verwijdering.

De openbaarheid en de toegankelijkheid van de rechtspraak zijn dus bijzonder belangrijk voor de rechtzoekenden, de practici en de besturen die bij dit omvangrijke contentieux betrokken zijn, maar ook voor het publiek dat geïnteresseerd is in dit domein van het bestuursrecht. Daarom wijdt de Raad een groot deel van dit jaarverslag aan zijn rechtspraak.

Tussen 1 juni 2007 en 31 augustus 2010 wees de Raad 44 944 arresten. Het heeft nauwelijks zin om deze allemaal mee te delen: zelfs de moedigste lezer zou afgeschrikt worden door een dergelijke hoeveelheid ongesorteerde informatie. Daarom heeft de Raad een selectie gemaakt.

Op de volgende pagina's wordt eerst een overzicht van de grote lijnen van de rechtspraak gegeven. De Raad geeft er de grote tendensen weer en enkele opmerkelijke zaken. De weerslag van bepaalde cassatiearresten van de Raad van State en van het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof komt eveneens aan bod.

Daarna wordt de lezer een gerichter werkinstrument aangereikt: per sleutelwoord worden één of meer arresten vermeld met hun referentie. Elke referentie wordt gevolgd door een samenvatting van het arrest of het relevante deel. De vermelde arresten waartegen een beroep werd ingesteld dat toelaatbaar is verklaard door de Raad van State, worden aangeduid met de vermelding *“toelaatbaar beroep”*. Deze selectie staat op de cd-rom die bij dit verslag is gevoegd.

De bijgevoegde cd-rom biedt de lezer de mogelijkheid de integrale tekst te lezen van de arresten die in de selectie worden vermeld. De arresten zijn er per arrestnummer opgenomen.

De rechtsbeoefenaar of de onderzoeker die zijn opzoeken nog verder wil uitdiepen, kan een aanzienlijk groter aantal arresten terugvinden op de website van de Raad (www.rvv-cce.be), onder de tab rechtspraak. Er kan worden opgezocht per referentie, per nationaliteit, per contentieux, per datum of per woord uit de tekst.

Alle arresten die de Raad heeft gewezen, zijn toegankelijk voor het publiek op de griffie van de Raad, met uitzondering van de – trouwens uiterst zeldzame – arresten waarvan de *publicatie de openbare orde of de veiligheid van de personen in gevaar kan brengen* (art. 20 PR RvV).

In het gerechtelijk jaar 2009-2010 sprak de Raad in totaal 16 257 arresten uit, waarvan 8 200 arresten in het volle rechtsmachtcontentieux en 8 057 arresten in het annulatiecontentieux. In 12 zaken besliste de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet dat een behandeling door de algemene vergadering noodzakelijk was. Het is de eerste keer ten opzichte van de vorige gerechtelijke jaren dat de Raad van deze mogelijkheid gebruik maakte. Dit kan verklaard worden door het groeiende belang dat de Raad hecht aan de eenheid van zijn rechtspraak. De vraagstukken waarover de Raad zich in algemene vergadering boog, worden hierna kort besproken. Daarnaast wordt tevens een overzicht geboden van de rechtspraak van de Raad en de belangrijkste ontwikkelingen ervan.

De grote lijnen van de rechtspraak

1. De arresten van de algemene vergadering

1.1. RvV 20 oktober 2009, nr. 32 902, nr. 32 903: bevoegdheid steller van de akte¹⁹ – ontvankelijkheid niet-voorzien processtukken – vermeldingen PV terechtzitting

In deze zaken moest de algemene vergadering zich uitspreken over de regelmatigheid van een door de adjunct-commissaris ondertekende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De kern van de discussie betrof de vraag of aan de bestreden beslissing, genomen en ondertekend door de adjunct-commissaris, een substantiële onregelmatigheid kleefde en indien dat het geval was, of het om een substantiële onregelmatigheid ging die door de Raad niet kon worden hersteld.

Na een bespreking van de toepasselijke wetgeving en de voorbereidende werken stelde de Raad vast dat de Vreemdelingenwet de bevoegdheden opgesomd in artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° van deze wet uitsluitend toekent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid dat de in artikel 57/6, eerste lid, 1° tot 7° opgesomde bevoegdheden kunnen uitgeoefend worden door de adjuncten, maar enkel indien de commissaris-generaal verhinderd is. Bovendien dient deze vervanging op specifieke wijze te gebeuren. De Raad boog zich vervolgens over de betekenis van het begrip “verhinderd” en over de bewijslevering van het “verhinderd” zijn. Hierbij herinnerde de Raad eraan dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan. Plaatsvervanging kan dan ook alleen maar in de gevallen door de wet bepaald en met nakoming van de bij de wet gestelde voorwaarden, in casu bij verhindering van de commissaris-generaal. De Raad verwees naar de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie voor de vraag hoe het bewijs van het bestaan van de verhindering moet geleverd worden, waarbij hij besloot dat de vermelding van de verhindering van de bekleder van de functie een substantiële pleegvorm is. Aangezien noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier bleek dat de commissaris-generaal op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verhinderd was, concludeerde de Raad dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing in eigen naam genomen en ondertekend had en dat de bestreden beslissing bijgevolg niet wettig werd genomen. Over de vraag of de Raad deze onregelmatigheid al dan niet zelf kan herstellen, oordeelde de Raad dat de beslissing in zijn geheel als gebrekkig moet worden beschouwd, aangezien het gaat om een inbreuk op de bevoegdheid van de steller van een akte. Een dergelijke inbreuk kan slechts hersteld worden door het nemen van een nieuwe beslissing conform artikel 57/9, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat impliceert dat de beslissing moet vernietigd worden en de zaak teruggestuurd moet worden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad sprak zich in deze zaken tevens uit over de ontvankelijkheid van niet-voorzien processtukken die na een heropening van de debatten door de verzoekende en de verwerende partij waren neergelegd. De Raad herinnerde eraan dat noch de Vreemdelingenwet, noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid voor de verwerende en de verzoekende partij om respectievelijk een nota en een replieknota neer te leggen in de procedure waarbij de Raad uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelde, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat ingeval een mogelijke substantiële onregelmatigheid zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet pas tijdens het beraad wordt ontdekt, zoals in casu, een mogelijkheid van schriftelijk verweer geboden dient te worden aan de partijen, gelet op het (essentieel) schriftelijk, tegensprekelijk

¹⁹ In het annulatiecontentieux moest de Raad zich het afgelopen gerechtelijk jaar over een soortgelijke problematiek buigen. Immers werd het gebruik door de Dienst Vreemdelingenzaken van de elektronische handtekening bij het nemen van een administratieve rechtshandeling meermaals aan de kaak gesteld omdat bij dergelijke handtekening volgens verzoeker geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat. De Raad heeft dit vraagstuk beslecht waarbij eerstens geoordeeld werd dat een manuele handtekening inhoudt dat degene die zijn naam en graad onder de beslissing zet, zich deze beslissing toe-eigent, zodat nagenoeg bewezen is dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan houdt echter in dat beslissing getroffen in het kader van de Vreemdelingenwet dient voorzien te zijn van een manuele handtekening. Vervolgens wordt gesteld dat het juridisch kader geschetst in de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten ook van toepassing is op de publieke sector. Na een overzicht van de wetgeving en de rechtsleer dienaangaande besluit de Raad dat de door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte elektronische handtekening als een gewone elektronische handtekening dient beschouwd te worden en dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid mag worden ontzegd en deze niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Een gewone elektronische handtekening dient als een equivalent beschouwd te worden van een klassieke handgeschreven handtekening wanneer zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend. De laatste vraag die de Raad in dat opzicht beslecht heeft, is of er voldoende beveiliging kleeft aan de gescande handtekening, dewelke affirmatief beantwoord wordt; RvV 9 december 2009, nr. 35 610. Zie ook RvV 24 maart 2010, nr. 40 961.

en inquisitoriaal karakter van de rechtspleging voor de Raad en dit naar analogie met de oplossingen geboden door de Raad van State. Deze rechtspraak aangaande niet-voorzien processtukken wordt ook bevestigd in de latere arresten van de algemene vergadering.²⁰

In de rand deed de Raad in het arrest nr. 32 902 ook uitspraak over de vermeldingen die in een proces-verbaal van de terechtzitting moeten of kunnen worden opgenomen. Zo stelde de Raad dat het proces-verbaal van de terechtzitting de vaststellingen inhoudt van de naleving van de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvormen en dat er tevens de verschillende handelingen in vermeld worden die op de terechtzitting worden gesteld.

Naar aanleiding van deze rechtspraak werd artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet aangepast.²¹ Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet bepaalt nu dat voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/6, 1° tot 7°, de beslissing wordt genomen door de commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten. Het middel afgeleid uit de onbevoegdheid van de steller van de akte kan dus niet meer worden aangevoerd indien de voorwaarden van het nieuwe artikel 57/9, eerste lid, voldaan zijn.²²

1.2. RvV 2 maart 2010, nr. 39 684, nr. 39 685, nr. 39 686, nr. 39 687: rechtsmacht RvV en bevoegdheid als annulatierechter

Het voorbije gerechtelijk jaar sprak de algemene vergadering van de Raad zich in verschillende zaken uit over de grenzen van zijn rechtsmacht.²³

In deze zaken meende de verzoekende partij dat de Raad de bevoegdheid heeft om na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 146*bis* BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van een visumaanvraag, waarbij zij de Raad tevens vroeg de feitelijke elementen opnieuw te beoordelen, terwijl de verwerende partij van oordeel was dat het gegeven dat de Raad dient na te gaan of het artikel 146*bis* BW correct werd toegepast, niet betekent dat de Raad ook tot een effectieve herbeoordeling van de feitelijke omstandigheden kan overgaan.

De algemene vergadering herinnerde eraan dat de Raad, als administratief rechtscollege, is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Daarnaast werd de aandacht gevestigd op het feit dat ingevolge artikel 144 van de Grondwet geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren en dat artikel 145 van de Grondwet bepaalt dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen. Bijgevolg is het de aard van het recht dat van belang is om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken. De wetgever heeft gebruik gemaakt van de door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen.

De omvang van de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter wordt bepaald in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Als annulatierechter doet hij uitspraak wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Als annulatierechter kan de Raad met andere woorden enkel een wettigheidstoezicht uitoefenen op de bestreden beslissing. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen over de opportuniteit van een bestuursbeslissing.²⁴ Indien er effectief sprake is van een schending van een norm

20 Zie infra RvV 24 juni 2010, nr. 45 395 (45 396, 45 397).

21 Artikel 23 van de wet van 30 december 2009 houdende diverse bepalingen, B.S. 31 december 2009. Zie ook het besluit van 15 januari 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid in individuele asiëldossiers aan de adjunct-commissarissen, B.S. 27 januari 2010.

22 RvV 28 mei 2010, nr. 44 228; RvV 31 mei 2010, nr. 44 318.

23 RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685; RvV 2 maart 2010, nr. 39 686; RvV 2 maart 2010, nr. 39 687; zie ook RvV 26 april 2010, nr. 42 310; RvV 28 juni 2010, nr. 45 490.

24 Zie in navolging hiervan ook RvV 14 juni 2010, nr. 44 762; RvV 22 maart 2010, nr. 40 555.

van het objectief recht, kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk wanneer zij een nieuwe beslissing neemt.²⁵ De Raad heeft met andere woorden de rechtsmacht om binnen deze grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen, wat niet wil zeggen dat hij gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*).

Wanneer een verzoekende partij de vernietiging vordert van een in het kader van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat dit op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken.²⁶ De Raad dient tevens het middel dat als grondslag van de vordering wordt aangevoerd, te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt.²⁷ Indien dit het geval is, dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.²⁸

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen over burgerlijke of politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Wanneer dus in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – moet een strikte scheiding tussen beide beslissingen worden gemaakt.

Dit maakt dat, wanneer het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid “het artikel 146bis BW juist heeft toegepast bij de beoordeling van de visumaanvraag”, de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.²⁹

Er ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en één van de echtelieden dit betwist en stelt dat het huwelijk rechtsgeldig is in België en dat het recht om te huwen wordt beknot (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Een vordering waarbij de Raad wordt gevraagd te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is bovendien onontvankelijk, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscollages voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet.³⁰ Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen over betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat een huwelijk in België niet erkend wordt.³¹

25 RvV 2 maart 2010, nr. 39.684.

26 J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass.1986-87, 1046.

27 Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH.

HUBERLANT, Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141.

28 Eenzelfde redenering wordt gevolgd met betrekking tot de op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Voormeld artikel 71 stipuleert dat hiertegen enkel een beroep openstaat bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad zal zich derhalve onbevoegd dienen te verklaren indien zulks een beroep bij hem aanhangig wordt gemaakt: RvV 12 juli 2010, nr. 46.207; RvV 22 februari 2010, nr. 39.085.

29 J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387.

30 RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878.

31 RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626.

1.3. RvV 26 maart 2010, nr. 40 963, nr. 40 964, nr. 40 965: Dublin II-verordening³² – Griekenland – artikel 3 EVRM

De Raad moest zich uitspreken over de conformiteit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, met artikel 18.7 van de Dublin II-verordening. België was niet verantwoordelijk voor het onderzoek van de asielaanvraag, maar de verzoekende partij voerde aan dat het verantwoordelijke land niet bereid was een goede organisatie van haar opvang te verzekeren.

De Raad oordeelde als volgt: *“Aangezien deze bepaling de verplichtingen van de Staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van een asielaanvraag bepaalt, kan de verwerende partij niet worden verweten deze bepaling te hebben geschonden door te verzuimen de volledige inhoud ervan in [haar] beslissing op te nemen.”*³³

De Raad herinnerde er vervolgens aan dat *“uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin II-verordening niet als dusdanig een verplichting voor een lidstaat tot behandeling van een asielaanvraag kan worden afgeleid wanneer op basis van de criteria opgenomen in hoofdstuk III van de Dublin II-verordening wordt vastgesteld dat een andere lidstaat deze aanvraag moet behandelen”*. Een asielzoeker kan zich dus niet op deze “soevereiniteitsclausule” beroepen om zelf te kiezen door welk land hij zijn asielaanvraag behandeld wil zien. De Raad voegt er echter onmiddellijk aan toe dat *“deze vaststelling echter geen afbreuk doet aan het principe volgens hetwelk een vreemdeling in geen geval kan worden verwijderd naar een land waar hij zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Hieruit volgt dat de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt, verplicht is artikel 3.2. van de Dublin II-verordening toe te passen als er ernstige aanwijzingen bestaan dat de vreemdeling, in de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden onderworpen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM.³⁴

De Raad zette vervolgens de redenering uiteen die dient te worden toegepast wanneer een partij een schending van artikel 3 EVRM aanvoert. De Raad stelde ten eerste dat *“op basis van het intrageemeenschappelijk vertrouwensprincipe”* moet worden vermoed dat de betrokken lidstaat van de Europese Unie als rechtsstaat zijn verplichtingen ten aanzien van het Europees recht en de andere internationale instrumenten waarbij hij partij is, zal naleven. *“De administratie kan bijgevolg uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar de betrokken Staat moet begeven of naar deze Staat kan worden verwijderd, geen probleem stelt ten aanzien van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*³⁵

Dit vermoeden is echter weerlegbaar. Indien de verzoekende partij volhoudt dat de uitvoering van de betwiste maatregel haar zou blootstellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, moet zij in principe bewijselementen aanbrengen die dit kunnen aantonen. Indien ze deze elementen aanbrengt, is het de taak van de regering om de eventuele twijfels weg te nemen.³⁶

In casu voerden de verzoekende partijen in de eerste plaats een risico aan in Griekenland te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van de opvangvoorwaarden voor asielzoekers in dat land. Ze brachten verschillende rapporten van internationale organisaties aan waarin deze opvangvoorwaarden aan de kaak worden gesteld. In de drie zaken wees de Raad dit middel af door te oordelen dat *“de gewone verwijzing naar algemene rapporten die melding maken van bepaalde problemen betreffende de opvang van asielzoekers, op precieze plaatsen en momenten, niet kan volstaan om voornoemd risico aan te tonen, onder voorbehoud van het geval [...] dat de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan slechte*

³² Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

³³ RvV 40 964, aangehaald arrest, § 4.3.2. V.S. Bodart, « Le Contentieux des étrangers », in Actualité du droit administratif, UB³, Brussel, Bruylant, 2011.

³⁴ RvV 40 964, aangehaald arrest, § 4.3.3.1.1.; 40 965, aangehaald arrest, § 4.3.1.1.

³⁵ RvV 40 964, aangehaald arrest, § 4.3.3.1.2.; 40 965, aangehaald arrest, § 4.3.1.2.; 40 963, aangehaald arrest, § 2.2.4.2.

³⁶ De arresten halen in die zin de arresten aan van het EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167 en Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77.

behandelingen".³⁷ De asielzoeker moet *in concreto* aantonen op welke manier hij zulk reëel risico loopt in de Staat waarnaar hij wordt verwijderd, wat *in casu* niet het geval was.

De terugwijzing naar een Staat van de Europese Unie kan dus een schending van artikel 3 EVRM betekenen indien de vreemdeling *in concreto* aantoont dat de opvangvoorwaarden waaraan hij onderworpen zou worden, onmenselijk en vernederend zijn.

De redenering van de Raad vertrekt van de principiële vereiste van individualisering van het risico. Een uitzondering op deze regel is echter mogelijk in *"het geval [...] dat de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan slechte behandelingen"*.³⁸

De Raad heeft zich eveneens uitgesproken over een onrechtstreeks risico op schending van artikel 3 EVRM omwille van het ontbreken van toegang tot een asielprocedure die voldoende garanties biedt tegen teruggrijving. De onrechtstreekse teruggrijving naar een tussenland dat tevens een EVRM-land is, heeft geen enkele impact op de verantwoordelijkheid van de Staat die de vreemdeling teruggrijft. België is dus eveneens verantwoordelijk indien het een vreemdeling terugstuurt naar een land van waaruit hij vervolgens wordt teruggedreven naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat Griekenland betreft, geeft de Raad toe dat *"het probleem van de toegang van de asielzoekers tot een billijke procedure overeenkomstig de Europese normen in Griekenland op zijn minst zorgwekkend is"*. De Raad is echter van oordeel dat *"het loutere feit dat de asielprocedure in een lidstaat van de Europese Unie in gebreke blijft, niet volstaat om aan te tonen dat de verwijdering van de verzoekende partij naar deze Staat een schending is van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden"*. Het gebrekkige karakter van de asielprocedure is immers op zich geen foltering, noch een onmenselijke of vernederende behandeling. De schending van artikel 3 EVRM zit in de behandeling die de vreemdeling dreigt te ondergaan in het land waarnaar hij, omwille van deze gebrekkige procedure, dreigt te worden teruggedreven. Een dergelijke schending kan dus slechts worden aangevoerd *"op voorwaarde dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen in haar land van herkomst of in elk ander land waarnaar ze zou worden verwijderd"*.

Om op geldige wijze te staven dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een vreemdeling naar een ander land van de Europese Unie in het kader van de toepassing van de Dublin II-verordening hem blootstelt aan een onrechtstreeks maar reëel risico op schending van artikel 3 EVRM, moet volgens de Raad aan twee voorwaarden voldaan zijn: *"Dat de betrokkene enerzijds aantoont dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt te worden*

*onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen in zijn land van herkomst of in elk ander land en dat hij anderzijds geen bescherming tegen teruggrijving naar dit land zou genieten in het tussenland dat verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag."*³⁹

37 RvW 40 964, aangehaald arrest, § 4.3.3.1.2.; 40 965, aangehaald arrest, § 4.3.1.2.; 40 963, aangehaald arrest, § 2.2.4.2.

38 Ibid. Sindsdien heeft het EHRM, ten minste impliciet, toegegeven dat dit het geval was voor de asielzoekers in Griekenland (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, 21 januari 2011, zaak nr. 30696/09).

39 RvW 40 964, aangehaald arrest, § 4.3.3.1.4.; 40 965, aangehaald arrest, § 4.3.1.4.

1.4. RvV 24 juni 2010, nr. 45 395, nr. 45 396, nr. 45 397: nieuwe gegevens – niet-voorzien processtukken – vaststelling van het land van bescherming

De Raad wees op 24 juni 2010 drie arresten in algemene vergadering. Twee arresten vernietigden de bestreden beslissingen, een ander arrest verwierp het ingediende beroep.

Deze arresten maakten het vooral mogelijk gemeenschappelijke principes te bepalen over de procedure en over de inhoudelijke redenering die dient te worden gevolgd.

De in algemene vergadering gewezen arresten losten in de eerste plaats meerdere procedureproblemen op, meer precies het probleem van de ontvankelijkheid van een niet-voorzien processtuk of van een nieuw middel dat na het indienen van de nota met opmerkingen wordt aangevoerd en het probleem van de nieuwe gegevens, in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het eerste punt wordt behandeld in het deel “ontvankelijkheid” van dit verslag (zie *infra*).

De partijen deden verschillende niet door de wet voorziene processtukken toekomen (“verweernota”, “repliknota”, “pleitnota”, “verweerstructuur”), alsook nieuwe middelen na het indienen van de nota met opmerkingen. De Raad heeft dus herinnerd aan de principes hieromtrent.

Uit artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet volgt dat de procedure voor de Raad voornamelijk schriftelijk is. Bovendien somt de reglementering uitdrukkelijk de processtukken op die voor de Raad mogen of moeten worden neergelegd. Wat dit betreft, bepaalt noch de Vreemdelingenwet noch het PR RvV dat, in het kader van een beroep in volle rechtsmacht tegen een beslissing van de commissaris-generaal, de partijen een “verweernota”, een “replikmemorie”, een “pleitnota” of een “verweerstructuur” kunnen indienen na het verzoekschrift en na de nota met opmerkingen. Bovendien sommen de voorbereidende werken op wat het procesdossier bevat en deze gegevens maken daarvan geen deel uit.

De Raad herinnerde er eveneens aan dat artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft af te wijken van artikel 39/60, maar wel het voor de Raad mogelijk te maken “*alle bescheiden en inlichtingen betreffende het geschil waarover de Raad zich moet uitspreken, aan de Raad te doen overleggen (...)*”. De bescheiden en inlichtingen bedoeld in artikel 39/62 kunnen geen processtukken zijn waarin de toepasselijke reglementering niet voorziet en die erop gericht zijn nieuwe middelen uiteen te zetten.⁴⁰

Bovendien herinnerde de Raad eraan dat het loutere feit niet-voorzien processtukken uit de debatten te weren, geen schending inhoudt van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.⁴¹

De Raad herinnerde er tevens aan dat het schriftelijke karakter van de procedure verhindert dat nieuwe middelen worden uiteengezet ter terechtzetting of in een niet-voorzien processtuk, zelfs als ze van openbare orde zijn. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad een middel van openbare orde ambtshalve zou kunnen aanvoeren in het kader van zijn bevoegdheid.⁴²

⁴⁰ RvV 24 juni 2010, nr. 45 396, § 2.3.2.

⁴¹ RvV 24 juni 2010, nr. 45 397, § 2.2.2.2.1.

⁴² RvV 24 juni 2010, nr. 45 397, § 2.2.2.2.2.

De Raad voorzag evenwel in enkele uitzonderingen op dit principe:

- Wanneer het niet-voorzien processtuk nieuwe gegevens bevat of daarmee gepaard gaat en enkel voor zover het tot doel heeft uiteen te zetten hoe deze nieuwe gegevens beantwoorden aan de criteria van artikel 39/76, § 1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet.⁴³
- Wanneer het processtuk in werkelijkheid een antwoord van de partijen op een vraag van de Raad is, krachtens artikel 39/62, tweede lid van de Vreemdelingenwet.⁴⁴
- Wanneer het een mondelinge repliek ter terechtzitting betreft op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer zouden zijn aangevoerd in de laatste processtukken of in het advies van de UNHCR waarop niet kon worden gereageerd in een processtuk. Hetzelfde geldt voor de argumenten of excepties betreffende de ontvankelijkheid van de vordering of het aanvoeren van nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.⁴⁵

Na te hebben herinnerd aan de definitie van een nieuw gegeven (artikel 39/76, § 1, vierde lid) en aan de voorwaarden opdat het in aanmerking zou worden genomen (artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof), vervolgt de Raad: de vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is, belet niet dat dit stuk in aanmerking wordt genomen in het kader van het recht van verdediging indien dit stuk ofwel wordt overgelegd door de verzoekende partij om de kritiek van de bestreden beslissing die ze in het verzoekschrift formuleert, te staven, ofwel wordt neergelegd door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer worden aangevoerd in de laatste processtukken of in het advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen waarop in een processtuk niet kon worden gereageerd. Wat dit laatste gegeven betreft, voegt de Raad er in zijn arrest nr. 45 395 aan toe dat een advies uitgebracht met toepassing van artikel 57/23*bis* van de Vreemdelingenwet een processtuk is: het betreft geen nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76 en de ontvankelijkheidsvoorwaarden bedoeld in artikel 39/76, § 1 zijn dus niet van toepassing.

De drie arresten van 24 juni 2010 zetten vervolgens gemeenschappelijke principes betreffende de inhoud van de dossiers uiteen.

In dit kader verduidelijkt de Raad zijn rechtspraak betreffende de bepaling van het land van bescherming van de verzoekende partij. Het betrof immers een belangrijk vraagstuk voor de drie dossiers die aan de algemene vergadering werden voorgelegd. De Raad herinnert eraan dat de nood aan bescherming moet worden geanalyseerd ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit of ten aanzien van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, en dit om te beoordelen of hij de bescherming van dat land niet kan invoeren of dat hij geldige redenen aanvoert om die bescherming niet te willen invoeren.

In het arrest nr. 45 397 oordeelt de Raad dat de door de verzoekende partij verzamelde documenten een aanwijzing zijn van haar Iraakse nationaliteit, die niet wordt betwist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet het verzoek om internationale bescherming beoordelen ten aanzien van Irak, maar heeft de asielaanvraag van de verzoeker onderzocht ten aanzien van Jordanië. Het administratief dossier bevat geen informatie over Irak. De bestreden beslissing wordt vernietigd. De Raad verduidelijkt eveneens dat de begrippen “veilig derde land” en “eerste land van asiel” geen grondslag vinden in het Belgische interne recht: de artikelen 26 en 27 van de richtlijn 2005/85 werden niet omgezet en hebben geen rechtstreekse werking. Ook het begrip “reëel vestigingsalternatief”, waarvan de verwerende partij gebruik maakt, vindt geen grondslag in het Belgische interne recht noch in een andere internationale bepaling of bepaling van gemeenschapsrecht.

⁴³ RvW 24 juni 2010, nr. 45 396, § 2.4.1.

⁴⁴ RvW 24 juni 2010, nr. 45 395, § 2.4.2.

⁴⁵ RvW 24 juni 2010, nr. 45 395, § 2.2.2.1; nr. 45 396, § 2.3.3.; nr. 45 397 nr. 2.2.2.2.2.

In de arresten nrs. 45 395 en 45 396 stuit de Raad op moeilijkheden om het land van bescherming vast te stellen. Na eraan te hebben herinnerd dat hij geen rechtsmacht heeft om te beslissen wat de nationaliteit van een asielzoeker is, krachtens de artikelen 144 en 145 van de Grondwet (aldus een link leggend met de arresten van de algemene vergadering van 2 maart 2010, nrs. 39 684, 39 685, 39 686 en 39 687, hierboven geanalyseerd), oordeelt de Raad dat dat niet tot gevolg kan hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel over het land van nationaliteit of het land waar de vreemdeling vroeger zijn gewone verblijfplaats had, moeten beide partijen de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk inlichten.

In de eerste plaats moet de verzoekende partij de nodige informatie verschaffen om de bepaling van het land waarvan ze de nationaliteit bezit of van het land waar ze vroeger haar gewone verblijfplaats had, mogelijk te maken. Indien nodig zal de aanvrager zijn land van herkomst moeten aantonen op basis van zijn verklaringen, eventueel gestaafd met andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Vervolgens moet de verwerende partij beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat ze de nationaliteit of het land van verblijfplaats van de betrokkene voldoende aantonen. Indien ze van mening is dat dit niet het geval is, moet ze een ander land bepalen of op adequate wijze de redenen uiteenzetten waarom dit land niet kan worden bepaald. Bij zijn beoordeling (in het bijzonder beoordelingen op basis van feitenkennis) houdt de Raad rekening met het profiel van de asielzoeker.

In het eerste arrest (nr. 45 395) oordeelde de Raad dat het administratief dossier de Raad niet in staat stelde te beoordelen of de verzoekster haar Somalische nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt: de Raad vernietigde de bestreden beslissing; in het tweede arrest (nr. 45 396) oordeelde de Raad dat de asielaanvraag van de verzoekende partij moest worden onderzocht ten aanzien van het land waar ze vroeger haar gewone verblijfplaats had, namelijk Kosovo.

De Raad maakte eveneens gebruik van het arrest nr. 35 396 om zijn redenering betreffende de gediscrimineerde minderheden toe te lichten. De Raad is immers van mening dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker hem er niet van vrijstelt zich *in fine* vragen te stellen over het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade die zou kunnen worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor zeker worden gehouden. De vraag die dus dient te worden beantwoord, is of de discriminaties waarvan de Roma uit Kosovo het slachtoffer zijn, van die aard zijn dat elke persoon van Roma-afkomst die uit Kosovo afkomstig is, redenen heeft om te vrezen in Kosovo te worden vervolgd of dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die persoon een reëel risico op ernstige schade loopt indien hij zou terugkeren naar dat land.

De voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de asielzoeker dienen dus te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie en de omstandigheden eigen aan de betrokkene.

Wat de algemene situatie in een land betreft, moet de asielzoeker in concreto aantonen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, gezien de beschikbare algemene informatie over zijn land. Uitzonderlijk, in geval van groepsvervolging, is het niet vereist dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden.

In casu, hoewel door beide partijen aangehaalde betrouwbare bronnen melding maken van een algemene situatie die, niettegenstaande een zekere bedaring van de spanningen, moeilijk en zelfs zorgwekkend blijft voor de minderheden in Kosovo, in het bijzonder voor de Roma-minderheid waarvan talrijke leden het slachtoffer zijn van discriminaties of precare leefomstandigheden, blijkt noch uit de door de verzoekende partij uiteengezette argumenten, noch uit de gegevens van het administratief dossier dat deze algemene situatie van die aard is dat elk lid van deze Roma-minderheid geldige redenen kan aanvoeren om te vrezen te worden vervolgd enkel omwille van deze etnische afkomst. De aanvragen van de asielzoekers uit Kosovo moeten worden onderzocht op basis van hun individuele verdiensten.

Het arrest nr. 45 395 onderzoekt de tweede asielaanvraag van een verzoekster die een besnijdenis van type III heeft ondergaan en die vreest dat in geval van terugkeer haar dochter tegen haar wil zou worden besneden. Bij deze gelegenheid bevestigt de Raad zijn rechtspraak volgens dewelke genitale verminkingen daden van vervolging zijn. Het verzet tegen sociale gewoonten of tegen discriminerende culturele normen op basis van het geslacht en de schending ervan worden beschouwd als de uiting van een overtuiging die in sommige landen aanleiding kan geven tot vervolgingen. Een dergelijke uiting valt onder het begrip “politieke overtuiging”.

Tot slot had de Raad de gelegenheid om te antwoorden op diverse argumenten in de in algemene vergadering gewezen arresten.

Zo herinnerde de Raad er in zijn arrest nr. 45 395 aan dat, krachtens artikel 276, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationaal rechtscollege een prejudiciële vraag slechts bij het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhangig moet maken indien tegen zijn beslissingen geen rechterlijk beroep van intern recht kan worden ingediend (hiermee wordt eveneens bedoeld de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingediend). Aangezien tegen de arresten van de Raad een cassatieberoep kan worden ingediend bij de Raad van State, is de Raad niet verplicht de prejudiciële vraag te stellen en geeft hij dus geen gevolg aan de vraag van de verzoekende partij.

In het arrest nr. 45 395 herinnert de Raad eraan dat een administratieve beslissing geen gezag van gewijsde heeft. Aangezien het beroep voor de Raad om formele redenen werd verworpen, neemt de Raad de gegevens en verklaringen die de verzoekster bij haar eerste asielaanvraag had aangehaald dus in overweging, voor zover de verzoekster die gegevens en verklaringen opnieuw in het debat opneemt.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Rechtsmacht van de Raad

De Raad beschikt niet over een eigen onderzoeksbevoegdheid in de zin dat hij optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten beoordeelt.

Als annulatierechter gaat hij enkel na of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.⁴⁶

Wanneer de Raad oordeelt in volle rechtsmacht, doet hij uitsluitend uitspraak op basis van het rechtsplegingsdossier.⁴⁷ Hij zal dus niet zelf overgaan tot een onderzoek van de feiten. Veelal wordt deze beperking van de onderzoeksbevoegdheid door de verzoeker als argument gehanteerd om te stellen dat een beroep bij de Raad hem geen daadwerkelijke jurisdictionele waarborg biedt. Verzoekers voeren in deze zaken vrijwel steeds een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in werking getreden door het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009.

Zowel wanneer deze schending wordt aangevoerd bij een beroep in volle rechtsmacht als bij een annulatieberoep verwijst de Raad ter zake naar het arrest nr. 81/2008 van het Grondwettelijk Hof, dat duidelijk stelt dat de Raad een volwaardig administratief rechtscollege is dat voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Het beroep voor de Raad voldoet met andere woorden aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.⁴⁸

Voor een bespreking van de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter kan verwezen worden naar de arresten van de algemene vergadering ter zake, zoals hoger besproken.⁴⁹

⁴⁶ RvW 20 mei 2010, nr. 43 600; RvW 25 januari 2010, nr. 37 471; RvW 39 maart 2010, nr. 41 000; RvW 28 mei 2010, nr. 44 242.

⁴⁷ RvW 23 april 2010, nr. 42 254; RvW 15 februari 2010, nr. 38 711; RvW 1 februari 2010, nr. 38 048; RvW 15 april 2010, nr. 41 630 Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 94.

⁴⁸ RvW 30 juni 2010, nr. 45 803; RvW 28 mei 2010, nr. 44 087; RvW 11 juni 2010, nr. 44 749; RvW 14 juni 2010, nr. 44 832; RvW 29 juni 2010, nr. 45 640.

⁴⁹ Zie supra de arresten van de algemene vergadering RvW 2 maart 2010, nrs. 39 684, 39 685, 39 686 en 39 687 voor een uitvoerige bespreking van de rechtsmacht van de Raad als annulatierechter.

Wat de omvang van de bevoegdheid van de Raad in volle rechtsmacht betreft, kan de Raad op dezelfde gronden en met eenzelfde appreciatiebevoegdheid beslissen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep is immers devolutief en wordt in zijn geheel aanhangig gemaakt bij de Raad. De Raad is bijgevolg niet gebonden door het motief of de motieven waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing heeft gesteund.⁵⁰ In het kader van de devolutieve werking van het beroep beschikt de Raad met andere woorden over de bevoegdheid om, op basis van het volledige administratieve dossier, de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan een onderzoek te onderwerpen, wat kan leiden tot een bevestiging of een hervorming van de beslissing.⁵¹ Wanneer de Raad echter van oordeel is dat aan de beslissing een onregelmatigheid kleeft, moet hij eerst nagaan of het al dan niet een substantiële onregelmatigheid betreft. Indien de Raad van oordeel is dat aan de beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, kan hij zulk een beslissing niet rechtzetten.⁵² Hoewel de wetgever uitdrukkelijk het schriftelijk karakter van de procedure als kenmerk naar voor schuift⁵³, kunnen onder bepaalde omstandigheden ter terechtzitting nieuwe gegevens worden aangevoerd. Wat betreft de voorwaarden waaraan deze zogenaamde “nieuwe gegevens” ingevolge artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet moeten voldoen, kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad uitgesproken in algemene vergadering, zoals hoger besproken.⁵⁴

2.2. Voorwerp van het beroep

De bestreden beslissing, die het voorwerp van het beroep vormt, dient een aanvechtbare rechtshandeling te zijn.⁵⁵ Dit wil zeggen, een individuele beslissing met specifieke rechtsgevolgen of die de rechtstoestand van de vreemdeling op ongunstige wijze beïnvloedt. De loutere mededeling dat de verwerende partij niet bereid is om de initiële beslissing te herzien, is derhalve geen aanvechtbare rechtshandeling, zodat het beroep gericht tegen een dergelijke beslissing niet ontvankelijk is.⁵⁶ Hetzelfde geldt voor een louter schrijven van een gemeente.⁵⁷ Essentieel is ook dat het beroep gedurende het volledige verloop van de procedure en totdat het beroep afgehandeld is, zijn voorwerp dient te behouden. De intrekking van de bestreden beslissing doet het voorwerp van het beroep verdwijnen.⁵⁸

2.3. Primaire ontvankelijkheid

2.3.1. Belang – benadeling

Ingevolge artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet de vreemdeling die een vordering instelt bij de Raad zijn belang bij deze vordering aantonen. Voor de interpretatie van het begrip “belang” grijpt de Raad terug naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dienaangaande. Volgens de Raad moet het belang aldus persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn.⁵⁹ De Raad wijst er tevens op dat het feit dat de nationale wetgever ontvankelijkheidsvoorwaarden verbindt aan de wijze waarop men zich tot een rechterlijke instantie wendt, niet indruist tegen het in artikel 13 EVRM bedoelde recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, voor zover deze ontvankelijkheidsvoorwaarden niet disproportioneel zijn of

50 RvW 29 maart 2010, nr. 40 972; RvW 14 juni 2010, nr. 44 787; RvW 24 maart 2010, nr. 40 684; RvW 15 april 2010, nr. 41 629; RvW 28 juni 2010, nr. 45 501.

51 RvW 29 januari 2010, nr. 38 030; RvW 30 april 2010, nr. 42 768; RvW 23 juni 2010, nr. 45 277; RvW 23 juli 2010, nr. 46 609. Zie ook Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 95; RvS 17 april 2009, nr. 4315 (c); RvS 17 april 2009, nr. 4316 (c).

52 Zie de arresten van de algemene vergadering terzake: RvW 20 oktober 2009, nr. 32 902; RvW 20 oktober 2009, nr. 32 903; zie ook Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 96.

53 Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 122.

54 RvW 24 juni 2010, nr. 45 397; RvW 24 juni 2010, nr. 45 395.

55 RvW 28 mei 2010, nr. 44 057.

56 RvW 18 juni 2010, nr. 42 087.

57 RvW 29 april 2010, nr. 42 563.

58 RvW 28 mei 2010, nr. 44 026; RvW 29 januari 2010, nr. 37 824; RvW 5 februari 2010, nr. 38 225; RvW 11 januari 2010, nr. 39 834.

59 RvW 30 oktober 2009, nr. 33 509; RvW 17 mei 2010, nr. 43 397; RvW 18 juni 2010, nr. 45 087; RvW 27 april 2010, nr. 42 473.

de toegang tot de rechter onmogelijk maken. De voorwaarde dat de verzoekende partij bij de Raad haar belang bij het beroep moet aantonen, is niet van die aard dat ze als disproportioneel moet beschouwd worden of dat ze de toegang tot de rechter onmogelijk maakt.⁶⁰

Anderzijds moet de vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een direct en persoonlijk voordeel opleveren.⁶¹ Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enkel over een gebonden bevoegdheid beschikt en bijvoorbeeld een bevestigende beslissing heeft genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een asielzoeker, kan, volgens bepaalde rechtspraak van de Raad, de verzoekende partij de beslissing niet aanvechten wegens een gebrek aan belang.⁶²

Het actueel karakter van het belang brengt met zich mee dat het belang vanzelfsprekend voorhanden moet zijn op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad alsook op het ogenblik waarop de Raad uitspraak doet over het beroep.⁶³ Het belang kan immers in de loop van de procedure teloorgaan, zodat het beroep onontvankelijk wordt. Specifiek voor wat het vreemdelingencontentieux betreft, kan het belang teloorgaan wanneer de bestreden beslissing haar volle uitwerking heeft gehad.⁶⁴ Wanneer bijvoorbeeld de bestreden beslissing enkel een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en blijkt dat tijdens de procedure bij de Raad het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten volledig ten uitvoer werd gebracht doordat de verzoekende partij gerepatriëerd werd, oordeelt de Raad dat het bevel volledige uitvoering heeft gekregen en daardoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen actueel belang meer bij haar vordering.⁶⁵ Wanneer evenwel niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevochten, maar de bestreden beslissing bijvoorbeeld tevens een weigering van verblijf betreft ingevolge de toepassing van de Dublin II-verordening, dan vraagt de Raad de verzoekende partij haar belang te actualiseren na de overbrenging.⁶⁶

Ook wanneer het statuut van de vreemdeling wijzigt door het stellen van een rechtshandeling, zoals bijvoorbeeld het sluiten van een huwelijk, kan de vreemdeling zijn belang bij de vordering verliezen.⁶⁷ Indien de verzoekende partij in de loop van het geding volledige genoegdoening heeft gekregen⁶⁸ of de bestreden beslissing tijdens de procedure door de verwerende partij werd ingetrokken⁶⁹, verdwijnt het actueel belang bij de vordering.

Opdat kan gesproken worden van een persoonlijk belang, dient de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing te bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreekse karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.⁷⁰ Zo heeft, gelet op het ontbreken van het persoonlijk karakter van het belang, de echtgenoot van de vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om de beslissing aan te vechten.⁷¹

60 RvV 22 januari 2010, nr. 37 415.

61 RvV 21 maart 2010, nr. 40 539; RvV 16 juni 2010, nr. 44 910; RvV 8 december 2009, nr. 35 480; RvV 28 mei 2010, nr. 44 133; zie ook A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., randnr. 958; G. DEBERSAQUES, l.c., 196; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., randnr. 211 en 312-318; S. DE TAEYE en W. WEYMEERSCH procedures voor de Raad van State, Gent, Mys & Breesch, 2000, 27; G. DEBERSAQUES, l.c., 202-204.

62 RvV 26 maart 2010, nr. 40 909; RvV 19 april 2010, nr. 41 842; RvV 27 januari 2010, nr. 37 366; zie ook RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611.

63 RvV 30 april 2010, nr. 42 804; RvV 8 januari 2010, nr. 36 768; RvV 17 november 2009, nr. 34 292.

64 RvV 23 maart 2010, nr. 40609; RvV 9 februari 2010, nr. 38 371.

65 RvV 13 oktober 2009, nr. 32 613; RvV 10 mei 2010, nr. 43 186; RvV 10 mei 43 194.

66 RvV 16 november 2009, nr. 34 177; RvV 28 januari 2010, nr. 37 722; zie ook RvS 14 maart 2005, nr. 141.950; RvS 4 januari 2005, nr. 138.921; RvS 6 december 2004, nr. 138.066.

67 RvV 17 juni 2010, nr. 44 926.

68 RvV 19 januari 2010, nr. 37 134.

69 RvV 21 december 2009, nr. 36 345; RvV 18 mei 2010, nr. 43 473.

70 RvV 11 december 2009, nr. 35 706; RvV 17 mei 2010, nr. 43 410; RvV 25 januari 2010, nr. 37 425; RvV 16 november 2009, nr. 34 239; RvV 23 maart 2010, nr. 40 645; RvV 29 januari 2010, nr. 37 901.

71 RvV 15 mei 2009, nr. 27 458.

Specifiek in het contentieux van de volle rechtsmacht blijft de rechtspraak van de Raad trouw aan de rechtspraak van de Raad van State⁷² die oordeelde dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* niet tot gevolg heeft dat een vreemdeling ten opzichte van wie de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming heeft genomen, niet over het vereiste belang beschikt. Het eventuele gepleegde bedrog wordt in rekening gebracht bij de beoordeling van de geloofwaardigheid (ten gronde)⁷³.

2.3.2. *Procesbekwaamheid*

Wat de procesbekwaamheid betreft, gelden er geen bijzondere bepalingen inzake de rechts- en handelsbekwaamheid die vereist is om in rechte op te treden voor de Raad. Dit maakt dat het gemeen recht van toepassing is. De verzoekende partij moet bijgevolg handelingsbekwaam zijn om een procedure bij de Raad te kunnen instellen.⁷⁴ Dit maakt dat minderjarigen, tenzij zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken⁷⁵, moeten worden bijgestaan door een voogd.⁷⁶ Ingevolge artikel 35, § 1, tweede lid WIPR dienen beide ouders gezamenlijk als wettelijk vertegenwoordiger op te treden bij een beroep tegen een administratieve beslissing, tenzij één van de ouders kan aantonen dat hij/zij uitsluitend het ouderlijk gezag uitoefent.⁷⁷ Wanneer het bestuur op basis van een medisch onderzoek met een redelijk wetenschappelijke zekerheid heeft vastgesteld dat de verzoekende partij meerderjarig is, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen kennelijk onredelijke beslissing genomen bij het meerderjarig verklaren van de verzoekende partij.⁷⁸

Artikel 24 PR RvV beschrijft de procedure die de Raad dient te volgen in geval van hervatting van het rechtsgeding door de rechtsopvolger van de verzoekende partij. Voor zover de nabestaanden getuigen van een belang kunnen zij het rechtsgeding hervatten.⁷⁹

2.3.3. *Beroepstermijn*

Zoals reeds werd aangegeven in het jaarverslag 2008-2009 van de Raad (p.23) werd de beroepstermijn voor de Raad in het gerechtelijk jaar 2008-2009 door de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen betreffende asiel en immigratie gewijzigd. Terwijl voorheen een onderscheid werd gemaakt in de beroepstermijn voor een vordering in volle rechtsmacht (15 dagen) of een annulatieberoep (30 dagen), heeft voormelde wet de beroepstermijn voor elke vordering op 30 dagen gebracht. Een beroep dat buiten deze termijn wordt ingesteld, zal derhalve, behoudens overmacht, onontvankelijk zijn.⁸⁰ Personen die ter beschikking van de regering zijn gesteld of zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals omschreven in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, beschikken echter slechts over een beroepstermijn van 15 dagen.⁸¹ Er werd geoordeeld dat deze termijn van 15 dagen niet van toepassing was op de vreemdeling die op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing opgesloten was in een strafinrichting om er een strafrechtelijke veroordeling uit te zitten (RvV 30 november 2009, nr. 35 105 en RvV 30 november 2009, nr. 35 106) of die van zijn vrijheid beroofd was in het kader van een politiecontrole (RvV 30 november 2009, nr. 35 102 met niet-toelaatbare beschikking RvS 21 januari 2010, nr. 5.203).

72 RvS 15 december 2009, nrs. 198.690, 198.959; RvS 23 november 2009, 198.144; zie ook G. WESTERVEEN, *Fraus omnia corrumpit? Over list, leugen en bedrog.*, T. Vreemd., 2008, 266-272.

73 RvV 8 februari 2010, nr. 38 352; RvV 23 maart 2010, nr. 40 636; RvV 24 maart 2010, nr. 40 757; RvV 29 juni 2010, nr. 45 559.

74 G. DEBERSAQUES, l.c., 191.

75 RvV 18 september 2009, nr. 16 103.

76 RvV 3 augustus, nr. 46 940; RvV 14 juni 2010, nr. 44 765; RvV 12 maart 2010, nr. 40 546; RvV 15 maart 2010, nr. 40 231.

77 RvV (A.V.) 2 maart 2010, nr. 39 686.

78 RvV 10 juni 2010, nr. 44 723.

79 RvV 24 november 2009, nr. 34 653 (ten gronde). Zie ook in dezelfde zaak RvV 28 november 2008, nr. 19 628.

80 RvV 8 januari 2010, nr. 36 795.

81 RvV 29 december 2009, nr. 36 625; RvV 1 april 2010, nr. 41 349; RvV 26 april 2010, nr. 42 351.

Voor de berekening van de termijn geldt de kennisneming van de bestreden beslissing als uitgangspunt. De berekening van de termijn hangt echter af van de wijze waarop de beslissing werd betekend. Wanneer de betekening bij aangetekende brief gebeurt, begint de beroepstermijn, naar analogie met artikel 53bis, 2° van het Gerechtelijk Wetboek, te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.⁸² De Raad beschouwt zaterdag niet als werkdag.⁸³

2.4. Procedurele ontvankelijkheid

2.4.1. *Verplichte vermeldingen in het verzoekschrift*

Om de verdere procesgang vlot te laten verlopen, moet het verzoekschrift aan bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden voldoen opdat het beroep door de Raad ten gronde behandeld zou worden. Een verzoekschrift moet, op straffe van nietigheid, de gegevens vermelden vervat in artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet. Op grond van de wetshistoriek kan niet worden besloten dat het minste verzuim of de minste onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvormen tot de (absolute) nietigheid van de akte moet leiden.⁸⁴ Wat evenwel tot absolute nietigheid van het verzoekschrift leidt, is wanneer niet voldaan is aan de vereiste van ondertekening van het verzoekschrift door de verzoeker of zijn advocaat. Wanneer het verzoekschrift aldus ondertekend is door een persoon die niet de verzoeker is en die evenmin advocaat is, oordeelt de Raad dat niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 39/69, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet en wordt het beroep onontvankelijk verklaard.⁸⁵ Hieronder worden nog enkele ontvankelijkheidsvoorwaarden besproken.

2.4.1.1. *Uiteenzetting van de feiten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift een uiteenzetting van feiten bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Deze uiteenzetting is slechts voorgeschreven met het oog op het situeren van de zaak en voor een goed begrip van de aangevoerde middelen. Wanneer de bij het verzoekschrift gevoegde bestreden beslissing wel duidelijk de feiten weergeeft, is dit voldoende om de verwerende partij toe te laten de feiten die aan de basis van de vordering liggen te kennen.⁸⁶ Wanneer echter elke vorm van uiteenzetting van feiten ontbreekt en het verzoekschrift slechts in zeer vage en algemene bewoordingen is gesteld, vermag de Raad niks anders dan het verzoekschrift onontvankelijk verklaren.⁸⁷

2.4.1.2. *Middel*

De Raad ent zich op de rechtspraak van de Raad van State teneinde te bepalen wat onder een middel dient te worden verstaan. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet aldus worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁸⁸

82 RvW 31 mei 2010, nr. 44 420; RvW 13 juli 2010, nr. 46 287; RvW 30 april 2010, nr. 42 833.

83 RvW 30 april 2010, nr. 42 834; RvW 30 april 2010, nr. 42 833; zie ook RvS 9 juli 2009, nr. 4.649 (c).

84 RvW 28 september 2009, nr. 32 123.

85 RvW 14 oktober 2009, nr. 32 735; RvW 8 december 2009, nr. 35 477.

86 RvW 23 juni 2010, nr. 45 295; RvW 15 juni 2010, nr. 44 838.

87 RvW 28 januari 2010, nr. 37 775. Hoewel geen betrekking hebbende op het besproken gerechtelijk jaar, is het toch nuttig melding te maken van de recente rechtspraak van de Raad van State ingevolge hetwelk een arrest van de Raad gecasseerd werd nu de vereiste van de feitelijke uiteenzetting in het verzoekschrift enkel tot doel heeft de rechter, op basis van het verzoekschrift, toe te laten het onderwerp en de omstandigheden van de betwisting te begrijpen en het gebrek aan dergelijke uiteenzetting slechts tot onontvankelijkheid zal leiden wanneer het verzoekschrift op dergelijke vage manier is opgesteld zodat de feiten die nuttig zijn voor het onderzoek niet begrepen kunnen worden. In casu oordeelde de Raad van State dat de rechter, door enerzijds het voorwerp van het beroep in zijn arrest te identificeren doch anderzijds te stellen dat het gebrek aan feitelijke uiteenzetting tot gevolg heeft dat het voorwerp van het beroep niet duidelijk is, artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft; RvS 29 oktober 2010, nr. 208.589. Het gecasseerde arrest betreft RvW 21 mei 2010, nr. 43 696.

88 RvW 3 maart 2010, nr. 39 711; RvW 18 februari 2010, nr. 38 902; RvW 12 februari 2010, nr. 38 684. Zie ook RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618.

Wanneer nergens in het verzoekschrift op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel wordt aangegeven die de verzoekende partij geschonden acht, noch een omschrijving wordt gegeven van de wijze waarop de regel geschonden werd, kan de Raad ambtshalve vaststellen of kan de verwerende partij bij wege van exceptie opwerpen dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van voornoemde bepaling. Het beroep zal om die reden onontvankelijk zijn.⁸⁹

Een middel waarbij de verwerende partij of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van de verzoekende partij kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en de verwerende partij of de Raad zelf het middel dient te interpreteren, is niet ontvankelijk.⁹⁰ Met eventuele verduidelijkingen van de aangevoerde “middelen” in de repliekmemoirie kan geen rekening worden gehouden.⁹¹ Evenmin kunnen in een repliekmemoirie nieuw opgeworpen middelen die niet de openbare orde aanbelangen en waarvan niet kan worden aangetoond dat de verzoekende partij deze niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.⁹²

Opgemerkt dient te worden dat als “middel” de schending van een rechtsregel of rechtsbeginsel dient te worden aangevoerd. Een loutere verwijzing naar een onherstelbaar nadeel kan niet als ontvankelijk middel worden aangemerkt.⁹³

2.4.1.3. Woonplaatskeuze in België

Ingevolge de wet van 6 mei 2009 houdende diverse bepalingen betreffende asiel en immigratie worden verzoekschriften die geen woonplaatskeuze in België bevatten niet op de rol geplaatst. Aan de verzoeker wordt echter wel een termijn van acht dagen toegekend om zijn verzoekschrift te regulariseren.⁹⁴

2.4.2. De taal van de rechtspleging

De taal van de procedure wordt, behoudens in asielzaken, bepaald overeenkomstig artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.⁹⁵ Deze bepaling verwijst naar artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten betreffende het gebruik der talen in bestuurszaken. Wanneer de overheid die de beslissing heeft genomen niet lokaliseerbaar is in een homogeen taalgebied, worden, ingevolge artikel 17, § 1, *littera B*, 2° Wet Taalgebruik Bestuurszaken, de beroepen tegen deze beslissingen behandeld in de taal die de particulier heeft gebruikt.⁹⁶ De verzoeker – die niet onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken – mag voor zijn processtukken en zijn verklaringen de taal gebruiken die hij verkiest (artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet). Dit principe werd expliciet bevestigd door de Raad van State die stelt dat geen enkele wetsbepaling de raadsman die zijn cliënt voor de Raad vertegenwoordigt of bijstaat, het gebruik van een bepaalde taal oplegt.⁹⁷ Artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet dient wel, naar analogie met artikel 66, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelezen te worden in het licht van artikel 30 van de Grondwet. Dit impliceert dat de taalvrijheid voor de Raad zich beperkt tot de in België officieel gesproken talen, met name het Nederlands, het Frans en het Duits.⁹⁸

Voor het overige houdt de Raad vast aan zijn rechtspraak dat voor het nemen van de beslissing inzake de visumaanvraag op grond van artikel 39 *juncto* artikel 17, § 1, B, 1° tot 3° van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 de taal van de beslissing wordt bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel zijn hoofdtaal.⁹⁹

89 RvW 21 december 2009, nr. 36 451; RvW 21 december 2009, nr. 36 449.

90 RvW 5 januari 2010, nr. 36 653; RvW 12 februari 2010, nr. 38 684.

91 RvW 20 mei 2010, nr. 43 656; RvW 24 maart 2010, nr. 40 686.

92 RvW 29 april 2010, nr. 42 580; RvW 10 juni 2010, nr. 44 723; RvW 31 maart 2010, nr. 41 173.

93 RvW 25 februari 2010, nr. 39 335; RvW 30 april 2010, nr. 42 844.

94 RvW 17 mei 2010, nr. 43 406; RvW 4 februari 2010, nr. 38 194.

95 RvW 19 april 2010, nr. 41 845.

96 RvW 24 maart 2010, nr. 40 686; RvW 31 maart 2010, RvW 31 maart 201, nr. 41 202.

97 RvS 21 september 2009, nr. 196.231.

98 RvW 16 juni 2010, nr. 44 888.

99 RvW 31 mei 2010, nr. 44 353; RvW 3 mei 2010, nr. 42 997; RvW 25 januari 2010, nr. 37 475.

3. Grondrechten

3.1. De grondrechten waarvan de schending het vaakst wordt opgeworpen voor de Raad, zijn de artikelen 3 en 8 EVRM.

De Raad herinnerde aan de absolute waarde van het door artikel 3 van het EVRM¹⁰⁰ erkende recht en legde eveneens in talrijke arresten de nadruk op het feit dat de verzoekende partij die de schending van een dergelijke bepaling aanvoert, ter staving van haar beweringen een begin van bewijs moet voorleggen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze een reëel en ernstig risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.¹⁰¹ In door de algemene vergadering gewezen arresten betreffende de toepassing van de Dublin II-verordening verduidelijkte de Raad bovendien hoe het risico van de schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld.¹⁰² (Zie *supra*.)

Wat artikel 8 EVRM betreft, herinnerde de Raad er regelmatig aan dat de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, bekrachtigd in artikel 8, eerste lid van dit verdrag, het voorwerp kan uitmaken van een inmenging van een openbaar gezag binnen de beperkingen bepaald in het tweede lid van hetzelfde artikel. Ter herinnering, dit lid stelt als eerste voorwaarde dat de inmenging bij de wet moet zijn voorzien en als tweede voorwaarde dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.¹⁰³ De Raad wees bovendien herhaaldelijk op de noodzaak, voor de verzoekende partij, aan te tonen dat de bestreden beslissing in haar geval een onredelijke en onevenredige inmenging in haar privé-, familie- en gezinsleven tot gevolg zou hebben.

Het gebeurt eveneens dat de verzoekende partij voor de Raad een middel opwerpt afgeleid uit de schending van artikel 6 EVRM. De Raad benadrukte dat de krachtens de Vreemdelingenwet genomen beslissingen geen betrekking hebben op burgerlijke rechten noch op strafrechtelijke beschuldigingen en dat ze van puur administratieve en niet-rechterlijke aard zijn, zodat ze in principe niet onder het toepassingsdomein van artikel 6 EVRM vallen.¹⁰⁴

De verzoekende partijen voeren voor de Raad relatief vaak een schending van artikel 12 EVRM aan tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. In antwoord op dit argument benadrukte de Raad in diverse arresten dat de beslissingen die worden bestreden door verzoekers die, om hun huwelijksplannen te doen gelden, een dergelijke schending aanvoerden, op zich niet tot gevolg hebben dat deze laatsten het recht om te huwen wordt ontnomen.¹⁰⁵

Het is mogelijk dat een schending van artikel 13 EVRM eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd in combinatie met een andere bepaling van het EVRM.¹⁰⁶ Wat dit betreft, herinnerde de Raad eraan dat de afdeling wetgeving van de Raad van State reeds heeft bevestigd dat het gerechtelijk beroep dat bij de Raad kan worden ingediend, *prima facie* beantwoordt aan de voorwaarden van het daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.¹⁰⁷

¹⁰⁰ RvV 25 juni 2010, nr. 45 435.

¹⁰¹ RvV 15 december 2009, nr. 35 926; RvV 18 december 2009, nr. 36 264; RvV 9 februari 2010, nr. 38 408. Voor een voorbeeld in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zie RvV 2 juni 2010, nr. 44 513. Deze rechtspraak is ondertussen geëvolueerd naar aanleiding van de rechtspraak van het EHRM in de zaak M.S.S. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

¹⁰² RvV 26 maart 2010, nr. 40 964; RvV 26 maart 2010, nr. 40 963 (AV); RvV 26 maart 2010, nr. 40 965 (AV). Voor een toepassing van deze rechtspraak, zie ook RvV 17 mei 2010, nr. 43 418; RvV 27 mei 2010, nr. 43 975; RvV 28 mei 2010, nr. 44 099; RvV 31 mei 2010, nr. 44 369. Deze rechtspraak heeft substantiële ontwikkelingen gekend naar aanleiding van het arrest M.S.S. v. België en Griekenland van het EHRM, van 21 januari 2011, hierboven aangehaald (zie nota 19).

¹⁰³ RvV 25 november 2009, nr. 34 764 (betreffende een bijlage 20); RvV 22 december 2009, nr. 36 504 (visumweigering RF); RvV 8 januari 2010, nr. 36 774 (bijlage 26quater); RvV 15 januari 2010, nr. 37 079 (visumweigering kort verblijf); RvV 22 januari 2010, nr. 37 352 (BGV); RvV 22 januari 2010, nr. 37 363 (bijlage 21); RvV 9 februari 2010, nr. 38 414 (beslissing van onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet); RvV 9 februari 2010, nr. 38 416 (weigering van verblijf van meer dan drie maanden met BGV); RvV 24 februari 2010, nr. 39 206 (bijlage 20); RvV 1 maart 2010, nr. 39 622 (bijlage 20); RvV 9 maart 2010, nr. 39 942 (visum); RvV 19 maart 2010, nr. 40 525 (weigering van vestiging); RvV 25 mei 2010, nr. 43 735.

¹⁰⁴ RvV 29 januari 2010, nr. 37 905; RvV 15 maart 2010, nr. 40 152; RvV 10 juni 2010, nr. 44 723.

¹⁰⁵ RvV 29 oktober 2009, nr. 33 442; RvV 15 december 2009, nr. 35 888; RvV 30 april 2010, nr. 42 867; RvV 28 mei 2010, nr. 44 240.

¹⁰⁶ RvV 25 maart 2010, nr. 40 802; RvV 19 april 2010, nr. 41 757; RvV 28 mei 2010, nr. 44 087.

¹⁰⁷ RvV 15 april 2010, nr. 41 169. Aangehaald in RvV 15 april 2010, nr. 41 169 : Parl. St., Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323.

3.2. Sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, op 1 december 2009, vond de Raad in enkele beroepen die bij de Raad aanhangig werden gemaakt, eveneens annulatiemiddelen waarbij het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werd aangevoerd¹⁰⁸, voornamelijk artikel 47 van dit handvest.

3.3. De Raad, die de rechtspraak van de Raad van State overneemt¹⁰⁹, herinnerde er in zijn rechtspraak regelmatig aan dat de artikelen 2, 3¹¹⁰, 8, 9¹¹¹, 10¹¹² en 16¹¹³ van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind¹¹⁴ geen rechtstreekse werking hebben en dus niet zelf rechten kunnen toekennen aan particulieren waarop deze laatsten aanspraak zouden kunnen maken voor de nationale administratieve of rechterlijke overheden zonder dat een bijkomende interne maatregel hiertoe nodig is en ze rechtstreeks voor de nationale rechtscolleges kunnen worden aangevoerd, aangezien deze bepalingen slechts verplichtingen creëren voor de staten die partij zijn. Er werd geoordeeld dat deze bepalingen van het verdrag geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de partijen bij het verdrag ofwel een verplichting tot onthouding opleggen, ofwel een strikt bepaalde verplichting om op een bepaalde manier te handelen.

Wanneer een schending van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind wordt opgeworpen in één van de annulatiemiddelen, heeft de Raad kunnen vaststellen dat, onafhankelijk van de vraag naar de al dan niet rechtstreekse werking van de aangevoerde bepalingen van dit verdrag, de verzoekende partij die het welzijn van het kind aanvoert, vaak in gebreke blijft om aan te tonen op welke manier de bestreden beslissing in concreto afbreuk zou doen aan het welzijn van het kind, in de omstandigheden van de zaak waarover uitspraak wordt gedaan.¹¹⁵

Op dezelfde manier moet de Raad vaak benadrukken dat de bestreden beslissing niet bestemd is voor het kind en bijgevolg geen enkel juridisch gevolg voor het kind heeft. De Raad legt dan ook de nadruk op het feit dat de mogelijke gevolgen van de bestreden beslissing voor het kind voortvloeien uit het verzuim van de verzoekende partij om te voldoen aan een specifieke wettelijke vereiste voor het recht dat ze opeist en niet uit de beslissing die dit verzuim enkel vaststelt en er de gevolgen in rechte aan verbindt.¹¹⁶

3.4. Bovendien verduidelijkte de Raad dat artikel 22*bis* van de Grondwet, dat soms samen met het Verdrag inzake de rechten van het kind wordt aangevoerd, geen rechtstreekse werking heeft.

108 RvV 25 maart 2010, nr. 40 802; RvV 19 april 2010, nr. 41 757; RvV 18 mei 2010, nr. 43 462; RvV 28 mei 2010, nr. 44 087.

109 RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206; RvS 27 december 2005, nr. 153.187; RvS 28 juni 2006, nr. 160.740.

110 RvV 29 januari 2010, 37 979 en RvV 29 juni 2010, nr. 45 588.

111 RvV 27 april 2010, nr. 42 394; RvV 29 juni 2010, nr. 45 588.

112 RvV 29 juni 2010, nr. 45 588.

113 RvV 29 januari 2010, nr. 37 979.

114 RvV 15 maart 2010, nr. 40 246.

115 RvV 29 januari 2010, nr. 37 979. De bestreden beslissing was een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van de vader van het kind, waarbij het kind geenszins het voorwerp uitmaakte van een uitzetting en het recht van bewaring in casu voornamelijk was toegewezen aan de moeder van het kind.

116 RvV 15 maart 2010, nr. 40 246. In casu was de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten gevolge van de scheiding van de verzoekster en haar echtgenoot.

4. Annulatie

4.1. Toegang tot het grondgebied en kort verblijf

Sinds 5 april 2010 is de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (gewoonlijk visumcode genoemd) van toepassing.¹¹⁷ Wanneer een beroep tegen een weigeringsbeslissing van een visumaanvraag bij de Raad aanhangig wordt gemaakt na de inwerkingtreding van deze code, houdt de Raad dus voortaan rekening met dit nieuwe juridische instrument bij het onderzoek van de wettigheid van zo een beslissing. De visumcode vervangt voortaan de Gemeenschappelijke Visuminstructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposities indien het beslissingen betreffende een visumaanvraag na de inwerkingtreding van voornoemde code betreft.¹¹⁸

De Raad heeft in het gerechtelijk jaar 2009-2010 nog niet echt de gelegenheid gehad om zich specifiek uit te spreken over de toepassing van deze visumcode, waarvan de schending echter door enkele verzoekers werd aangevoerd.¹¹⁹

Indien het beslissingen van vóór de inwerkingtreding van de Visumcode betreft, blijft de rechtspraak van de Raad inzake visumaanvragen voor kort verblijf van toepassing, waarvan de regeling voornamelijk bepaald is door de artikelen 3 en 3*bis* van de Vreemdelingenwet. Uit de gezamenlijke lezing van deze artikelen blijkt dat de vreemdeling die toegang tot het grondgebied wil krijgen door middel van een visum voor kort verblijf, zelf over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken of het bewijs moet leveren over voldoende bestaansmiddelen te beschikken door een attest van tenlasteneming voor te leggen. De Raad verduidelijkte deze voorwaarden voor de toegang tot het grondgebied.

Wat bijvoorbeeld de verbintenis tot tenlasteneming betreft, herinnerde de Raad eraan dat een verbintenis tot tenlasteneming, die overeenkomstig het model in bijlage 32 moet zijn, op zich niet mag worden geïnterpreteerd als een reële tenlasteneming.¹²⁰ De Raad ziet er evenwel op toe dat de verwerende partij, overeenkomstig haar formele motiveringsplicht, in de bestreden beslissing aangeeft waarom de verbintenis van tenlasteneming niet voldoende is om de financiële dekking van het verblijf te waarborgen.¹²¹ De Raad verduidelijkte bovendien dat de verwerende partij de gecumuleerde inkomsten van meerdere garanten niet in overweging moet nemen omdat artikel 3*bis* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verbintenis tot tenlasteneming wordt aangegaan door een persoon die over voldoende financiële middelen beschikt.¹²²

De Raad herinnerde er in zijn arresten vaak aan dat uit artikel 5 van de verordening nr. 562/2006/EG tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen blijkt dat de verwerende partij over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft de visumaanvragen die worden ingediend om toegang te krijgen tot het grondgebied met het oog op een kort verblijf.¹²³ Dit belet de Raad niet, in de uitoefening van de controle van de wettigheid die hij moet doen, de motivering van de voor de Raad bestreden beslissingen van visumweigeringen te onderzoeken. De Raad moet ook nagaan of de verwerende partij de feiten die uit het administratief dossier blijken, voor vaststaand heeft gehouden en dat ze van dergelijke feiten geen interpretatie heeft gegeven die voortvloeit uit een kennelijke beoordelingsfout. Indien de administratie de reden waarom de solvabiliteit

117 RvW 22 december 2009, nr. 36 481.

118 De les van het arrest van 27 augustus 2009, waarin de Raad had geoordeeld dat punt 2.4 van de Gemeenschappelijke Visuminstructies aan de diplomatieke en consulaire beroepsposities (2002/C 313/01 (hierna: Gemeenschappelijke Visuminstructies (GVI)) een kennelijk onvoorwaardelijke bepaling was die geen andere uitvoeringsmaatregelen vereiste, zodat kan worden aangenomen dat deze bepaling een rechtstreekse werking heeft, blijft van toepassing indien het gaat om beslissingen van vóór de inwerkingtreding van de Visumcode.

119 RvW 27 mei 2010, nr. 43 878 (De Verordening 810/2009/EG is in werking getreden na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet van oordeel kon zijn dat het betoog van de verzoekende partij betreffende de GVI zonder werking was. Bijgevolg heeft de Raad de bestreden beslissing vernietigd.); RvW 22 december 2009, nr. 36 481; RvW 31 mei, nr. 44 355.

120 RvW 26 februari 2010, nr. 39 447.

121 RvW 31 maart 2010, nr. 41 164.

122 RvW 31 mei 2010, nr. 44 409.

123 RvW 27 november 2009, 35 075; RvW 30 april 2010, nr. 42 868; RvW 2 juni 2010, nr. 44 514; RvW 14 juni 2010, nr. 44 801; RvW 29 juni 2010, nr. 45 624; RvW 30 juni 2010, nr. 45 829.

van de garant wordt betwist¹²⁴, niet voldoende verduidelijkt, of op algemene wijze, haar beslissing niet derwijze motiveert dat de verzoeker kan begrijpen waarom ze van oordeel was dat hij niet aantoonde over voldoende inkomsten te beschikken¹²⁵, gaat de Raad dan ook over tot de vernietiging.

De Raad sprak zich eveneens in diverse arresten uit over de voorwaarden van het doel van de reis.¹²⁶ Ook hier herinnert de Raad aan de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de minister ter zake, door te benadrukken dat de gemachtigde van de minister moet verduidelijken waarom de stukken die door de verzoekende partij zijn overgelegd, niet volstaan om het doel van de reis te bewijzen. Als dit niet zo is, is de genomen beslissing niet voldoende gemotiveerd.¹²⁷

4.2. Bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad bevestigde zijn rechtspraak waarin de bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een gewone politiemaatregel zijn. De Raad benadrukt bovendien dat ze niet verward mogen worden met beslissingen die worden genomen in antwoord op een aanvraag tot machtiging tot verblijf.¹²⁸ Dit heeft gevolgen op het vlak van motivering in feite en in rechte.¹²⁹ De Raad moet zich regelmatig uitspreken in zaken waarbij een bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgt op de vaststelling van het bestaan van een door de vreemdeling gepleegde fraude.¹³⁰ Zo nam de Raad kennis van talrijke beroepen die werden ingediend tegen verwijderingsbeslissingen genomen met toepassing van artikel 13, § 2bis¹³¹ of artikel 13, § 3, 3^o¹³² van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de uiteenlopende rechtspraak van de Raad van State inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer ook een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog hangende is, heeft de Raad op zijn niveau getracht om eenheid van rechtspraak hierover te verzekeren. De rechtspraak van de Raad werd door de Raad van State langs Franstalige zijde evenwel niet bevestigd.¹³³ Bijgevolg blijft, ten gevolge van het uiteenlopende standpunt van de Raad van State, ook bij de Raad de divergerende rechtspraak tussen de taalrollen bestaan.¹³⁴

De Raad sprak zich herhaaldelijk uit in deze zaken, waarbij de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betrof terwijl een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door de vreemdeling vóór het bevel nog steeds hangende was.¹³⁵ In deze bijzondere gevallen zag de Raad erop toe dat de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing alle gegevens die in het administratief dossier waren opgenomen, wel degelijk in overweging had genomen. Bij dit toezicht controleert de Raad nauwlettend of de verwerende partij een fundamenteel recht dat werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf in overweging neemt.¹³⁶ Wanneer de Raad vaststelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijk gegeven niet in overweging werd genomen, vernietigt hij deze beslissing.¹³⁷

124 RvV 26 april 2010, nr. 42 318; RvV 29 juni 2010, nr. 45 626.

125 RvV 11 december 2009, nr. 35 711.

126 RvV 30 oktober 2009, nr. 33 577; RvV 29 april 2010, nr. 42 644; RvV 28 mei 2010, nr. 44 191; RvV 30 juni 2010, nr. 45 828.

127 RvV 23 april 2010, nr. 42 240.

128 RvV 18 januari 2010, nr. 37 083.

129 RvV 17 december 2009, nr. 36 135; RvV 18 januari 2010, nr. 37 083; RvV 18 januari 2010, nr. 37 131; RvV 30 juli 2010, nr. 46 839.

130 RvV 29 januari 2010, nr. 37 985 (art. 18 § 2 van de Vreemdelingenwet).

131 RvV 26 april 2010, nr. 42 337. In dit geval werd het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen met toepassing van artikel 13, §2bis Vreemdelingenwet vernietigd omwille van het ontbreken van een motivering wat betreft het bepalende karakter van de fraude bij het verkrijgen van de machtiging van een verblijf van onbepaalde duur. RvV 23 november 2009, nr. 34 502; RvV 22 januari 2010, nr. 37 345.

132 RvV 8 januari 2010, nr. 36 772; RvV 25 januari 2010, nr. 37 471; RvV 29 januari 2010, nrs. 37 929 en 37 930; RvV 19 maart 2010, nr. 40 526; RvV 31 maart 2010, nr. 41 281.

133 RvS 1 oktober 2009, nr. 196.577 vernietigd arrest: RvV 25 november 2008, nr. 19 196.

134 Rechtspraak van de Franstalige kamers: RvV 8 september 2009, nr. 31 274; RvV 10 november 2009, nr. 33 951; RvV 16 november 2009, nr. 34 155; RvV 27 november 2009, nr. 35 078; RvV 30 november 2009, nr. 35 100; RvV 15 december 2009, nr. 35 881; RvV 31 mei 2010, nr. 44 491; rechtspraak van de Nederlandstalige kamers: RvV 28 september 2009, nr. 32 145; RvV 11 december 2009, nr. 35 700; RvV 22 januari 2010, nr. 37 350; RvV 23 maart 2010, nr. 40 617; RvV 26 april 2010, nr. 42 265; RvV 3 juni 2010, nr. 44 557.

135 RvV 15 maart 2010, nr. 40 248.

136 RvV 31 mei 2010, nr. 44 491.

137 RvV 28 januari 2010, nr. 37 703; RvV 16 juli 2010, nr. 46 404.

Algemeen dient echter te worden benadrukt dat meerdere cassatiearresten die tijdens de bestudeerde periode door de Raad van State werden gewezen, een gedifferentieerde aanpak naar voor schuiven wat betreft de impact van de grondrechten op de afgifte en de motivering van een bevel om het grondgebied te verlaten.¹³⁸

4.3. Machtiging tot verblijf

4.3.1 *Machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet*

Wat betreft de beslissingen die worden genomen na het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet, nam de Raad de rechtspraak van de Raad van State grotendeels over. In de meeste van zijn arresten herinnerde de Raad voortdurend aan de definitie van het begrip “uitzonderlijke omstandigheden”¹³⁹, alsook aan de verplichtingen die gekoppeld zijn aan de bewijslast¹⁴⁰ van de vreemdeling die een toepassing vraagt van de afwijkende regeling voorzien in artikel 9bis van de wet. De Raad legde eveneens de nadruk op het bestaan van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de administratieve overheid¹⁴¹ beschikt en op de vereisten van de formele motiveringsplicht waaraan ze evenwel onderworpen blijft.¹⁴²

De Raad nam kennis van talrijke beroepen die werden ingediend tegen beslissingen tot weigering van inoverwegingname van aanvragen tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet. In het kader van deze beroepen oordeelde de Raad dat de gemeente, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, de verwerende partij was.¹⁴³ Uit de rechtspraak over dit soort beroepen blijkt dat de Raad er nauwlettend op toezag dat de verwerende partij een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag tot machtiging tot verblijf voldoende en adequaat had gemotiveerd.¹⁴⁴ Deze beslissingen werden voornamelijk vernietigd wegens de schending van de motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van goed bestuur. Bij de Raad werden verscheidene beroepen aanhangig gemaakt tegen beslissingen tot weigering van inoverwegingname ingediend op basis van artikel 9bis van de wet, beslissingen die in wezen gebaseerd zijn op het negatieve resultaat van de door de verwerende partij uitgevoerde controle van woonplaats.¹⁴⁵ Zo vernietigde de Raad een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet die niet verduidelijkte op welke controle ze zich baseerde¹⁴⁶, die zich baseerde op een controleverslag met tegenstrijdige verklaringen¹⁴⁷ of die zich baseerde op een onvoldoende omstandig verslag¹⁴⁸.

138 RvS 9 februari 2010, nrs. 200.639 en 200.640; RvS 11 maart 2010, nrs. 201.838 en 201.839; RvS 28 juni 2010, nr. 205.924; RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948.

139 RvW 24 december 2009, nr. 36 580; RvW 22 februari 2010, nr. 39 028; RvW 30 april 2010, nr. 42 932; RvW 28 mei 2010, nr. 44 241; RvW 17 juni 2010, nr. 44 994; RvW 25 juni 2010, nr. 45 431; RvW 18 oktober 2010, nr. 37 087.

140 RvW 26 februari 2010, nr. 39 434.

141 RvW 26 februari 2010, nr. 39 433.

142 RvW 4 september 2009, nr. 31 162; RvW 4 december 2009, nr. 35 333; RvW 26 februari 2010, nr. 39 434; RvW 29 april 2010, nr. 42 695; RvW 16 juni 2010, nr. 44 941.

143 RvW 26 april 2010, nr. 42 322. RvW 26 april 2010, nr. 42 328; RvW 30 april 2010, nr. 42 842.

144 RvW 26 april 2010, nr. 42 320.

145 RvW 20 april 2010 nr. 41 998; RvW 30 april 2010, nr. 42 936; RvW 20 mei 2010, nr. 43 647; RvW 28 mei 2010, nr. 44 079; RvW 17 juni 2010, nr. 44 992; RvW 28 juni 2010, nr. 45 485.

146 RvW 3 mei 2010, nr. 42 978.

147 RvW 26 april 2010, nr. 42 329.

148 RvW 28 mei 2010, nr. 44 166.

Wat betreft de beslissingen van onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet, bracht de Raad doorheen de beroepen die hem werden voorgelegd, talrijke verduidelijkingen aan over de verplichting voor de verzoekende vreemdeling om over een identiteitsdocument te beschikken, zoals bepaald in artikel 9*bis*, § 1 van de wet¹⁴⁹, alsook over de vrijstellingsregeling die er eveneens in wordt geregeld (voor meer details over de vrijstellingsregeling, zie *infra* 4.3.2. “Machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet”). De Raad benadrukte dat de identiteitsdocumenten niet noodzakelijk moeten worden voorgelegd op het moment van de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. In antwoord op het argument van de verwerende partij dat de voorwaarde om over een identiteitsdocument te beschikken een vormvereiste is voorafgaand aan het onderzoek van het bestaan van de uitzonderlijke omstandigheden, verwees de Raad naar het arrest nr. 200.610 van de Raad van State van 8 februari 2010, waarin staat dat artikel 9*bis*, § 1 geen hiërarchie bepaalt tussen de twee ontvankelijkheidsvoorwaarden van de door deze bepaling voorziene aanvragen tot machtiging tot verblijf.¹⁵⁰

De Raad oordeelde bijvoorbeeld eveneens dat het vragen van een duplicaat van de identiteitsdocumenten aan de verzoekende partij een mogelijk middel blijkt te zijn om op geldige wijze haar onmogelijkheid aan te tonen om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België zoals bepaald in voormeld artikel 9*bis*, en dat, door dit te doen, de verwerende partij geen voorwaarde toevoegt aan de wet.¹⁵¹ Tot slot oordeelde de Raad dat de verwerende partij, krachtens het algemeen beginsel van goed bestuur, niet de verplichting had om de identiteitsdocumenten te controleren die werden ingediend ter staving van een door de verzoeker voordien ingediende asielaanvraag die een heel andere soort procedure volgt en die wordt behandeld door een verschillende autoriteit dan de autoriteit die tussenkomt in het kader van de aanvragen tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet.¹⁵²

Bovendien werd ook het begrip “identiteitsdocument” zelf afgelijnd doorheen de door de Raad gewezen arresten over dit vraagstuk.¹⁵³

Nadat de Raad had vastgesteld dat de verwerende partij haar motiveringsplicht niet had nageleefd, vernietigde hij sommige beslissingen tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet omwille van het ontbreken van identiteitsdocumenten. Hierbij was de Raad van oordeel dat de verwerende partij niet juist of onvoldoende had uiteengezet wat de reden was waarom ze had besloten dat de door de verzoeker overgelegde documenten niet de door de wet vereiste identiteitsdocumenten waren¹⁵⁴ ofwel dat de verwerende partij niet voldoende had verduidelijkt waarom ze de uitleg van de verzoeker om zijn onmogelijkheid om zulke documenten over te leggen, als onbevredigend had beschouwd.

Tot slot, wat de door de verzoekende partij als uitzonderlijke omstandigheden aangevoerde gegevens betreft, dient te worden vermeld dat de Raad heeft uiteengezet dat, aangezien de wet in artikel 9*ter* in een specifieke procedure voorziet, de verwerende partij, in antwoord op de medische argumenten die kort worden aangevoerd door de vreemdeling die een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet indient, redelijkerwijs kan oordelen dat deze laatste deze gegevens in een meer adequate procedure moest doen gelden, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet.¹⁵⁵

149 RvW 9 februari 2010, nr. 38 216; RvW 31 maart 2010, nr. 41 140; RvW 26 april 2010, nr. 42 321; RvW 26 april 2010, nr. 42 326; RvW 20 mei 2010, nr. 43 527; RvW 31 mei 2010, nr. 44 412.

150 RvW 26 april 2010, nr. 42 326.

151 RvW 17 juni 2010, nr. 44 938.

152 RvW 31 maart 2010, nr. 41 155.

153 RvW 11 december 2009, nr. 35 701 (Een inschrijvingsattest is geen identiteitsdocument in de zin van de wet.); RvW 31 maart 2010, nr. 41 140 (Een partijkaart is geen identiteitsdocument in de zin van de wet.); RvW 20 mei 2010, nr. 43 527.

154 RvW 26 april 2010, nr. 42 321; RvW 17 juni 2010, nr. 44 941.

155 RvW 16 juni 2009, nr. 28 788.

De Raad moest zich tevens diverse keren uitspreken over de bevoegdheid van de burgemeester of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.¹⁵⁶

4.3.2. Machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

Wat betreft de aanvragen die werden ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot invoering van een specifieke procedure die bedoeld is om tegemoet te komen aan de situaties van personen die aan een medische aandoening lijden, moest de Raad eveneens de problematiek aanpakken van de identiteitsdocumenten waarover de vreemdelingen moeten beschikken die een aanvraag indienen op basis van deze bepaling, zoals vereist door artikel 9ter, § 1 van de wet.¹⁵⁷

Wat dit vraagstuk betreft, legde de Raad, in zijn arrest nr. 22 009 van 26 januari 2009, de volgende vraag voor aan het Grondwettelijk Hof: *“Schendt artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 [betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen] niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of in combinatie met artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dat een absolute bescherming tegen onmenselijke en vernederende behandelingen waarborgt, doordat het van de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich op hun gezondheidstoestand beroepen, vereist dat ze het bewijs van hun identiteit leveren, terwijl deze vereiste niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming?”*

In zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 antwoordde het Hof hierop het volgende:

“B.6. Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naar gelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord.”

De Raad nam dit arrest van het Grondwettelijk Hof op in zijn rechtspraak.¹⁵⁸

Naast de verplichting voor de aanvrager van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet om over een identiteitsdocument te beschikken, bestaat er, naar het voorbeeld van artikel 9bis, § 1, 2° van de wet, een vrijstellingsregeling in artikel 9ter, § 1, 3° van de wet. Het gebeurt bijgevolg dat de Raad moet onderzoeken of de verwerende partij, al dan niet terecht, heeft kunnen oordelen dat de verzoekende vreemdeling de vrijstelling die hij vroeg, niet kon genieten. De wet bepaalt immers dat de voorwaarde om over een identiteitsdocument te beschikken, niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een definitieve beslissing of die een administratief cassatieberoep heeft ingediend dat toelaatbaar werd verklaard overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en dit tot op het moment dat een arrest tot verwerping van het toegelaten beroep wordt uitgesproken. Om dit te doen, definieert de Raad voornoemd begrip “definitieve beslissing”, in het licht van het door de Raad van State genomen arrest nr. 199.461 van 12 januari 2010, waaruit blijkt dat een definitieve beslissing een beslissing is waartegen geen beroep meer kan worden ingediend, zodat de verzoekende partij die bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend dat nog steeds aanhangig is, voornoemde vrijstelling moet kunnen genieten.¹⁵⁹

¹⁵⁶ RvW 30 april 2010, nr. 42 936; RvW 28 mei 2010, nr. 44 079; RvW 20 april 2010, nr. 41 998; RvW 20 mei 2010, nr. 43 647.

¹⁵⁷ RvW 13 januari 2010, nr. 36 964; RvW 20 mei 2010, nr. 43 526; RvW 20 mei 2010, nr. 43 529.

¹⁵⁸ RvW 30 april 2010, nr. 42 762.

¹⁵⁹ RvW 28 januari 2010, nr. 37 766.

De overlegging van twee soorten medische documenten is één van de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet. Overeenkomstig artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet de verzoekende vreemdeling, ter staving van zijn aanvraag, een getuigschrift aangaande de ziekte waarop hij zich beroept, indienen, alsook enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij zou beschikken.¹⁶⁰ Wat het medisch getuigschrift betreft¹⁶¹, benadrukte de Raad dat de overlegging van dit gewone getuigschrift echter niet volstond om te bewijzen dat de verzoeker beantwoordde aan alle in artikel 9ter van de wet bepaalde voorwaarden.¹⁶² Wat het door de Dienst Vreemdelingenzaken voorgestelde medisch standaardformulier betreft, was de Raad eveneens van oordeel dat, aangezien dit formulier geen enkele vraag bevat betreffende de medische behandeling die nodig zou zijn, de verwerende partij meer bepaald in gebreke is gebleven ten aanzien van het beginsel van goed bestuur door te oordelen dat de doorgegeven medische informatie, overeenkomstig de regels betreffende het medisch getuigschrift van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, onvolledig was.¹⁶³

Aangezien de Raad uitspraak doet over bij de Raad bestreden beslissingen tot verwerping van aanvragen tot machtiging van verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet¹⁶⁴, moest de Raad zich ten slotte uitspreken over de manier waarop de bevoegdheden moeten worden verdeeld tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar-geneesheer, aldus herinnerend aan hun respectieve verplichtingen.¹⁶⁵

Zo bevestigde de Raad duidelijk dat enkel de ambtenaar-geneesheer een standpunt kan innemen over de door de verzoekers aangevoerde medische gegevens.¹⁶⁶

4.4. Bijzondere categorieën van verblijf

Burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg

4.4.1. Samenwoonstcontrole

Wat de gezinshereniging in het kader van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet betreft, blijft de negatieve controle op de samenwoonst een veel voorkomend motief bij de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of tot beëindiging van het verblijfsrecht. De inhoud van het verslag over de samenwoonst en de motivering ervan in de bestreden beslissing werd door de Raad ook afgelopen gerechtelijk jaar onderzocht.¹⁶⁷ Wanneer er geen concrete aanwijzingen zijn dat er geen gezinscel meer is tussen de echtgenoten, vernietigt de Raad de beslissing waarbij een verblijfskaart aan een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt.¹⁶⁸ Aangaande het bestaan van een duurzame relatie benadrukt de Raad dat de bewijslast ter zake op de aanvrager rust.¹⁶⁹

4.4.2. Het begrip “ten laste”

In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie is de vaststaande rechtspraak van de Raad dat de voorwaarde van tenlasteneming veronderstelt dat het familielid materieel wordt gesteund door

¹⁶⁰ RvW 13 januari 2010, nr. 36 950.

¹⁶¹ RvW 13 januari 2010, nr. 36 952.

¹⁶² RvW 30 juni 2010, nr. 45 825.

¹⁶³ RvW 31 maart 2010, nr. 41 293.

¹⁶⁴ RvW 29 september 2009, nr. 32 196.

¹⁶⁵ RvW 1 september 2009, nr. 30 943; RvW 31 mei 2010, nr. 44 468; RvW 24 juni 2010, nr. 45 357; RvW 25 juni 2010, nr. 45 450.

¹⁶⁶ RvW 19 maart 2010, nr. 40 474; RvW 20 mei 2010, nr. 43 528.

¹⁶⁷ RvW 15 maart 2010, nr. 40 137; RvW 19 april 2010, nr. 41 764; RvW 14 juni 2010, nr. 44 766.

¹⁶⁸ RvW 2 oktober 2010, nr. 32 382.

¹⁶⁹ RvW 18 maart 2010, nr. 40 373.

de gemeenschapsonderdaan om in zijn basisbehoeften te voorzien.¹⁷⁰ Tijdens het vorige gerechtelijk jaar 2008-2009 verduidelijkte de Raad van State het begrip “ten laste”, zoals vermeld in het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie.¹⁷¹ In dit gerechtelijk jaar ging de Raad van State verder in op de draagwijdte van het arrest Zhu en Chen.¹⁷² Ook het Grondwettelijk Hof sprak zich uit over de voorwaarde dat de ouder “ten laste” is van het kind, naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet, vóór de wijziging ervan bij artikel 19 van de wet 25 april 2007.¹⁷³ De Raad hield rekening met deze rechtspraak bij de beoordeling van weigeringsbeslissingen van vestiging of van verblijf van meer dan drie maanden genomen ten aanzien van derdelanders - niet-EU-burgers - ouders van Belgische kinderen.¹⁷⁴ In het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie¹⁷⁵ dient de toekomst uit te wijzen of deze rechtspraak gehandhaafd blijft.

4.4.3. Duurzame en stabiele relatie

De criteria voor een stabiele relatie met burgers van de Unie of Belgen werden vastgelegd in het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit koninklijk besluit herneemt enigszins de criteria van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die werden vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 201.374 van 26 februari 2010.

Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 werd echter niet vernietigd door de Raad van State. Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 bevat evenzeer een artikel dat voorziet in een criterium dat inhoudt dat de partners onder meer dienen te bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen. Dit criterium, dat een minimale relatie van twee jaar oplegt en dat in strijd geacht werd met de Vreemdelingenwet die bepaalt dat de duurzame en stabiele relatie al minstens een jaar duurt, is identiek in de genoemde koninklijke besluiten en was de aanleiding voor het vernietigingsarrest van 26 februari 2010. Niettegenstaande een mogelijk voorbehoud bij de toepassing van het kwestieuze criterium kan de rechtspraak van de Raad erg omzichtig worden genoemd wanneer het stabiele karakter van de relatie, in de zin van bewijzen dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar kennen, ter discussie stond.¹⁷⁶

Sinds de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd de termijn van twee jaar in het koninklijk besluit van 7 mei 2008 teruggebracht tot één jaar.

4.4.4. Beëindiging van het voorwaardelijk verblijfsrecht: aanvangsdatum van het voorwaardelijk verblijfsrecht

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van deze familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn. De Vreemdelingenwet is niet expliciet voor wat de aanvangsdatum van deze termijn van twee jaar betreft, noch voor gezinshereniging met toepassing van artikel 10 e.v., noch voor artikel 40 e.v.

170 HvJ C-1/05, Jia, 2007; RvW 15 september 2009, nr. 31 564; RvW 11 december 2009, nr. 35 674; RvW 29 maart 2010, nr. 41 004; RvW 19 april 2010, nr. 41 762; RvW 26 april 2010, nr. 42 354; RvW 31 mei 2010, nr. 44 379.

171 HvJ C-200/02, Zhu en Chen, 2004; RvS 13 mei 2009, nr. 193.265.

172 RvS 22 september 2009, nr. 196.294.

173 GwH 3 november 2009, nr. 174/2009.

174 RvW 24 maart 2010, nr. 40 748; RvW 21 april 2010, nr. 42 058; RvW 28 mei 2010, nr. 44 154.

175 HvJ C34-09, Zambrano, 8 maart 2011.

176 RvW 7 januari 2010, nr. 36 722; RvW 22 januari 2010, nr. 37 358; RvW 17 februari 2010, nr. 38 852; RvW 17 februari 2010, nr. 38 853; RvW 8 maart 2010, nr. 39 901; RvW 31 maart 2010, nr. 41 197; RvW 28 mei 2010, nr. 44 157; RvW 16 juni 2010, nr. 44 898. Anders: RvW 8 januari 2010, nr. 36 767; RvW 24 februari 2010, nr. 39 222.

De Raad herinnerde eraan dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet de omzetting in het Belgische recht verzekert van de artikelen 12, §§ 2 en 3, 13, § 2 en 14, § 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Na te hebben vastgesteld dat deze bepalingen geen enkele aanwijzing bevatten wat betreft het moment vanaf wanneer een familielid van een burger van de Unie beschouwd wordt als iemand die in die hoedanigheid in een lidstaat verblijft, heeft de Raad echter benadrukt dat uit artikel 10, § 1 van dezelfde richtlijn blijkt dat de verblijfskaart afgegeven aan het familielid van een burger van de Unie die erom vroeg, slechts het verblijfsrecht als lid vaststelt, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.¹⁷⁷

Krachtens het declaratief karakter van het verblijfsrecht in België van het familielid van een burger van de Unie die het gemeenschapsrecht geniet, wordt deze laatste geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het moment van de aanvraag tot erkenning van dit recht en niet vanaf het moment dat de beslissing tot erkenning van dit recht wordt genomen of dat de verblijfskaart wordt afgegeven. De Raad oordeelde aldus geen toepassing te kunnen maken van voornoemde commentaar bij artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar het commentaar bij artikel 42^{quater} van dezelfde wet verwijst.

4.4.5. Beëindiging van het voorwaardelijk verblijfsrecht en huiselijk geweld

Als voorbeeld van bijzonder schrijnende situaties vermeldt artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet huiselijk geweld tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2° en elementen aangaande deze uitzonderingssituatie werden meermaals het voorwerp van discussie voor de Raad.¹⁷⁸ Deze uitzonderingssituatie waarbij tevens wordt aangetoond dat het familielid de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervult, verbiedt de minister of zijn gemachtigde om met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijfsrecht. De Raad wees er binnen zijn bevoegdheid als annulatierechter op dat de uitzonderingsbepaling dient te worden onderzocht alvorens het verblijfsrecht kan worden beëindigd en te dezen werd meermaals een miskenning van de zorgvuldigheidsplicht aangenomen.¹⁷⁹

4.4.6. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet

In een aantal gevallen sprak de Raad zich uit over de wettigheid van de beslissing van de minister of zijn gemachtigde waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft/hebben gebruikt of fraude heeft/hebben gepleegd hebben of andere onwettige middelen heeft/hebben gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.¹⁸⁰

177 RvV 28 mei 2010, nr. 44 247. Deze rechtspraak luidt als volgt: De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet, zoals het Hof herhaaldelijk heeft bevestigd (zie, onder meer, het arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, (&), punt 12), niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling die een lidstaat in staat stelt de individuele situatie van een onderdaan van een andere lidstaat vast te stellen wat betreft de bepalingen van het gemeenschapsrecht. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de onderdaan van een derde land, echtgenoot van een onderdaan van een lidstaat, wiens verblijfsrecht rechtstreeks voortvloeit uit de artikelen 4 van de richtlijn 68/360 en 4 van de richtlijn 73/148 [thans: van artikel 7, § 2 van voornoemde richtlijn 2004/38], ongeacht de afgifte van een verblijfstitel door de bevoegde autoriteit van een lidstaat (zie, onder meer, het arrest van 25 juli 2002, MRAX en Belgische Staat, C-459/99). Deze interpretatie werd bevestigd door een arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010, arrest nr. 208.587.

178 RvV 30 september 2009, nr. 32 255; RvV 29 oktober 2009, nr. 33 479; RvV 30 oktober 2009, nr. 35 500; RvV 11 december 2009, nr. 35 673; RvV 25 januari 2010, nr. 37 469; RvV 27 januari 2010, nr. 37 672; RvV 18 mei 2010, nr. 43 467; RvV 20 mei 2010, nr. 43 656; RvV 18 juni 2010, nr. 44 080; RvV 28 mei 2010, nr. 44 118; RvV 17 juni 2010, nr. 45 008.

179 RvV 25 november 2009, nr. 34 804; RvV 27 november 2009, nr. 34 991; RvV 10 december 2009, nr. 35 640; RvV 22 december 2009, nr. 36 480; RvV 7 januari 2010, nr. 36 714; RvV 17 juni 2010, nr. 45 008.

180 RvV 19 oktober 2009, nr. 32 798; RvV 4 november 2009, nr. 33 752; RvV 17 december 2009, nr. 36 123; RvV 23 december 2009, nr. 36 554; RvV 29 april 2010, nr. 42 576; RvV 11 mei 2010, nr. 43 226; RvV 24 juni 2010, nr. 45 382; RvV 19 juli 2010, nr. 46 477.

4.4.7. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet

De Raad oefende zijn controlebevoegdheid afgelopen gerechtelijk jaar ook uit ten aanzien van diverse beslissingen waarbij de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden worden geweigerd om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en binnen de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalde perken.¹⁸¹

4.4.8. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet: Dublin

In het contentieux van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid sprak de algemene vergadering van de Raad zich uit over het terugsturen van asielzoekers naar Griekenland met toepassing van de verordening 343/2003/EG.¹⁸² De desbetreffende arresten van de algemene vergadering werden hierboven besproken.

Niettegenstaande de Raad een duidelijke traditie kent om beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring in korte debatten te behandelen, sprak hij zich in zijn arresten niet uit over de toepassing van artikel 36 PR RvV en sprak hij zich uitsluitend uit over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging.¹⁸³

De Raad stelde bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroep soms een gebrek aan belang vast wanneer de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek al was uitgevoerd.¹⁸⁴ Wanneer in de nuttige feiten ter beoordeling van de zaak wordt vastgesteld dat de verzoeker reeds werd overgebracht en de verweerder geen exceptie aangaande het belang opwierp, wierp de Raad in de arresten de onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang in hoofde van de verzoeker doorgaans niet ambtshalve op, maar ging hij over tot een onderzoek ten gronde van het beroep.

Wanneer de verzoeker niet enkel een asielverzoek indiende, maar ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, bleek in een aantal zaken het gevraagde toezicht van de Raad gerechtvaardigd.¹⁸⁵

Wat betreft de berekening van de termijn van artikel 20 van voornoemde Dublin-verordening, implementeert de Raad de rechtspraak zoals vastgelegd in zaak Petrosian.¹⁸⁶

De Raad sprak zich eveneens uit over het geval waarin de verzoekende partij verwees naar recente beslissingen van het Europees Hof om voorlopige maatregelen toe te kennen op grond van Rule 39 van het EHRM.¹⁸⁷ De Raad oordeelde daarbij dat een Rule 39 een maatregel is die genomen wordt in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift door het Europees Hof doch dat er niet kan worden aangenomen dat deze voorlopige maatregel de veroordeling van een Staat inhoudt of een schending van artikel 3 EVRM vaststelt.¹⁸⁸

181 RvV 8 oktober 2009, nr. 32 507; RvV 28 oktober 2009, nr. 33 319; RvV 28 oktober 2009, nr. 33 340; RvV 16 november 2009, nr. 34 174; RvV 17 november 2009, nr. 34 251; RvV 23 november 2009, nr. 34 498; RvV 27 november 2009, nr. 35 036; RvV 17 december 2009, nr. 36 161; RvV 18 december 2009, nr. 36 243; RvV 24 maart 2010, nr. 40 738; RvV 19 april 2010, nr. 41 811; RvV 30 april 2010, nr. 42 733.

182 Zie supra 1.3, p. 49-50.

183 RvV 17 mei 2010, nr. 43 401; RvV 17 mei 2010, nr. 43 403; RvV 17 mei 2010, nr. 43 404; RvV 17 mei 2010, nr. 43 417; RvV 30 juni 2010, nr. 45 716; RvV 30 juni 2010, nr. 45 717.

184 RvV 16 november 2009, nr. 34 177; RvV 23 november 2009, nr. 34 496; RvV 17 december 2009, nr. 36 117; RvV 21 december 2009, nr. 36 339; RvV 21 december 2009, nr. 36 346; RvV 29 januari 2010, nr. 37 882; RvV 28 januari 2010, nr. 37 751.

185 RvV 9 maart 2010, nr. 39 975; RvV 19 maart 2010, nr. 40 474; RvV 10 juni 2010, nr. 44 722.

186 H.v.J. 29 januari 2009, Petrosian, nr. C-19/08.

187 RvV 12 februari 2010, nr. 38 665.

188 RvV 26 februari 2010, nr. 39 482; RvV 26 mei 2010, nr. 43 830; RvV 16 juni 2010, nr. 44 897.

4.4.9. Artikel 58 van de Vreemdelingenwet: studenten

De Raad sprak ook afgelopen jaar verschillende arresten uit betreffende beslissingen die werden genomen ten aanzien van vreemdelingen die als student een verblijfsrecht aanvroegen.¹⁸⁹ Wanneer een verblijfsmachtiging werd aangevraagd met toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, dient de verzoekende partij toe te lichten op welke wijze voormeld artikel werd geschonden.¹⁹⁰ In het geval geen attest zoals bedoeld in artikel 59 van de Vreemdelingenwet werd voorgelegd, kan de verzoekende partij zich niet beroepen op voormeld artikel 58.¹⁹¹ Indien het attest wel werd voorgelegd en de verzoekende partij voldoet aan de vereisten gesteld in voormeld artikel 58, moet de minister of zijn gemachtigde een verblijfsmachtiging toekennen.¹⁹²

4.4.10. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet: nieuwe gegevens

Inzake beroepen tegen beslissingen waarbij de asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, nam de Raad in zijn arresten de rechtspraak van de Raad van State over.¹⁹³ De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in voormeld artikel 51/8 ligt bij de verzoekende partij.¹⁹⁴ De Raad bevestigde de rechtspraak van de Raad van State dat de minister of zijn gemachtigde zich ertoe dient te beperken na te gaan of de voorgelegde elementen nieuw zijn in de zin van voormeld artikel 51/8 en dat voornoemd artikel 51/8 weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch dat het niet uitgesloten is dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).¹⁹⁵

5. Volle rechtsmacht

5.1. Procedure

5.1.1. Bewijslast

In navolging van zijn vroegere rechtspraak herinnerde de Raad er ook tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 voortdurend aan dat de bewijslast bij de verzoekende partij ligt.¹⁹⁶ Het ontbreken van samenwerking wordt over het algemeen beschouwd als een negatieve aanwijzing.¹⁹⁷ De Raad herinnerde er ook aan dat “*over het algemeen wordt aangenomen dat inzake asiel de feiten en de gegrondheid van de vrees enkel kunnen worden aangetoond op basis van de verklaringen van de verzoeker voor zover deze voldoende coherent en consistent zijn om overtuigend te zijn*”.¹⁹⁸ Een asielzoeker krijgt dus het voordeel van de twijfel indien zijn relaas geloofwaardig lijkt.¹⁹⁹

189 RvW 20 oktober 2009, nr. 32 885; RvW 16 november 2009, nr. 34 178; RvW 16 november 2009, nr. 34 226; RvW 22 december 2009, nr. 36 460; RvW 15 maart 2010, nr. 40 251; RvW 16 april 2010, nr. 41 641.

190 RvW 22 december 2009, nr. 36 460.

191 RvW 20 oktober 2009, nr. 32 885; RvW 16 november 2009, nr. 34 178.

192 RvW 16 november 2009, nr. 34 226.

193 RvW 8 oktober 2009, nr. 32 496; RvW 21 oktober 2009, nr. 32 904; RvW 27 oktober 2009, nr. 33 274; RvW 16 november 2009, nr. 34 159; RvW 11 december 2009, nr. 35 736; RvW 29 januari 2010, nr. 37 847; RvW 18 maart 2010, nr. 40 366; RvW 17 mei 2010, nr. 43 406; RvW 28 mei 2010, nr. 44 164; RvW 26 juli 2010, nr. 46 640; RvW 5 augustus 2010, nr. 47 021.

194 RvS 28 maart 2001, nr. 94.374; RvS 3 april 2001, nr. 94.499; RvS 12 maart 2002, nr. 104.572; RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvW 8 oktober 2009, nr. 32 496; RvW 21 oktober 2009, nr. 32 904; RvW 27 oktober 2009, nr. 33 274; RvW 16 november 2009, nr. 34 159; RvW 11 december 2009, nr. 35 736.

195 RvW 8 oktober 2009, nr. 32 496; RvW 18 maart 2010, nr. 40 366; RvW 17 mei 2010, nr. 43 406.

196 RvW 28 december 2009, nr. 36 588; RvW 21 januari 2010, nr. 37 290; RvW 26 februari 2010, nr. 39 505.

197 RvW 30 juli 2010, nr. 46 882; RvW 12 augustus 2010, nr. 47 224.

198 RvW 4 december 2009, nr. 35 347; RvW 11 februari 2010, nr. 38 612; RvW 12 februari 2010, nr. 38 685.

199 RvW 5 januari 2010, nr. 36 655; RvW 28 januari 2010, nr. 37 798; RvW 19 april 2010, nr. 41 835.

Deze principes worden bevestigd door het nieuwe artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet,²⁰⁰ dat artikel 4, § 5 van de richtlijn 2004/38 omzet en waarnaar de Raad in zijn arresten begint te verwijzen.²⁰¹ Dit artikel bepaalt immers het volgende: *“De commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Er werd eveneens een nieuw artikel 57/7bis ingevoerd in de Vreemdelingenwet,²⁰² dat artikel 4, § 4 van de richtlijn 2004/38 omzet. Volgens dit artikel wordt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt.

In dit geval is het aan de verwerende partij om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.²⁰³ In de voorbereidende werken staat immers het volgende: *“De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”*²⁰⁴

5.1.2. Samenvoegen van dossiers

Wanneer het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is om meerdere beroepen in één arrest te behandelen, kan de Raad besluiten deze beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.²⁰⁵

Een verzoek van één van de partijen is hiertoe niet vereist. Omgekeerd worden eventuele verzoeken van partijen om dossiers samen te voegen niet automatisch ingewilligd. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging beslist de Raad autonoom of de gegeven omstandigheden tot een samenvoeging nopen.²⁰⁶ Wanneer twee verzoekschriften ingediend worden door twee verschillende advocaten ten aanzien van eenzelfde bestreden beslissing, besluit de Raad beide beroepen samen te voegen.²⁰⁷ Ook wanneer tussen meerdere verzoekende partijen een familiale band bestaat en zij hun asielaanvragen op dezelfde vervolgingsfeiten steunen, kunnen de door hen ingediende beroepen worden samengevoegd.²⁰⁸

200 Wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen, B.S. 10 mei 2010.

201 RvW 30 juli 2010, nr. 46 882; RvW 10 augustus 2010, nr. 47 157.

202 Wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen, B.S. 10 mei 2010.

203 RvW 28 mei 2010, nr. 44 192; RvW 25 juni 2010, nr. 45 444; RvW 5 augustus 2010, nr. 47 037.

204 Ontwerp van wet houdende diverse bepalingen, Parl. St., Kamer, gewone zitting 2009-2010, nr. 2423/001, Memorie van Toelichting, pp.13-14.

205 RvW 12 maart 2010, nr. 40 110.

206 RvW 21 april 2010, nr. 42 075.

207 RvW 28 december 2009, nr. 36 595; RvW 12 maart 2010, nr. 40 110; RvW 27 mei 2010, nr. 43.909.

208 RvW 9 februari 2010, nr. 38 441.

5.1.3. Waarde van de vragenlijst bepaald in artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet

Tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 herinnerde de Raad ook herhaaldelijk aan de waarde van de vragenlijst die door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de asielzoeker wordt overhandigd, overeenkomstig artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet. Sommige verzoekers voerden immers aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing niet mocht baseren op nalatigheden of op tegenstrijdigheden tussen deze vragenlijst en het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

In het specifieke geval waarin de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal in hoofdzaak gebaseerd was op de vaststelling dat de verklaringen van de verzoeker bij het Commissariaat-generaal op diverse punten opvallend gedetailleerder bleken dan zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wees de Raad erop dat de vragenlijst bedoeld is om het gehoor en het onderzoek bij het Commissariaat-generaal voor te bereiden en dat bij het invullen ervan benadrukt wordt dat de betrokkene de voornaamste elementen nauwkeurig in het kort dient weer te geven, maar dat een uitvoerig gedetailleerd overzicht niet verwacht wordt. Dit motief van de beslissing, dat tegen de gegeven instructies ingaat, is dan ook kennelijk onredelijk.²⁰⁹

Daarnaast wees de Raad er wel al meermaals op dat de vragenlijst integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier en dat verwacht kan worden dat de asielzoeker de voornaamste elementen van zijn relaas erin uiteenzet: de vragenlijst kan worden gebruikt in het onderzoek van de geloofwaardigheid van de verzoekende partij indien uit de vragenlijst een nalatigheid blijkt die van die aard of van dat belang is dat ze het relaas van de asielzoeker van elke geloofwaardigheid ontdoet of indien in de vragenlijst een belangrijke tegenstrijdigheid voorkomt met betrekking tot de voornaamste feiten van de asielaanvraag.²¹⁰

5.1.4. Injunctierecht van de minister of van zijn gemachtigde

Volgens artikel 52/2, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeken om sommige asielaanvragen bij voorrang te behandelen. In dit geval neemt de commissaris-generaal zijn beslissing binnen een termijn van vijftien dagen en vóór alle andere zaken, nadat de minister of zijn gemachtigde hem ervan in kennis heeft gesteld dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Volgens artikel 39/76, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt het beroep in een zaak die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met voorrang heeft behandeld, eveneens met voorrang behandeld door de Raad en wordt de termijn om een beslissing te nemen, teruggebracht van drie naar twee maanden.

De commissaris-generaal behandelde de asielaanvragen van Servische en Macedonische onderdanen met voorrang op verzoek van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Er werden bij de Raad meerdere beroepen aanhangig gemaakt door Servische en Macedonische onderdanen die stelden dat een snellere behandeling hun behandeling kon beïnvloeden. De Raad was van oordeel dat niet kon aangetoond worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet nauwkeurig zou hebben onderzocht.²¹¹

²⁰⁹ RvV 31 maart 2010, nr. 41 148.

²¹⁰ RvV 4 februari 2010, nr. 38 164; RvV 12 februari 2010, nr. 38 621; RvV 21 april 2010, nr. 42 065; RvV 6 mei 2010, nr. 43 076.

²¹¹ RvV 12 juli 2010, nr. 46 194; RvV 20 juli 2010, nr. 46 535; RvV 26 augustus 2010, nr. 47 432; RvV 30 augustus 2010, nr. 47 482.

5.2. Definitie van het begrip “vluchteling”

5.2.1. De criteria van het Vluchtelingenverdrag²¹²

Tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 bevestigde of verduidelijkte de Raad voornamelijk zijn vroegere rechtspraak over de interpretatie van de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Zo bevestigde de Raad de evolutie van zijn rechtspraak over het begrip “sociale groep” door eraan te herinneren dat het geslacht²¹³, de seksuele geaardheid²¹⁴, of het behoren tot een familie²¹⁵ relevante criteria kunnen zijn om een dergelijke groep te definiëren.

In een arrest van de algemene vergadering herinnerde de Raad er eveneens aan dat het criterium van de politieke overtuiging kan worden toegepast op de houding van ouders die zich tegen de genitale verminking van hun dochter verzetten.²¹⁶

De Raad verduidelijkte ook dat hij steeds nagaat of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld²¹⁷, seksueel geweld²¹⁸ of inbreuken die onder het gemeen recht vallen²¹⁹. Bovendien herinnerde de Raad eraan dat hij geen wettelijke bevoegdheid heeft om een verzoek om internationale bescherming op basis van medische redenen te onderzoeken.²²⁰

De Raad bevestigde eveneens zijn vroegere rechtspraak over artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet. Zo herinnerde de Raad er in het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging aan dat het niet belangrijk is of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is.²²¹

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er een verschil in redenering is opgetreden. Sommige arresten hechten meer belang aan de geloofwaardigheid van het relaas van de asielzoeker, terwijl andere meer belang hechten aan de afweging tussen de geloofwaardigheid en de objectieve situatie in het land.²²² We verwijzen in dit geval naar de oplossing van de Raad in het arrest nr. 35 496 van de algemene vergadering. In dit arrest werd geoordeeld dat het ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker niet betekent dat de Raad zich niet in fine dient de vraag te stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

5.2.2. Vervolging

Net zoals de vorige jaren sprak de Raad zich uit over de draagwijdte van het begrip “vervolging”. Zo oordeelde de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling als dusdanig niet gelijkstaan met een vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.²²³

212 Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Wet van 26 juni 1953 - B.S., 4 oktober 1953). [Gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967 (B.S., 3 mei 1969)].

213 RvW 11 december 2009, nr. 35 751; RvW 23 februari 2010, nr. 39 159; RvW 18 juni 2010, nr. 45 102; RvW 30 juni 2010, nr. 45 742.

214 RvW 21 januari 2010, nr. 37 314; RvW 21 januari 2010, nr. 37 316; RvW 25 juni 2010, nr. 45 444.

215 RvW 19 januari 2010, nr. 37 143; RvW 31 maart 2010, nr. 41 270.

216 RvW 21 december 2009, nr. 36 383; RvW 24 juni 2010, nr. 45 395.

217 RvW 9 maart 2010, nr. 39 969; RvW 19 maart 2010, nr. 40 530.

218 RvW 11 januari 2010, nr. 36 856.

219 RvW 16 februari 2010, nr. 38 798; RvW 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvW 12 augustus 2010, nr. 47 219.

220 RvW 6 april 2010, nr. 41 415; RvW 17 juni 2010, nr. 45 054.

221 RvW 21 april 2010, nr. 42 086; RvW 20 mei 2010, nr. 43 563.

222 RvW 30 september 2010, nr. 32 300; RvW 11 februari 2010, nr. 38 650; RvW 5 augustus 2010, nr. 47 053.

223 RvW 23 februari 2010, nr. 39 201; RvW 30 juni 2010, nr. 45 702; RvW 16 juli 2010, nr. 46 338; RvW 2 augustus 2010, nr. 46 915.

In een arrest van de algemene vergadering²²⁴ herinnerde de Raad er eveneens aan dat genitale verminderingen een vervolging zijn in de zin van artikel 1, afdeling A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag, zich hierbij steunend op artikel 48/3, § 2, lid 2, a en f van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor seksueel geweld²²⁵ of familiaal geweld²²⁶.

De Raad herinnerde er ook aan dat er een verband moet bestaan tussen de daden van vervolging en de motieven van de vervolging.

5.3. Subsidiaire bescherming

5.3.1. Bevoegdheid

Artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet zegt over een asielaanvraag het volgende: “Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag. Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.” De aanvraag wordt niet onderzocht op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet als de asielzoeker aantoont dat hij redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In alle andere gevallen en voor zover het verzoekschrift ontvankelijk is, onderzoekt de Raad de aanvraag ook op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.²²⁷

Daarnaast schrijft artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet voor dat de vreemdeling die om subsidiaire bescherming vraagt geen beroep mag kunnen doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op die manier heeft de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of het land waar zij vroeger gewoonlijk verbleven, terechtkunnen voor een adequate verzorging, een specifieke procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken dienen te volgen, die losstaat van de asielprocedure.²²⁸ Wanneer verzoekers hun vraag om subsidiaire bescherming op medische gronden steunen, verwijst de Raad dan ook systematisch naar deze bepaling uit artikel 48/4, § 1 om te besluiten dat hij niet bevoegd is.²²⁹

Vier jaar geleden werd het statuut van subsidiaire bescherming in de Belgische rechtsorde geïntroduceerd en dit statuut maakt al even lang een vast onderdeel uit van de arresten die de Raad uitspreekt binnen zijn bevoegdheid inzake asiel.

5.3.2. Reëel risico

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de asielzoeker die aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 valt.²³⁰

Het gebruik van de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De Raad wijst erop dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar dat deze enig verband met zijn persoon dient aan te tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist.²³¹

224 RvV 24 juni 2010, nr. 45 395.

225 RvV 23 februari 2010, nr. 39 159.

226 RvV 30 juni 2010, nr. 45 742.

227 RvV, 29 april 2010, nr. 42 557; RvV 27 mei 2010, nr. 43 931.

228 Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 9-10; RvV 20 mei 2010, nr. 43 562.

229 RvV 12 februari 2010, nr. 38 681; RvV 15 juli 2010, nr. 46 326; RvV 6 april 2010, nr. 41 415; RvV 17 juni 2010, nr. 45 054.

230 Wat betreft de laatste twee voorwaarden: zie infra.

231 RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 9 februari 2010, nr. 38 437; RvV 19 maart 2010, nr. 40 533; RvV 22 maart 2010, nr. 40 566; RvV 27 april 2010, nr. 42 444.

Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip “reëel risico” naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van de toepassing van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient gehouden te worden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

Zoals hieronder nog zal blijken, zullen de aard van het onderzoek van het reële risico en de elementen die de verzoekende partij aannemelijk dient te maken, afhangen van de aangevoerde ernstige schade.

5.3.3. Ernstige schade

In artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangegeven wat onder “ernstige schade” in de zin van deze bepaling wordt verstaan.

Voor de twee eerste vormen, doodstraf of executie en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, beschreven in de punten a) en b), speelt de geloofwaardigheid van het aangevoerde persoonlijke relaas een belangrijke rol, zeker wanneer een verzoekende partij zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als dewelke hij aanvoerde in het kader van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Indien deze feiten als ongeloofwaardig werden beoordeeld bij het onderzoek naar de vluchtelingenstatus, kan hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b).²³²

De Raad kende de subsidiaire beschermingsstatus echter wel toe op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, ondanks een ongeloofwaardig vluchtrelaas, in het geval waarin geoordeeld werd dat de verzoekende partijen, als Palestijnse vluchtelingen afkomstig van Libanon, bij terugkeer naar een vluchtelingenkamp daar zouden moeten wonen en leven in omstandigheden die als onmenselijk of vernederend in de zin van deze bepaling worden beschouwd, gelet op de verregaande beperkingen die hen worden opgelegd door de Libanese autoriteiten.²³³

In de loop van het gerechtelijk jaar 2009-2010 werd de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) ook toegekend aan personen die aantoonden onderworpen te zijn geweest aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen²³⁴ of die aantoonden het slachtoffer te zijn geworden van seksueel geweld²³⁵ of brandwonden veroorzaakt door een zuur²³⁶. Andere arresten vernietigden de bestreden beslissing om te weten of traumatische feiten konden worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.²³⁷

Voor artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is de geloofwaardigheid van het persoonlijke relaas van de betrokkenen in mindere mate bepalend. Volgens deze bepaling kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in het geval van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hoewel een ongeloofwaardig relaas de toekenning ervan niet in de weg staat, zijn er toch een aantal elementen waarover de Raad duidelijkheid vereist voor de nood aan subsidiaire bescherming kan worden beoordeeld.

Allereerst dient de herkomst van de verzoekende partij vast te staan. Zoals hoger reeds aangehaald, wees de Raad in algemene vergadering op de mogelijke moeilijkheden die zich kunnen voordoen op dit vlak en worden zowel van de verzoekende als van de verwerende partij de nodige inspanningen verwacht om de Raad zo precies mogelijk in te lichten over het land ten aanzien waarvan de beschermingsaanvraag moet worden onderzocht.²³⁸ In eerste instantie is het uiteraard aan de verzoekende partij zelf om zoveel mogelijk informatie te verschaffen, door documenten neer te leggen of door gedetailleerde verklaringen af te leggen.

232 RvW 14 oktober 2009, nr. 32 695; RvW 3 december 2009, nr. 35 288; RvW 22 december 2009, nr. 36 489; RvW 23 juli 2010, nr. 46 606; RvW 30 augustus 2010, nr. 47 480.

233 RvW 25 februari 2010, nr. 39 337.

234 RvW 16 juli 2010, nr. 46 425.

235 RvW 7 januari 2010, nr. 36 753; RvW 11 januari 2010, nr. 36 856.

236 RvW 8 februari 2010, nr. 38 334.

237 RvW 3 juni 2010, nr. 44 559.

238 RvW 24 juni 2010, nrs. 45 395, 45 396 en 45 397.

Sommige arresten hechtten eveneens belang aan de geloofwaardigheid van de verklaringen over de verblijfplaatsen van de asielzoeker na het vertrek uit zijn land van herkomst.²³⁹ In zijn arresten van 24 juni 2010 stelde de algemene vergadering van de Raad duidelijk dat de nood aan bescherming, voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden onderzocht ten aanzien van het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit of ten aanzien van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had. De algemene vergadering verduidelijkte eveneens het volgende: *“Om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht”*.²⁴⁰ De algemene vergadering gaf ook aan dat de omstandigheid dat de verwerende partij oordeelde dat een ander land waar de verzoeker had verbleven een “veilig derde land” of een “land van eerste asiel” was, geen afbreuk doet aan deze regel, en dit zelfs ongeacht de vraag of dit land aan de voorwaarden ter zake voldoet. Deze begrippen vinden geen grondslag in het interne recht. De verwerende partij kan zich evenmin baseren op de artikelen 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Pb.L. 13 december 2005, afl. 326, 13), aangezien deze bepalingen niet omgezet zijn in het Belgische recht en geen rechtstreekse werking hebben.²⁴¹ De rechtspraak van vroeger mag dus als verlaten beschouwd worden.

Ook om te beoordelen of de verzoekende partij beschouwd kan worden als “burger” in de zin van artikel 48/4, § 2, c en om uit te maken of hij al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, acht de Raad diens medewerking van essentieel belang.²⁴²

Indien voldoende duidelijkheid bestaat over voorgaande elementen, kan in een volgende stap worden nagegaan of de door de verzoeker aangevoerde veiligheidssituatie, op het ogenblik van het nemen van de beslissing, kan worden beschouwd als een situatie van “willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.²⁴³

Uit verscheidene arresten van de Raad blijkt dat hierbij rekening wordt gehouden met regionale verschillen binnen het land van herkomst. Zo werd onder meer vastgesteld dat de situatie in Centraal-Irak van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c)²⁴⁴, terwijl dit voor Noord-Irak niet geldt.²⁴⁵ Wat betreft de zuidelijke provincies van Irak, oordeelde de Raad tijdens het voorbije gerechtelijk jaar dat de situatie daar niet langer aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beantwoordt.²⁴⁶

Ook voor Afghanistan werd vastgesteld dat de veiligheidssituatie regionaal sterk verschilt en slechts voor bepaalde districten wordt aangenomen dat er een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) heerst.²⁴⁷

Voorts werd tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 tevens geoordeeld dat er in Zuid-Kivu sprake is van dergelijk willekeurig geweld.²⁴⁸

Verwijzend naar het feit dat het einde van het conflict een vreedzame schikking veronderstelt en betekent dat er op zijn minst moet worden vastgesteld dat de oorlogvoerenden blijf geven van een merkbare, ondubbelzinnige ontwapening die leidt tot een duurzaam herstel van rust en orde in het gebied, was de Raad eveneens van oordeel dat de situatie in Burundi in 2010 niet meer toeliet te besluiten tot het bestaan van een intern of internationaal gewapend conflict.²⁴⁹

239 RvW 16 november 2009, nr. 34 245; RvW 18 maart 2010, nr. 40 442; RvW 29 april 2010, nr. 42 701.

240 RvW 24 juni 2010, nr. 45 396.

241 RvW 24 juni 2010, nr. 45 397.

242 RvW 26 januari 2010, nr. 37 546.

243 RvW 8 december 2009, nr. 35 512.

244 RvW 9 februari 2010, nr. 38 439; RvW 26 maart 2010, nr. 40 901; RvW 11 juni 2010, nr. 44 741.

245 RvW 15 juli 2010, nr. 46 375.

246 RvW 15 april 2010, nr. 41 603.

247 RvW 30 juni 2010, nr. 45 850; RvW 18 maart 2010, nr. 40 448; RvW 20 juli 2010, nr. 46 530.

248 RvW 15 december 2009, nr. 35 985; RvW 23 februari 2010, nr. 39 198.

249 RvW 11 februari 2010, nr. 38 610; RvW 11 februari 2010, nr. 38 613; RvW 11 februari 2010, nr. 38 616.

5.4. Begrippen die gemeenschappelijk zijn voor beide statuten

5.4.1. Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet: internationale bescherming

Wanneer de Raad de nood aan internationale bescherming van een kandidaat-vluchteling beoordeelt, wordt steeds nagegaan of deze persoon de beschermingsmogelijkheden binnen zijn land van herkomst heeft uitgeput alvorens dit land te verlaten en zich te wenden tot de asielinstanties van een derde land. Het subsidiaire karakter van de internationale bescherming, zoals dat tot uiting komt in artikel 48/5, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet, wordt door de Raad op consequente wijze in acht genomen.

5.4.1.1. Actoren van bescherming

Een eerste luik betreft de bescherming die in het land van herkomst geboden kan worden door de Staat, maar ook door partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen.²⁵⁰

Artikel 48/5, § 1, c) verduidelijkt immers dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren. In dit geval moet de asielzoeker aantonen dat de Staat of de partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen (met inbegrip van de internationale organisaties) de in artikel 48/5, § 2 bepaalde bescherming tegen vervolging of ernstige schade niet kunnen of niet willen toekennen. Dienaangaande had de Raad de gelegenheid eraan te herinneren dat de ngo's niet beschouwd kunnen worden als actoren van bescherming, tenzij ze de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.²⁵¹

Om de mogelijkheid om toegang te krijgen tot bescherming van de overheid te beoordelen, houdt de Raad rekening met de informatie die hem wordt aangereikt door de partijen.²⁵² Zo werd bijvoorbeeld meermaals vastgesteld dat uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de politiediensten in Macedonië steeds beter functioneren en het voor leden van minderheidsgroepen in dat land mogelijk is bescherming te vinden bij de nationale autoriteiten.²⁵³

Het geval waarin vastgesteld werd dat een Somaliër van Ashraf-afkomst voor zijn bescherming afhankelijk was van de financiële mogelijkheden om deze bescherming af te kopen, heeft geleid tot zijn erkenning als vluchteling door de Raad.²⁵⁴

De Raad vernietigde soms ook beslissingen in gevallen waarin het administratief dossier het niet mogelijk maakte na te gaan of de asielzoeker daadwerkelijke bescherming kon genieten.²⁵⁵

De Raad wijst er tevens op dat daadwerkelijke bescherming niet samenvalt met absolute bescherming en dat de plicht van de nationale autoriteiten om burgers te beschermen niet aangezien wordt als een resultaatsverbintenis.²⁵⁶ Het zonder reden nalaten ernstige pogingen te ondernemen om op deze bescherming een beroep te doen, wordt door de Raad in rekening gebracht bij de beoordeling van de voorgehouden gegronde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade.²⁵⁷

5.4.1.2. Binnenlandse bescherming

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast in de toepassing van een intern vestigingsalternatief. Van de kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat, indien er in een deel van zijn land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat, hij in dat deel van het land verblijft.

²⁵⁰ RvW 28 april 2010, nr. 42 528.

²⁵¹ RvW 30 juni 2010, nr. 45 745.

²⁵² RvW 30 april 2010, nr. 42 765; RvW 28 mei 2010, nr. 44 192; RvW 29 juni 2010, nr. 45 542.

²⁵³ RvW 12 juli 2010, nr. 46 194; RvW 2 augustus 2010, nr. 46 917; RvW 5 augustus 2010, nr. 47 062; RvW 30 augustus 2010, nr. 47 485.

²⁵⁴ RvW 9 februari 2010, nr. 38 399.

²⁵⁵ RvW 21 december 2010, nr. 36 452; RvW 15 juli 2010, nr. 46 380; RvW 5 augustus 2010, nr. 47 073.

²⁵⁶ RvW 27 april 2010, nr. 42 460; RvW 9 augustus 2010, nr. 47 142.

²⁵⁷ RvW 8 december 2009, nr. 35 497; RvW 22 december 2009, nr. 36 532; RvW 24 februari 2010, nr. 39 239; RvW 30 april 2010, nr. 42 904.

De Raad verduidelijkte eveneens de bewijslast betreffende het begrip “binnenlandse bescherming”. De geest van artikel 48/5, § 3, dat een restrictieve bepaling is, en de formulering ervan geven aan dat de administratie moet aantonen wat ze beweert, namelijk enerzijds dat er een deel van het land van herkomst is waar de verzoeker geen enkele reden voor vervolging hoeft te vrezen en geen enkel reëel risico loopt op ernstige schade en, anderzijds, dat redelijkerwijs van hem mag worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De bevoegde overheid moet eveneens aantonen dat ze dienstig rekening heeft gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke situatie van de verzoeker.²⁵⁸

Vooraleer besloten wordt dat er om deze reden geen behoefte is aan internationale bescherming, wordt, overeenkomstig voormeld artikel, een redelijkheidstoetsing doorgevoerd en wordt nagegaan of het in dat concrete geval redelijk is om van de betrokkene te verwachten dat hij zich elders in zijn land van herkomst vestigt om zich aan de voorgehouden problemen te onttrekken. Hierbij houdt de Raad zowel rekening met de algemene situatie in het land van herkomst²⁵⁹ als met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt en worden elementen als zijn profiel, opleiding, familiale situatie, leeftijd, enz. in rekening gebracht.²⁶⁰ Zo besloot de Raad dat van een jonge, christelijke, alleenstaande vrouw uit Irak niet kan worden verwacht dat zij zich bij terugkeer in Noord-Irak zou vestigen, gezien zij niet langer over familiale banden, noch over gemeenschapsbanden beschikt in die regio.²⁶¹ Bovendien let de Raad op de eventuele technische obstakels voor de vestiging in een andere regio.²⁶²

5.4.2. Uitsluiting van internationale bescherming

5.4.2.1 Bescherming van Palestijnse vluchtelingen: toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag²⁶³

Wat betreft de bescherming van Palestijnse vluchtelingen die bijstand en bescherming genieten van de UNWRA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East), nam de Raad in de loop van het voorbije gerechtelijk jaar een duidelijk standpunt in over de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Het eerste lid van deze bepaling sluit personen die de bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de VN dan de UNHCR, zoals de UNWRA, uit van de bescherming die door het Vluchtelingenverdrag wordt geboden. In een tweede lid wordt bepaald dat, wanneer de bescherming of bijstand van deze organen of instellingen, om welke reden dan ook is beëindigd, zonder dat de positie van deze personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de VN, deze personen van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Zowel artikel 12, 1, a) van de kwalificatierichtlijn als artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen expliciet naar dit artikel 1, D.

De Raad steunt in zijn arresten onder meer op het standpunt dat de UNHCR hierover heeft ingenomen in een nota van oktober 2009: wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNWRA verblijft en deze aldus niet langer de bescherming of bijstand van dit orgaan geniet, valt hij of zij onder artikel 1, D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag. Zulks belet niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNWRA opnieuw onder de toepassing van artikel 1, D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen kunnen er echter redenen zijn waarom de persoon niet kan of wil terugkeren naar het mandaatgebied, bijvoorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert.²⁶⁴ Een determinerend element in dergelijke dossiers betreft volgens de Raad dan ook de vraag of de Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen van de UNWRA valt, zich effectief onder die bescherming kan

258 RvW 11 januari 2010, nr. 36 856 ; RvW 5 maart 2010, nr. 39 789.

259 RvW 23 februari 2010, nr. 39 190.

260 RvW 22 december 2009, nr. 36 516; RvW 11 januari 2010, nr. 36 856; RvW 5 maart 2010, nr. 39 789; RvW 16 maart 2010, nr. 40 312; RvW 30 maart 2010, nr. 41 102.

261 RvW 31 mei 2010, nr. 44 414.

262 RvW 12 maart 2010, nr. 40 110.

263 Zie ook C. FLAMAND, « La protection des réfugiés palestiniens en Belgique », Rev.dr.étr. 2010, 135-144.

264 UNHCR, Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention , oktober 2009, p. 8, en UNHCR, Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees , oktober 2009 punt C. 8 . Zie ook HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010.

plaatsen. De mogelijkheid van terugkeer wordt om die reden beschouwd als een wezenlijk onderdeel in het onderzoek naar de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Indien het land van gewoonlijk verblijf de terugkeer belemmert, wordt de betrokkene erkend als vluchteling. Er wordt in dat geval niet langer overgegaan tot een verder onderzoek van het individuele relaas in het kader van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

In een aantal zaken, waarin de verzoekende partijen afkomstig waren uit Libanon, werd door de Raad verwezen naar Nederlandse rechtspraak waaruit blijkt dat door de Libanese autoriteiten voor Palestijnen afkomstig uit Libanon, die niet de Libanese nationaliteit hebben, geen enkele laissez-passer werd verstrekt en dat Libanon enkel een terugkeer toelaat voor personen met de Libanese nationaliteit, op grond van artikel 68 (3) van de overeenkomst tussen Libanon en de EU.²⁶⁵ Deze informatie laat de Raad toe te besluiten dat de betrokkene onder de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag valt en hij zich, door de weigering van de Libanese autoriteiten om de terugkeer van Palestijnen toe te staan, niet onder de bijstand en bescherming van de UNWRA kan plaatsen, waardoor hij dient te worden erkend als vluchteling.²⁶⁶

Dezelfde vraag naar de mogelijkheid om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNWRA en zich onder de bescherming van dit orgaan te plaatsen, werd wel positief beantwoord in het concrete geval waarin vastgesteld werd dat de verzoekende partijen, eveneens afkomstig uit Libanon, in dit land over reisdocumenten beschikken, waardoor zij niet aannemelijk maken waarom zij niet naar Libanon zouden kunnen terugkeren. Bovendien werd ook hun individuele vluchtrelaas ongeloofwaardig bevonden, waardoor hen de vluchtelingenstatus werd geweigerd.²⁶⁷

Ook in de gevallen waarin Jordanië en Syrië als land van gewoonlijk verblijf werden aangeduid, oordeelde de Raad dat in de onderzochte dossiers geen obstakels konden worden vastgesteld die een terugkeer naar deze mandaatgebieden zouden verhinderen.²⁶⁸

5.4.2.2. Toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag²⁶⁹

Overeenkomstig artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag kan aan een asielzoeker die een ernstig misdrijf of een schending van het internationaal humanitair recht heeft gepleegd, internationale bescherming worden ontzegd. Ook in de Vreemdelingenwet werd dit principe van uitsluiting van bescherming ingeschreven, met name in artikel 55/2, dat handelt over de vluchtelingenstatus, alsook in artikel 55/4, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. De uitsluitingsgronden lopen voor beide statuten grotendeels gelijk.

De Raad legde de nadruk op het feit dat de uitsluiting van bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dus met de grootste voorzichtigheid moet worden toegepast. Zo erkende de Raad een PKK-militant die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had uitgesloten²⁷⁰ als vluchteling en herinnerde de Raad aan het individuele karakter van een uitsluitingsgrond, dat het recht van de andere familieleden om het vluchtelingenstatuut aan te vragen, niet mag aantasten, zelfs als ze afhangen van de uitgesloten verzoeker.²⁷¹

265 Rechtbank s-Gravenhage, 14 januari 2008, AWB 07/47384; Rechtbank 80 s-Gravenhage 15 augustus 2008, AWB 08/27111.

266 RvV 29 januari 2010, nr. 37 912; RvV 21 april 2010, nr. 42 063; RvV 3 mei 2010, nr. 42 992; RvV 6 mei 2010, nr. 43 061; RvV 6 mei 2010, nr. 43 062; RvV 6 mei 2010, nr. 43 063.

267 RvV 25 februari 2010, nr. 39 337.

268 RvV 29 januari 2010, nr. 37 910; RvV 17 juni 2010, nr. 45 044.

269 Zie ook M.-C. GOETHALS, De uitsluitingsclausule en de toepassing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, T. Vreemd. 2010, nr. 2, 108-121 en HvJ C-57-09 en C-101/09, Bundesrepublik Deutschland v. B. en D., 9 november 2010.

270 RvV 17 maart 2010, nr. 40 351.

271 RvV 12 augustus 2010, nr. 47 220.

De Raad diende zich verschillende keren uit te spreken over de toepassing van de uitsluiting. Wanneer een beslissing van uitsluiting op grond van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag wordt aangevochten voor de Raad, is de Raad in bepaalde arresten nagegaan of de betrokkene wel ingesloten moet zijn.²⁷² Deze visie komt expliciet tot uiting in een zaak waarbij de commissaris-generaal besloten had dat er voor de betrokkene een gegronde vrees voor vervolging bestond bij terugkeer naar Jordanië, doch dat deze uitgesloten diende te worden van internationale bescherming omwille van zijn activiteiten, gelieerd aan Hamas. In dit geval kwam de Raad tot het besluit dat hij niet over alle nodige essentiële elementen beschikte voor het beantwoorden van de vraag naar de insluiting van de betrokkene, zodat de bestreden beslissing op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vernietigd werd.²⁷³

Bovenstaand principe wordt niet getransponeerd naar de toepassing van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. In de twee arresten die de Raad het afgelopen gerechtelijk jaar dienaangaande uitsprak, werd na weigering van de vluchtelingenstatus onmiddellijk overgegaan tot de vaststelling dat de verzoekende partij uitgesloten dient te worden van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, in het ene geval omwille van het actief meewerken aan en faciliteren van mensensmokkel²⁷⁴, in het andere geval op grond van poging tot doodslag²⁷⁵, zonder verder in te gaan op het al dan niet bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar het land van herkomst.

5.4.2.3. Intrekking van het beschermingsstatuut

In de loop van het gerechtelijk jaar 2009-2010 had de Raad de gelegenheid om te herinneren aan zijn rechtspraak betreffende de intrekking van statuut.

Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus intrekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Gezien de ernst van de gevolgen van een intrekking van statuut dient deze maatregel strikt te worden geïnterpreteerd. Enerzijds mogen de achtergehouden of verkeerd weergegeven feiten niet reeds gekend zijn door de overheid en anderzijds moet de fraude betrekking hebben op gegevens van de aanvraag.²⁷⁶

In deze zin ging de Raad over tot de erkenning van de vluchtelingenstatus nadat de commissaris-generaal besloten had de eerder toegekende vluchtelingenstatus in te trekken omdat één van de verzoekende partijen na deze toekenning was teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Er werd geoordeeld dat de commissaris-generaal in dit geval zelf was tekortgeschoten in het onderzoek dat leidde tot de initiële erkenning, hetgeen een intrekking nadien niet kan verantwoorden. De terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst was bovendien ingegeven door de ziekte van zijn moeder, wat volgens de Raad niet kan worden gelijkgesteld met het zich vrijwillig opnieuw vestigen in het land van herkomst, zoals omschreven in artikel 1, C, 4 van het Vluchtelingenverdrag.²⁷⁷

272 RvV 22 oktober 2009, nr. 33 039; RvV 3 november 2009, nr. 33 720; RvV 14 januari 2010, nr. 37 011 (3 rechters); RvV 10 februari 2010, nr. 38 560; RvV 19 maart 2010, nr. 40 484.

273 RvV 12 augustus 2010, nr. 47 223. Sindsdien oordeelde het H.v.J. EU in het arrest C-57-09 en C-101/09, Bundesrepublik Deutschland v. B. en D., 9 november 2010, dat uit de formulering van artikel 12, alinea 2 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 blijkt dat, indien de erin bepaalde voorwaarden voldaan zijn, de betrokken persoon wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat in het systeem van de richtlijn, artikel 2, onder c) van voormelde richtlijn de vluchtelingenstatus uitdrukkelijk afhankelijk wordt gemaakt van het feit dat de betrokkene niet onder het toepassingsdomein van artikel 12 van voornoemde richtlijn valt en dat : Aangezien de bevoegde autoriteit, in het kader van zijn beoordeling van de ernst van de gepleegde feiten en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene, reeds alle voor die daden karakteriserende omstandigheden en de situatie van de persoon in aanmerking hebben genomen, zou ze, indien ze tot het besluit komt dat artikel 12, alinea 2 van toepassing is, er niet toe kunnen worden verplicht over te gaan tot een evenredigheidsonderzoek dat opnieuw een beoordeling van het niveau van ernst van de gepleegde daden inhoudt.

274 RvV 19 maart 2010, nr. 40 484.

275 RvV 10 februari 2010, nr. 38 560.

276 RvV 30 september 2009, nr. 32 298; RvV 31 maart 2010, nr. 41 236.

277 RvV 5 maart 2010, nr. 39 832.

De Raad wees eveneens een arrest betreffende een meer specifiek geval van intrekking: overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van voornoemde wet, uitgesloten had moeten zijn van deze bescherming.

Eén van de uitsluitingsgronden die vermeld worden in artikel 55/4 en op grond waarvan de commissaris-generaal derhalve kan overgaan tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, betreft het plegen van een ernstig misdrijf.

In het voorjaar van 2010 werd de Raad geconfronteerd met een beroep tegen een beslissing waarin de subsidiaire beschermingsstatus, die initieel was toegekend aan de verzoekende partij op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, ingetrokken werd door de commissaris-generaal, nadat was vastgesteld dat de betrokkene in de periode na de toekenning van deze beschermingsstatus veroordeeld was voor handel in heroïne in het kader van een vereniging, hetgeen een ernstig misdrijf is in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c) van voornoemde wet.

De Raad stelt vast dat in de kwalificatierichtlijn, in tegenstelling tot de bepalingen aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig, niet politiek misdrijf in artikel 12, lid 2, b), op geen enkele manier enige plaats- en tijdsaanduiding wordt gegeven voor het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig misdrijf. Uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit onderscheid tussen de verschillende beschermingsstatussen op een andere wijze heeft geïmplementeerd. De Raad besluit dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een ernstig misdrijf heeft gepleegd zoals bepaald in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit arrest werd uiteindelijk overgegaan tot een vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het ontbreken van een advies van de commissaris-generaal aangaande de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM, zoals voorzien door artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet.²⁷⁸

²⁷⁸ RW 22 juli 2010, nr. 46 578. Zie ook het voorafgaande tussenarrest: RvW 26 april 2010, nr. 42 319.

Samenstelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De mandaathouders van de Raad zijn:

Eerste voorzitter: Geert Debersaques (N)

Voorzitter: Serge Bodart (F)

De voorzitter van de Raad zit van rechtswege de eerste kamer voor.

Elke kamer wordt voorgezeten door een kamervoorzitter, door de algemene vergadering verkozen:

Tweede kamer: Chantal Bamps (N)

Derde kamer: Paul Vandercam (F)

Vierde kamer: Frank Hoffer (N)

Vijfde kamer: Michel Wilmotte (F)

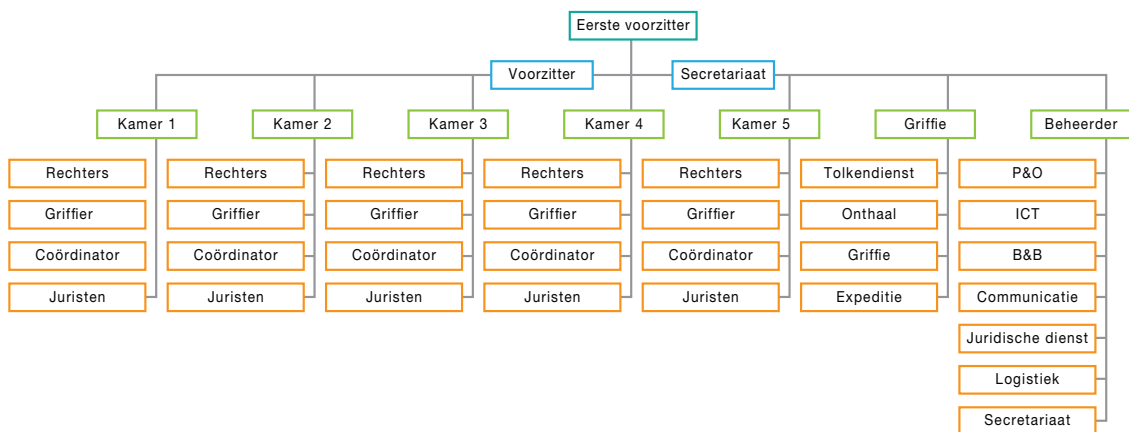
De Raad was op 31 augustus 2010 samengesteld uit de volgende rechters in vreemdelingenzaken:

- Marc Bonte (N)
- Katelijne Declerck (N)
- Johan Biebaut (N)
- Bruno Louis (F)
- Ann Van Isacker (N)
- Marie de Hemricourt de Grunne (F)
- Martine Beelen (N)
- Gilles de Guchteneere (F)
- Walter Muls (N)
- Elisabeth Maertens (F)
- Manjula Ekka (N)
- Nadine Reniers (F)
- Michael Milojkowic (N)
- Pierre Harmel (F)
- Geert De Boeck (N)
- Valérie Delahaut (F)
- Anja Wijnants (N) (gedetacheerd)
- Olivier Roisin (F)
- Joëlle Camu (N)
- Marie-Claire Goethals (N)
- Gerald Pintiaux (F)
- De Smet Annick (N)
- De Wreede Catherine (F)
- Ya Mutwale Mitonga Marie-Louise (F)
- Nathalie Moonen (N)
- Christophe Antoine (F)
- Frédéric Tamborijn (N)
- Caroline Adam (F)
- Murielle Gergeay (F)

Hoofdgriffier: Carine De Cooman (N)

Beheerder: Annelies De Bondt (N)

Organogram van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Contactinformatie van de Raad:

Adres:

Gaucheretstraat 92-94
1030 BRUSSEL

Openingsuren griffie en onthaal :

De griffie is elke weekdag open: van maandag tot vrijdag van 8u.30 tot 16 uur en op donderdag van 8u.30 tot 18 uur.

Nuttige nummers:

Gedurende de openingsuren is de griffie telefonisch bereikbaar op de volgende nummers:

02/791.60.00 (Nederlandstalige griffie)

02/791.61.95 (Franstalige griffie).

Per fax kan u de griffie contacteren op het volgende nummer: 02/791.62.26

E-mailadres van de Raad: info.rvv-cce@ibz.fgov.be

Contactpersoon:

Verantwoordelijke communicatie: Jean Huys.

Tel.: 02/791.60.42 E-mail: info.rvv-cce@ibz.fgov.be

Lijst met afkortingen

ANN	Annulatieprocedure
CGVS	Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
DVZ	Dienst Vreemdelingenzaken
EU	Europese Unie
FOD	Federale Overheidsdienst
PR RvV	Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
RvS	Raad van State
RvV	Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
UDN	Uiterst Dringende Noodzakelijkheid
VBV	Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen
VRM	Volheid van rechtsmacht

Handleiding bij de cd-rom

Nadat u de cd-rom heeft opgeladen, klikt u op de map Rechtspraak RvV Jurisprudence CCE.

Vervolgens heeft u de mogelijkheid om uw taalkeuze te maken door hetzij te klikken op de map Rechtspraak RvV voor het Nederlands, hetzij op de map Jurisprudence CCE voor het Frans.

Eens u uw taalkeuze heeft gemaakt, zult u de volgende documenten vinden:

- Een Word-document met de korte handleiding van deze cd-rom.
- 4 Word-documenten: 'Ontvankelijkheid-Recevabilité', 'Procedure', 'Annulatie-annulation' en 'Volle rechtsmacht-plein contentieux'. Hier vindt u de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderverdeeld aan de hand van een uitgebreide thesaurus van sleutelwoorden. U kunt via de hyperlink het besproken arrest lezen.
- Een map Arresten RvV met alle in de Word-documenten opgenomen arresten van de Raad. Deze arresten zijn gedepersonaliseerd en opgeslagen in pdf-formaat.

Hoe gaat u te werk?

U opent één van de Word-documenten. Door in de menubalk "beeld" de keuzemogelijkheid "documentstructuur" te selecteren, kunt u zeer eenvoudig naar de voor u relevante delen gaan. Elk arrest is kort beschreven. Indien u het arrest in full tekst wilt lezen, klikt u eenvoudigweg op de hyperlink.

Overzicht figuren

Fig. 1:	totaal aantal terechtzittingen	26
Fig. 2:	inkomende post	27
Fig. 3:	uitgaande post	27
Fig. 4:	overzicht prestaties tolken	28
Fig. 5:	overzicht samenstelling personeel van de Raad (magistraten inbegrepen)	29
Fig. 6:	verhouding contractanten en statutairen van het personeel van de Raad	30
Fig. 7:	overzicht indeling personeel per geslacht	30
Fig. 8:	overzicht indeling personeel per leeftijdscategorie	30
Fig. 9:	algemeen overzicht van de input per contentieux en per taalrol	32
Fig. 10:	algemeen overzicht van de input per contentieux en per taalrol	32
Fig. 11:	beroepen onderverdeeld volgens procedure	33
Fig. 12:	aantal arresten onderverdeeld per contentieux en per taalrol	34
Fig. 13:	algemeen overzicht van het aantal arresten per contentieux en per taalrol	34
Fig. 14:	eindarresten per dictum in volle rechtsmacht tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010 (uitgezonderd technische arresten)	35
Fig. 15:	eindarresten per dictum in het annulatiecontentieux tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010	35
Fig. 16:	eindarresten naar gelang van de samenstelling van de zetel	35
Fig. 17:	vermindering van de historische achterstand van de VBV-dossiers die op 31/08/2010 nog hangende zijn bij de Raad	36
Fig. 18:	totaal werkvolume hangende beroepen Raad (zonder historische achterstand VBV)	36
Fig. 19:	totaal werkvolume hangende beroepen Raad (zonder historische achterstand VBV) op 31/08/10	37
Fig. 20:	totaal werkvolume hangende zaken RvV (zonder historische achterstand VBV) op 31/08/10	37
Fig. 21:	gemiddelde behandelingstermijn van de beroepen in volle rechtsmacht ingediend en afgesloten tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010	38
Fig. 22:	gemiddelde behandelingstermijn van de beroepen in annulatie ingediend en afgesloten tijdens het gerechtelijk jaar 2009-2010	38
Fig. 23:	gemiddelde behandelingstermijn van alle behandelde beroepen, onderverdeeld volgens de procedure en de taal van de procedure	38
Fig. 24:	overzicht van de procedures voor de Raad	42

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

Jean Huys
Raad voor Vreemdelingenbetwistingen
Gaucheretstraat 92-94
1030 Brussel

Algemene coördinatie

Serge Bodart

Redactie

Chantal Bamps
Serge Bodart
Annelies De Bondt
Carine De Cooman
Sandra De Muylder
An De Pooter
Grégory Hellinx
Frank Hoffer
Jean Huys
Laurence Mayeur
Sam Van Camp
Henk Van Goethem
Paul Vandercam
Nele Vermander
Michel Wilmotte

Redactiecomité

An Abts
Tom Barbé
Na Young Christophe
Jean Huys
Aslan Igrek
Rudi Jacobs
Toon Leysen
Joël Malengreau
Etienne Ringlet

Statistieken

Cathérine Ney
Willem Vandecandelaere

CD-rom en website

Ahmar Chaudhary
Christine Daue
Mireille Gillade
Nyota Hamuli
Christelle Rassaerts

Lay-out en druk

Jupiter, De Regenboog 5A, 2800 Mechelen

Foto's

Linea Recta (www.linearecta.be)
Anne de Graaf

Vertaling en verbeteringen

VHV translators premium level specialist translations, Georgeslaan 7, 8670 Oostduinkerke
An Abts

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Laurentide

Gaucheretstraat 92-94 - 1030 Brussel

T 02 791 60 00 - F 02 791 62 26

info.rvv-cce@ibz.fgov.be - www.rvv-cce.be

U kan dit jaarverslag raadplegen op de website van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: www.rvv-cce.be
Ce rapport annuel est également disponible en français